

மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்,
திருநெல்வேலி

Manonmaniam Sundaranar University
Tirunelveli

தொலைநெறித் தொடர்கல்வி இயக்கம்
Directorate of Distance and Continuing Education

B.A. TAMIL

இளங்கலை தமிழ் இலக்கியம்

ஐந்தாம் பருவம்

இக்கால இலக்கியம்

முனைவர்.யோ.நே. ஆட்லின் பியூலா
உதவிப் பேராசிரியர்
தமிழ் துறை
நேசமணி நினைவுக் கிறிஸ்தவக் கல்லூரி
மார்த்தாண்டம் -629 165
குமரிமாவட்டம்

பாடத்திட்டம்

அலகு :1 "கவிதைகள்"

பாரதிதாசன், 'பாண்டியன் பரிசு'

மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை.

அலகு : 2 "உரைநடை",

முனைவர். இரா. காமராசு,

"இந்திய இலக்கியச் சிற்பிகள்

தி.க. சிவசங்கரன்"

சாகித்ய அகாதமி வெளியீடு,

சென்னை.

அலகு : 3 "சிறுகதைகள்"

வண்ணதாசன் சிறுகதைகள்.

1. செடிகளுக்கு
2. நிலை
3. நிறை
4. ஞாபகம்
5. ஒரு புகைப்படம், சில வாசனைகள்
(ஐந்து சிறுகதைகள் மட்டும்)

அலகு : 4

"நாவல்"

கி.ராஜநாராயணன்

"கிடை"

காலச்சுவடு பதிப்பகம்,
மணிக்கூண்டு சந்திப்பு,
நாகர்கோவில் -1

அலகு : 5 "நாடகம்"

முனைவர்.ப. பாலசுப்பிரமணியன் "உண்மை வாரிசு"

சங்கர் பதிப்பகம்

15/21டிச்சர்ஸ் கிள்டு காலனி

வில்லிவாக்கம்,

சென்னை .600 049

உள்ளடக்கம்

பக்கம்

அலகு : 1 "கவிதைகள்" 'பாண்டியன் பரிசு'	- 5 - 29
அலகு : 2 "உரைநடை" "இந்திய இலக்கியச் சிற்பிகள் தி.க. சிவசங்கரன்"	-31 - 68
அலகு : 3 "வண்ணதாசன் சிறுகதைகள்.	-70 - 134
அலகு : 4"நாவல்" "கிடை	-136 - 151
அலகு : 5 "நாடகம்" உண்மை வாரிசு	-153 - 173
பயிற்சி வினாக்கள்	- 174 - 175
வினாத்தாள் வடிவம்	-176

அலகு :1

"கவிதைகள்" பாரதிதாசன்-

'பாண்டியன் பரிசு'

அலகு :1

"கவிதைகள்" பாரதிதாசன்-

'பாண்டியன் பரிசு'

பாண்டியன்பரிசுஒருசிறுகாவியம்.

இந்தகாவியத்தில்ஆட்சிஉரிமையைக்கொண்டபேழையைஅடிப்படையாகக்
கொண்டுஎழுதப்பட்டவை.

மக்கள்அனைவரும்வாழும்காலங்கள்குடியாட்சிக்காலம்.

அரசகுடும்பத்துக்கதையைச்சாதாரணமக்களுக்குடும்பத்தைச்சார்ந்தகவிஞர்
காவியமாகப்படைத்துள்ளபெருமைபாண்டியன்பரிசுகாவியத்தையேசாரும்.

அரசகுடும்பத்தைச்சார்ந்தஒருவளாகத்திகழ்ந்துக்கொண்டு,

திருடர்தலைவனின்மகனைத்திருமணம்செய்துகற்பனைக்கதையில்புரட்சி
யைஉருவாக்கிக்காவியத்தைப்படைத்துஇருக்கின்றார்புரட்சிக்கவிஞர்பாரதி
தாசன்.

குடியாட்சிக்காலத்திலும்முடியாட்சிக்கதையாகஅமைந்துபுரட்சிக்காவியமா
கத்திகழ்கின்றது.

இந்தபுரட்சிக்காவியத்தில்கதிர்நாட்டுஅரசன்அன்னம்அடையஇருக்கும்எதிர்
காலவாழ்வும்ஆட்சியும்திருமணமும்பேழையுள்அடங்கியுள்ளஆவணத்தில்
அமைந்திருப்பதாகஅறியக்கிடக்கின்றது.

வாழ்க்கையிலும்மனிதப்பண்பிலும்உள்ளபொதுத்தன்மையைஎடுத்துக்கூறு
வதுகவிதையின்நோக்கமாகும்.

பாண்டியன்பரிசுஒருமதிப்பீடு :

புரட்சிக்கவிஞர்பாரதிதாசன்இயற்றியுள்ளபாண்டியன்பரிசு'

என்னும்குறுங்காவியம்பலபதிப்புகள்வெளிவந்துபலரதுஉள்ளத்திலும்பதிந்

தநூல்.

பலரதுபாராட்டும்பெற்றநூல்.

பாண்டியன்பரிசுவரலாற்றுச்சாயல்கொண்டதொருமன்னர்குடும்பக்கதை.

மன்னன்மகளொருத்திஎளியஉழைப்பாளிகுடும்பத்துஇளைஞன்ஒருவனின்ப
ண்புநலனும்வீரமும்கண்டு,

அவனதுதந்தைதிருட்டுத்தொழில்உடையவனாகஇருந்தவன்என்பதையும்
பொருட்படுத்தாதுஅவனையேமணாளனாகஏற்றுமணிமகுடத்துக்கும்அவ
னைஉரியவனாகக்கொண்டனள்.

மன்னர்குடும்பவழக்கத்தில்இருந்துவிலகியநிலையால்ஒருபுரட்சிக்கொள்
கைஇதனால்அரங்கேற்றப்படுகிறது.

உண்மையில்கதைத்தலைவியாகவிளங்கும்அன்னம்,

தந்தந்தையானமன்னன்முடியைக்கவர்ந்துகொள்ளத்திட்டமிட்டதன்தாயின்
உடன்பிறப்பானமாமனேதந்தந்தையைமுதுகுப்புறத்தில்ஈட்டிஎறிந்துவஞ்சக
மாகக்கொன்றான்.

உண்மைஉணர்ந்துசினம்கொண்டதன்தாயையும்வெட்டிக்கொன்றான்.

தன்னையும்கொல்லமுனைந்தான்என்பதையும்,

அந்நிலையில்தன்னைத்துக்கிச்சென்றுகாத்துவளர்த்தவள்தன்தாயிடம்பணி
ப்பெண்ணாகவேலைபார்த்தஆத்தாளன்பதையும்,

திருட்டுத்தொழிலைக்கைவிடாமையினால்தன்மனைவிஆத்தாளின்கண்டிப்
பால்அவளைவிட்டுவிலகநேரிட்டவனேதன்காதலனின்தந்தைஎன்பதையும்

அறிந்தவளாகியநிலையில், மன்னர்குடும்பம்என்பதில்மதிப்போ,

ஏழைப்பாட்டாளிகுடும்பம்என்பதில்வெறுப்போ

அன்னத்திற்குஏற்படவேமுடியாதநிலைஅமைந்தது.

அன்னம்

மன்னன்மகளாயினும்அவள்உரிமை,

பாண்டியன்பரிசானபேழைகண்டுபிடிக்கப்படுவதைப்பொறுத்திருந்தது.

அவள்வாழ்வோமன்னன்மகளாகஇல்லாமல்,

ஏழையானஆத்தாளின்வளர்ப்பினாலேயகாக்கப்படுவதானநிலையில்,அவள்
மனம்அவர்களிடம்வேற்றுமைகாண இயலவில்லை.

பாரதிதாசன்ஆசிரியர்குறிப்பு

பாண்டியன்பரிசுகாப்பியத்தின்ஆசிரியர்பாவேந்தர்பாரதிதாசன்ஆவார்.

பாரதிதாசன் 29-4-1891 இல்புதுச்சேரியில்பிறந்தார்.

இவர்பெற்றோர்கனகசபை, இலக்குமியம்மாள்என்பவராவர்.

பெற்றோர்இவருக்கிட்டபெயர்சுப்புரத்தினம்என்பதாகும்.

இவர்தமிழ்மொழியிலும்பிரெஞ்சுமொழியிலும்சிறந்தபுலமைபெற்றவர்.

தமிழாசிரியராகப்பணிபுரிந்தவர்.

பாரதியார்புதுச்சேரியில்இருந்தபொழுதுஅவருடன்கொண்டதொடர்புஇவரை
எளியநடையில்எழுதவும்பாரதிதாசன்என்றுபெயர்கொள்ளவும்தூண்டுவதா
யிற்று.

‘ஸ்ரீசுப்பிரமணியபாரதியின்கவிதாமண்டலத்தைச்சார்ந்தசுப்புரத்தினம்’ –

என்றுபாரதியார்இவரைஏற்றதும்இவர்தம்மைப்பாரதிதாசன்என்றுஅழைத்து
க்கொண்டதும்இவரைபின்தொடர்ந்தகவிஞர்கள்பாரதிதாசன்பரம்பரையென்
றுபெயர்பெற்றதும், அவர்களும்தம்மைவாணிதாசன்,

கம்பதாசன்சுப்புரத்தினதாசன்

(சுரதா)

என்றுஇவ்வகையாகப்புனைபெயர்கள்கொண்டதும்தமிழ்வரலாற்றிற்குறிப்
பிடத்தகும்நிகழ்வுகளாம்.

இவரவெளியிட்ட

‘குயில்’

என்றஇலக்கியஇதழ்பல்வேறுகவிஞர்கள்தோன்றிவளரக்காரணமாயிருந்த
து.

பாரதிதாசன்எழுதியநூல்கள்

குடும்பவிளக்கு, பாண்டியன்பரிசு, சேரதாண்டவம், இருண்டவீடு,
தமிழ்ச்சியின்கத்தி, பிசிராந்தையார், குறிஞ்சித்திட்டு, அழகின்சிரிப்பு,
இளைஞர்இலக்கியம், தமிழியக்கம்,
திருக்குறள்உரைமுதலியபலநூல்களைஎழுதியுள்ளார்.

கதைமாந்தர்கள்

- வேலன் - கதைதலைவன்
- அன்னம் - கதைதலைவி
- வீரப்பன் - வேலனின்தந்தை - திருடர்களின்தலைவர்
- ஆத்தாக்கிழவி - வீரப்பனின்மனைவி
- கதிரைவேல் - அன்னத்தின்தந்தை: கதிர்நாட்டு அரசன்
- கண்ணுக்கினியாள் - கதிர்நாட்டு அரசி
- வேழமன்னன் - வேழநாட்டு அரசன்
- நரிகண்ணன் - அன்னத்தின்தாய்மாமன்: வேழநாட்டுபடைத்தலைவன்
- பொன்னப்பன் - நரிகண்ணனின்மகன்
- சீனி - கணக்காயர்;வேலனின் ஆசிரியர்
- நீலன் - கதிர்நாட்டு அரசரின் அமைச்சரின் மகன்
- நீலி - நீலனின்காதலி ; அன்னத்தின்தோழி

கதைச்சுருக்கம்

கதிர்நாட்டுமன்னன்கதிரைவேலன். அவரதுமனைவிகண்ணக்கினியாள்.

இவர்களின்ஒரேமகள்அன்னம்.

கண்ணுக்கினியாளின் அண்ணனும்படைத்தளபதியுமானநரிக்கண்ணன்தழ்ச்சியால்நடந்தவேழநாட்டுபடையெடுப்பில்அரசனும்அரசியும்இறந்துவிடுகிறார்கள்.

பாண்டியமன்னன்கதிர்நாட்டுமன்னன்கதிர்வேலருக்குபரிசாகவழங்கியஉ
 டைவாமும், மணிமுடியையும்,
 கொள்ளையடித்துகதிர்நாட்டுக்குஅரசனாகதுடிக்கிறான்நரிக்கண்ணன். ஒருக
 ட்டத்தில்கைப்பற்றியபேழையைதவறுதலாகதிருடர்கூட்டத்தலைவனானவீ
 ரப்பனிடம்கொடுத்துவிடுகிறான்நரிக்கண்ணன்.
 இதனிடையேபேழையைகொண்டுவந்துதருபவர்களுக்குஅன்னம்மாலைஇடு
 வாள்என்றுஅறிவிக்கப்பட்டது.
 அதன்படிவேலன்அதனைப்பெற்றுஅன்னத்தைமணந்துகொள்கிறான்.
 இக்கதைஇன்பியல்முடிவைசந்திக்கிறது.
 இறுதிப்பகுதியில்அன்னம்வேலன்திருமணத்தில்தமிழ்கவிஞர்வாழ்த்துரைத்
 துகாப்பியமுடிவுறுகிறது.

பாரதிதாசன்எழுதியமுன்னுரை
 உரைநடையால்எழுதுவதிலும்,கவிதையால்குறைந்தசொற்களைக்
 கொண்டொன்றைசொல்லிமுடித்துவிடலாம்
 " பலசொல்லக்காமுறுவர்மன்றமாசற்ற
 சிலசொல்லத்தேற்றாதவர்" என்றார்வள்ளுவர்.
 முதலில்உரைநடையால்இக்கதையைஆக்கினேன்.
 மிகப்பெருஞ்சுவடிஆதல்கூடும்எனத்தோன்றவேஏறக்குறைய 400
 எண்சீர்விருத்தங்களால்எழுதிமுடித்தேன்.
 தொடக்கப்படிப்பினரும்புரிந்துகொண்டார்கள்.
 இச்செய்யுளின்பொருளைஎனின்- அதுதான்எனக்குமகிழ்ச்சிஊட்டுவது.

எளியநடைஒன்றாலேயேதமிழின்மேன்மையைத்தமிழின்பயனைத்தமிழர்க்கு ஆக்கமுடியும்என்பதுஎன்அசைக்கமுடியாதநம்பிக்கை .

கதிர்நாடு:

பாண்டியநாட்டிற்குஅருகில்இருக்கும்ஓர்அழகியநாடுதான் இந்தகதிர்நாடு . இந்தகதிர்நாட்டு அரசரின்பெயர்கதிரைவேலன்.

அரசியின்பெயர்கண்ணுக்கினியாள்.

இவர்களுக்குஓரேஒருமகள்அவள்பெயர்அன்னம்.

அந்தகாலத்தில்அரசிக்குஅதிகவேலைஇருப்பதால்அரசுமாரியைசெவிலித்தாய்வளர்த்துவந்தார்கள்

இந்தஅன்னத்தையும்ஆத்தாகிழவிஎன்றசெவிலிப்பெண்வளர்த்துவந்தாள்.

ஆத்தாகிழவிஅன்னத்தின்மேல்அதிகஅன்பும்,

அரசர்மேல்அதிகவிசுவாசமும்கொண்டுஇருந்தாள்.

கதிரவேல்அரசன்நாட்டுமக்களைச்சீரோடும்சிறப்போடும்ஆட்சிசெய்துவந்தார். இவருக்குஅதிகமாகபோர்புரியவேண்டும்என்றஎண்ணமோ,

அடுத்தநாட்டைகைப்பற்றவேண்டும்என்றுஆர்வமும்கிடையாது.

எல்லாநாட்டுமன்னர்களுடனும்நட்புபாராட்டிவாழ்ந்துவந்தார்.

தன்னுடையநாட்டின்படையைசின்னதாகவேவைத்திருந்தார்.

கதிர்நாட்டைநோக்கிவேழநாட்டுப்படை :

மதில்மேல்இருந்துகொண்டுஓற்றன்ஒருவன்எப்போதும்தன்நாட்டின்மீதுயாரேனும்படையெடுத்துவருகிறார்களா? என்றுபார்த்துக்கொண்டேஇருப்பான்.

அவ்வாறுமதில்மேல்ஏறிநின்றுபார்க்கும்போது,புழுதிபறந்துவருவதும்அத

னைத்தொடர்ந்துஒருகொடிவருவதையும்அவன்பார்க்கிறான்.

அதுவேழநாட்டுமன்னனுடையகொடிஎன்பதைஉணர்ந்துகொள்ளுகிறான்.

அதனைத்தொடர்ந்துதேர்ப்படை, யானைப்படை, குதிரைப்படை,

காலாட்படைஒவ்வொன்றும்வந்துகொண்டிருப்பதைபார்த்துகலக்கமுடைய

வனாய்அரசனிடம்போய்அறிவிக்கிறான்.

சதிராட்கூடத்தில்அரசனும்அரசனும் :

அரசனும்அரசியும்தன்னுடையஅரண்மனையில்இருந்துஇசைக்கருவிகளை

மீட்டி அதனைரசித்துகொண்டுஇருந்தனர். அவ்வேளையில்

ஒற்றன்வந்துமுன்அறிவிப்பின்றிவேழநாட்டுபடைகள்போர்புரிவதற்காகவந்

துகொண்டிருக்கிறனஎன்றச்செய்தியைஅறிவிக்கிறான்.உடனேஅரசன்கண்

ணுகினியாளிடம்

"என்கண்ணுக்கினியாளேஅன்பே,உன்றன்

எழில்அண்ணன்நரிக்கண்ணன்,வேழநாட்டின்

வன்மையுறுபடைத்தலைவனாய்இருந்தும்

வேழர்படைவருவதை,ஏன்என்னிடத்தில்

முன்னமேயேசொல்லவில்லை?"

என்றுகேட்கிறான்.

இருவருக்கும்கலக்கம்அதிகம்ஆகிறது.

காரணம்போதுமானபடைகள்இல்லை.பக்கத்துநாட்டுக்குச்சென்றுஉதவிகேட்

கலாம்என்றாலும்போதுமானநேரம்இல்லை.

அதனால்எவ்வளவுபெரியபடைஎதிர்த்துவந்தாலும்சரி,

போய்போர்புரியலாம்என்றுநினைக்கிறார்கள்.

கண்ணுக்கினியாளின் கோபம் :

இந்தசெய்தியைக்கேட்டகண்ணுக்கினியாளுக்குகோபம்தலைக்குஏறுகிறது.
காரணம்வேழநாட்டுபடைத்தளபதிவேறுயாருமில்லை.கண்ணுக்கினியாளி
ன் ஒரே அண்ணன்நரிகண்ணன்தான்.

அதனாலேவிரைவிலேபோர்க்களத்தைஅடைவேன்என்றும்,
தன்அண்ணனின்மரணம்தன்கையால்தான்என்றுசொல்லி,
போருக்குதயாராகிறாள்.

கடும்போர் :

போருக்காக கோட்டைசுவர்திறக்கப்படுகிறது.
தன்படைகளுடன்வெளியேவருகிறார்கள்அரசனும்,
அரசியும்.தன்முன்னால்நிற்பது தன்படையைவிடபத்துமடங்குபெரியபடை.
ஆனாலும்கதிர்நாட்டுவீரர்களின்கண்களில்துளியும்பயம்இல்லை.தன்னால்
இயன்றஅளவுஆவேசமாகஎதிரிநாடுவீரர்களுடன்போர்புரிகின்றனர்.
தன்வீரர்களின்ஆவேசத்தைபார்த்துகதிர்வேலனுக்குதேரரியம்வருகிறது.
இன்னும்ஆவேசத்துடன்போர்புரியஆரம்பிக்கிறான்.
எப்படிசதுரங்கஆட்டத்தில்ராஜாவைத்தனிமைப்படுத்தினால்வெற்றிப்பெறமு
டியுமோஅதைப்போல்மன்னனைதனிமைப்படுத்திக்கொண்டுபோனால்
அந்தப்போரில் சுலபமாகவெற்றிபெறலாம் என்பதைஉணர்ந்த
கதிர்வேலன்வேழநாட்டுமன்னனைப்படைவீரர்களிடமிருந்துதனியாகஅழை
த்துக்கொண்டுபோய்தனிஇடத்தில்போர்புரிகிறான்.

யாருக்குவெற்றி,யாருக்குதோல்விஎன்றுயூகிக்கமுடியாதஅளவிற்குபயங்கர
மானவாள்சண்டைநடைபெறுகிறது .

கண்ணுக்கினியாள் அண்ணனைத்தேடுதல்:

போர்நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கிறபோதுகண்ணுக்கினியாள்
தன்முன்னால்
வருகிறவீரர்களைவெட்டிவீழ்த்திக்கொண்டுஒரேஒருவரைதேடிக்கொண்டு
சென்றுகொண்டிருக்கிறாள்.

"அண்ணன்எங்கே! அன்பில்லாக்கொடியனங்கே!

ஆட்சியினையேவிரும்பிஉடன்பி றந்த

பெண்ணாளைவஞ்சிக்கஎண்ணிவந்து

பிழைசுமந்தான்வாரானோ"என்றுகூறிக்கொண்டுகண்ணுக்கினியாள்
நரிக்கண்ணனைத்தேடிக்கொண்டுசென்றுகொண்டிருக்கிறாள்.

ஆனால்நரிக்கண்ணனைகாணவேஇல்லை.

கதிர்வேல்மன்னன்கொல்லப்படுதல் :

கதிரைவேலனுக்கும்வேழநாட்டுஅரசனுக்கும்வாள்சண்டைநடைபெற்றுக்
கொண்டிருந்தது.

அந்தவேளைஒருகருப்புஉருவம்கதிரைவேலனுக்குபின்புறமாகவந்துஅவரு
டையமுதுகில்ஒருவாளைஇறக்குகிறது.

எதிர்பாராதவிதமாகமுதுகுபக்கம்வாள்இறங்கினதால்ஆவேசமாகசண்டை
போட்டுக்கொண்டிருந்தகதிரைவேலன்நிலைதடுமாறிகீழேவிழுந்துதுடிதுடித்
துஇறந்தான். அந்தஉருவம்மகிழ்ந்து

அரண்மனையைநோக்கிசென்றுதான்போர்த்தியிருந்தகருப்புஉடையைகழற்
றிஎறிகிறது. அவன்வேறுயாரும்இல்லைநரிகண்ணன்தான்.

அன்னத்தைதேடுதல் :

அரண்மனைக்குச்சென்ற

நரிக்கண்ணன் அரண்மனையில்நின்றுகொண்டு,

"அன்றிருந்தஎன்கருத்தில்பாதிதீர்த்தேன் ;

அவள்ஒழிந்தால், முக்காலும்தீரும்; பின்னும்

அன்னத்தைக்கொன்றொழித்தால்முழுதும்தீரும் :

அதன்பிறகன்றோஇந்தநாட்டின்ஆட்சி ,

என்றென்றும்என்கையில்நிலைத்துநிற்கும்"என்றுநினைத்துக்கொண்

டுஅன்னத்தைதேடுகிறான். காரணம்அன்னம்தான்முறையானவாரிசு,

அவளைஉயிரோடுவிட்டால்நாட்டைகைப்பற்றமுடியாது.

அதனால்அன்னத்தைதேடிதேடிபார்க்கிறான்அன்னத்தைஎங்கும்காணவில்லை.

அன்னத்தைஆத்தாக்கிளவிகாத்தல் :

ஆத்தாகிழவிஅன்னத்தைஅழைத்துக்கொண்டுஅந்தஅரண்மனையில் இருந்து தப்பிவெளியேஅழைத்துசென்றாள்.

அன்னத்திற்குதப்பிபோவதில்விருப்பமில்லை.தானும்போர்புரியபோவதாக கூறினாள்.

ஆனால்ஆத்தாகிளவிஇப்போதுபோர்புரிவதுசரியானநேரம்இல்லைஎனவும்,

முறையானவாரிசானநீஉயிரோடுஇருக்கவேண்டும்எனவும்,

சொல்லிஅன்னத்தைகாப்பாற்றிசுரங்கப்பாதைவழியாகவெளியேஅழைத்துச் சென்றாள் .

பேழையைக்கண்டுபிடித்தல் :

அன்னத்தைத்தேடிஏமாந்தநரிக்கண்ணன் அடுத்ததாகஒருபேழையைத்

தேடினான்.பேழைஇருக்கும்நிலவரைகதவுதிறந்துஇருந்ததால்,பேழையைஎ

டுக்கசெல்லுகின்றான்.

பேழையைப்பார்த்துமகிழ்ந்து அதை எடுத்துதன் அடியாள் ஒருவரிடம்கொடுத்து அதை தேரில் வைக்கும்படி கூறினான்.

அடுத்ததாக கதிர்நாட்டுசிம்மாசனத்தை ஆவலோடு எதிர்நோக்கி சிரிப்போடு நிற்கிறான்.

கண்ணுக்கினியாள் மன்னன் இறந்ததை காணல்:

தன்கணவனின் மரணம் கண்ணுக்கினியாளுக்கு தெரியவருகிறது.

தன்கணவன் உடலை அள்ளி எடுத்து ,

."..... வீழ்ந்ததோநின்

நெடுமேனி! வீழ்ந்ததோ கதிர்நாடிந்நாள்!

இலைநீதான் என அறிந்தால் அஞ்சிவாடும்

இந்நாட்டு மக்களையாற்றேற்றுவார்கள்?

கலைந்ததுவோ என்காதல் ஓவியந்தான்"

எனக்கூறிகதறுகிறாள். எல்லாவற்றிற்கும் காரணமான நரிக்கண்ணனை உயிரோடு விடக்கூடாது என்று ஆவேசமாக எழும்பி, அரண்மனைக்குச் சென்று பார்க்கும்போது நரிக்கண்ணன் சிம்மாசனம் முன்பு அழுதுகொண்டிருந்தான்.

கோபத்துடன் சென்ற கண்ணுக்கினியாளுக்கு குழப்பம் அதிகமானது.

குழப்பத்தோடு நின்ற கண்ணுக்கினியாளை பொய்சொல்லி

ஏமாற்ற முயற்சி செய்கிறான் நரிக்கண்ணன். ஆனால் பக்கத்தில் நிற்கும் ஒருபடைவீரன் கண்ணைக்காட்டி இவன்தான் உன்கணவனை கொலை செய்தது என்று சொல்லிக்கொடுக்கிறான்.

இதுதெரிந்த கண்ணுக்கினியாள், தன்வாளை எடுத்து நரிக்கண்ணன் கழுத்துக்

குஅருகில்கொண்டுபோக

அதற்குமுன்பாகவேதந்திரமாககண்ணுக்கினியாளைக்கொலைசெய்கிறான் .

"ஒன்றுக்கும்அஞ்சாதஎன்னைஇந்நாள்

உயிர்நடுங்கவைத்தவளைஒழித்தேன்என்று

நின்றுபெருமூச்சுவிட்டான்!"

பொய் மூட்டைகளைஅவிழ்க்கும்நரிக்கண்ணன் :

அரண்மனைக்குவெளியேகதிர்நாட்டுவீரர்களைமொத்தமாகதோற்கடித்துக்

கொண்டுவேழநாட்டுப்படைகள்முன்னேறிசென்றுகொண்டிருந்தது

அரண்மனைக்குநுழைந்தவேழநாட்டுஅரசனுக்குஆச்சரியம்காத்திருந்தது.கா

ரணம்சொந்ததங்கையையும்,அவன்கணவனையும்கொலைசெய்த

இந்தநரிக்கண்ணன்நல்லவனா?

கெட்டவனா?

இந்தசந்தேகத்துடன்நரிகண்ணனிடம்கேள்விகேட்கின்றார்.

நரிக்கண்ணன் சொல்லும்கதை:

பலஆண்டுகளுக்குமுன்புஎன்தாத்தாபாண்டியமன்னனின்படையில்வே
லைசெய்தார். ஒருவீரசாகசம்புரிந்துபோரில்

வெற்றிப்பெறுவதற்குகாரணமாகஇருந்ததால்,

கதிர்நாட்டைஎன்தாத்தாவிற்குபாண்டியஅரசன்பரிசளித்தார் .

கதிரைவேலரின்தந்தைஎன்தாத்தாவிற்குநண்பராகஇருந்தார்.அவர்தழ்ச்சி

செய்துஎன்தாத்தாவிடம்இருந்துஇந்தநாட்டைவாங்கினதுமட்டுமல்லாமல்எ

ன்னையும்இந்தநாட்டைவிட்டுவெளியேதுரத்திவிட்டார்.

எனக்குஎப்போதும்இந்தகதிர்நாட்டைகைப்பற்றவேண்டும்,அரசனாகவேண்டு

ம்என்றஎண்ணம்கிடையாது.ஆனால்என்

அப்பாஇறக்கும்தருவாயில்நீவேழநாட்டுக்குச்சென்றுஅந்தமன்னனின்படை

யில்சேர்ந்து.

மன்னனின்துணைக்கொண்டுகதிர்நாட்டைமீண்டும்கைப்பற்றினால்தான்என்ஆத்துமாசாந்தியடையும்என்றுசொல்லிஎன்னிடம்வாக்குபண்ணினார்.அவருக்காகவும்அவர்வாக்குக்காகவும்தான்இதைசெய்தேன்.

அப்படிஇருந்தும்கூடஎன்தங்கைக்குகேடுவிளைவிக்கவேண்டும்என்றஎண்ணம்எனக்குஇல்லை. அவள்என்னைக்கொலைசெய்யதுணிந்தாள்.

என்தங்கைமுதல்

அத்தனைபேராலும்நான்வஞ்சிக்கப்பட்டுள்ளேன்.என்றிலைமைஇப்படிஆகிவிட்டதேஎன்றுஅழுகிறான்.

இதுநரிக்கண்ணன்சொன்னகதைஎன்றுவேழமன்னனுக்குதெரியாது .

வேழமன்னன்கேட்கும்சான்று :

வேழநாட்டுமன்னனின்மனதில்ஒருகேள்வித்தோன்றுகிறது.

காரணம்அந்தகாலத்தில்பெரியபெரியமன்னர்கள்எல்லாம்தம்படையில்இரு

க்கும்சின்னசின்னவீரர்கள்ஏதேனும்ஒருபோரில்

வெற்றிபெற்றால்ஒருசிறுநிலப்பகுதியைக்கொடுத்துஇனிஇதுஉன்னுடைய

நாடுஇந்தநாட்டைநீயேஆட்சிசெய்துமன்னனாக

இருக்கலாம்என்றஉரிமையைக்கொடுப்பார்கள்.

அப்படிகொடுக்கும்போதுஒருபட்டயத்தில்இந்தநாடுஉன்னுடையநாடுஎன்றும்

எழுதிக்கொடுப்பார்கள்.அதனால்வேழநாட்டுமன்னன்நரிக்கண்ணனைபார்த்

து ,

"நரிக்கண்ணாபழநாளில்இதுஉன்பாட்டன்

நாடென்றாய்! அதற்குள்ளசான்றுமுண்டோ ?

அதுவிருந்தால்காட்டுகநீ! இந்தநாட்டின்

ஆட்சியினைஉனக்களித்துவிடுவேன்"

என்றிக் கூறினான்.

ஆனால்வேழநாட்டுமன்னனின்இரக்கத்தைபெற்றுவேழநாட்டுமன்னனைநம்பவைக்கிறான் .

"மன்னவனும்மனமிரங்கி அஞ்சேல்! அஞ்சேல்!

இணங்குகின்றேன்நீஆள்களனஉரைத்தான்.

இன்றைக்கேமுடிசூட்டிக்கொள்கஎன்றான்!

நாம்நினைக்கிறஎல்லாம்நல்லபடியாகநடைபெறுகிறதே?

என்றமகிழ்ச்சியில்தன்தேருக்குபோய்அந்தபேழையைத்தேடிபார்க்கிறான்.

அந்தப்பேழைதேரில்இல்லை.அங்குஇருந்ததன்ஆட்களிடம்

கேட்டுப்பார்க்கிறான்.யாருக்கும்தெரியவில்லை.

அந்தநாட்டின்முக்கியமானபேழைஇப்போதுகாணாமல்போனதைஉணருகிறான்.

அதுமட்டுமல்லாமல்முறையானவாரிசானஅன்னமும்இப்போதுஉயிரோடு இருக்கிறாள்.

அதனால்ஒருபுறம்படைவீரர்களைஅனுப்பிபேழையைத்தேடசொல்லுகிறான் .மறுபுறம்அன்னத்தைகொலைசெய்யசொல்லுகிறான்.

புல்லூர்ச்சிறுகுடிசையில்ஆத்தாவும்அன்னமும் :

தப்பிச்சென்றஆத்தாவும்அன்னமும்புல்லூரில்இருக்கிறஏழைகுடிசையில்இ

ருந்துகொண்டு,

ஒரேநாளில்தன்தந்தை,

தாய்,

நாட்டைஇழந்தபரிதாபமானநிலையை எண்ணிவருந்தினர்.

முரசறைதல் :

புல்லாரில் ஆத்தாவும் அன்னமும் வருத்தப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும்போது, அந்தநாட்டிற்கு நரிக்கண்ணன் அரசன் ஆகிறான் என்று செய்தி ஒரு முரசுமூலம் அறிவிக்கப்படுகிறது. அன்னம் மனம் தளருகிறாள். ஆனால் ஆத்தாகிழவி மனம் தளரவேண்டாம் என்று ஆறுதல்கூறி பேழையைப் பற்றிப் பேசிகொள்கிறார்கள் .

ஒட்டுக்கேட்டல் :

அன்னமும் ஆத்தாவும் பேழையைப் பற்றிப் பேசிகொண்டு இருப்பதை, குடிசையின் வெளியே நின்று ஒரு கொள்ளை கூட்டம் தலைவனான வீரப்பன் ஒட்டுக்கேட்டுக்கொண்டிருந்தான். இதைக்கேட்டு

"களிகொண்டான் ! தன்முதுகில் உள்ள பேழை

கதிர்நாடுகவின் அன்னம் உடைமை என்று

வெளிப்படுத்தத்தக்க தோர்பேழை என்று"

அவனுக்கு தெளிவாக விளங்கினது.

குடிசையை அடி ஆட்கள் சூழ்தல் :

நரிக்கண்ணனின் அடி ஆட்கள் குடிசையை சுற்றி வருகிறார்கள்.

"அன்னம் அதில்தான் இருப்பாள், ஆத்தா என்னும்

அக்கிழவி உடன் இருப்பாள்"

என்று கூவிக் கொண்டு குடிசையில் நுழைகின்றனர். இதனை பார்த்த அன்னமும் ஆத்தாவும் பதட்டமடைகின்றனர்.

வேலன்பகைவரை எதிர்த்தல் :

அந்த நேரத்தில் குதிரையில் பல இளைஞர்கள் வந்து சண்டை போடுகிறார்கள்.

அந்தஇளைஞர்கள்ஒருவன் அன்னத்திடமும்,ஆத்தாவிடமும் தப்பிப்போகசொல்லுகிறான்.அப்போது அன்னம் கண்ணோடு கண்ணோக்கி அந்தஇளைஞரை பார்த்துக்கொண்டிருக்க ஆத்தா கிழவிவலுக்கட்டாயமாகபிடித்துஇழுத்துக்கொண்டு தப்பிசெல்கின்றனர்.

அந்தஇளைஞர்கள் சாதாரியமாக நரிக்கண்ணினின்படைவீரர்களை தோற்கடிக்கின்றார்கள் .

சீனிக்கணக்காயருடன் அரண்மனை நோக்கி செல்லல்:

தப்பிச்சென்ற அன்னமும்,

ஆத்தாவும் சீனி என்ற கணக்காயர் உதவியுடன் வேழநாட்டு அரண்மனையைச் சென்றடைகின்றனர். நடந்த அனைத்தையும் வேழநாட்டு மன்னன்கேட்டு ,

"என் செய்வேன்பழிசுமந்தேன்பழிசுமந்தேன்

எப்போதும் உமக்கே ஓர்தீமையின்றி

யான்காப்பேன் அஞ்சாதீர்"

என்று கூறுகின்றான்.

ஆதாரம்கேட்டல் :

கொடுத்ததை திருப்பிகேட்டால், மக்கள் வாக்குதவறிய மன்னன் என்று சொல்வார்கள் என்று எண்ணிய வேழநாட்டு மன்னன்,

ஆதாரம் ஏதேனும் இருக்கிறதா? என்று கேட்க, அன்னம்தான் உரிமைப்பட்டவாரிசு என்று ஒரு ஆதாரம் இருக்கிறது அந்த ஆதாரம்தான் 'பாண்டியன்பரிசு' என்கிறாள்.

" பழநாளிற் பாண்டியனின் படை நடத்திப்

பகைகொண்ட சோழனையும் வெற்றிகொண்ட

அழல்வேலான் என்ற ருமைமுதா தைக்ககே

அளித்தான் ஓர்பேழையினைப்பரிசாய்! அந்த

எழிலானபேழையிலேஞாலம்மெச்சும்
இழை, ஆடை, வாள்பலவும்இருக்கும் ;மேலும்
அழகானகதிர்நாட்டின்வரலாறுஎல்லாம்
அப்பேழைசொல்லிவிடும் ;"

என்றுதன்பாட்டனாருக்குவீரசாகசம்செய்ததற்காகபாண்டியநாட்டுஅரசன்இந்தநாட்டையும்,
ஒருஎழுதப்பட்டபட்டயம்மற்றும்வீரவாள்,பட்டுத்துணி,ரத்தினங்கள்ஆகியவைஅடங்கியஒருபேழையையும்கொடுத்தார்.அந்தபேழையைபெற்று கதிர்நாட்டைஆட்சிசெய்துவந்தபாட்டனார்,அந்தபேழையைஒருமுக்கியமான பொக்கிஷமாககருதினார்அதுதான்பாண்டியன்பரிசு .

இந்தபேழைஅரண்மனையில்உள்ளதுஎன்றுசொல்லிஅரண்மனையில் தேடிபார்ப்பதற்காகஉத்தரவுகேட்கிறாள்அன்னம்
அரண்மனையில்பேழையைத்தேடசொல்லுதல் :

உத்தரவுகொடுத்தவேழமன்னன்சிலபடைவீரர்களைஅவர்களிடம்அனுப்புகின்றான்.படைவீரர்களிடம்

"ஒடுக, பாண்டியன்பரிசைநோக்கிநீவிர்!

உமைத்தடுத்தால்நமதாணைஅவர்க்குச்சொல்க!

தேடுக....."என்றுகட்டளைபிறப்பிக்கின்றான்.

அன்னமும்ஆத்தாவும்கதிர்நாட்டுக்குச் சென்றுதேடுதல்வேட்டையில்ஈடுபடுகின்றனர்.
ஆனால்எங்குதேடியும்பேழைக்கிடைக்கவில்லை .

ஆணையமீறி ஒருவன் மட்டும் வெளியில் செல்லல் :

பேழைக்

கிடைக்கபெறாததால் தேடி முடிக்கும் வரைக்கும் இந்த அரண்மனையில் இருந்து யாரும் வெளியே செல்லக்கூடாது என்று ஆத்தா கிழவி சொல்ல, ஒருபடையாள் மட்டும் ஆத்தாவின் கண்ணைத் தப்பி வெளியே செல்கின்றான். ஆத்தா பின்தொடர்கிறாள்.

வெளியே சென்றதும் அவன் தப்பி ஓட முயற்சிக்கிறான்.

மாறுவேடம் கலைதல் :

தப்பி ஓட முயற்சித்த படையாளின்கணுக்காலினை ஆத்தா வெட்டுகிறாள். கோபத்தில் ஆத்தாவில் இடது கையை வெட்டுகிறான்.

வலியில் இருவரும் துடிக்கும் போது இரண்டு பேரில் மாறுவேட மும் கலைகிறது. அப்போது தான் தெரிகிறது இரண்டு பேரும்

20

வருடத்திற்கு முன்பு பிரிந்த கணவனும் மனைவியும் என்று.

பல வருடங்களுக்கு பின்பு இந்த நிலைமையிலா? தன்கணவனை பார்க்கவேண்டும் என்று ஆதங்கப்படுகிறாள் ஆத்தா.

முன் நடந்த பிரிவை எண்ணிப்பார்க்கின்றனர்.

20

வருடத்திற்கு முன்பு ஆத்தா தன்கணவனுடன் மகிழ்ச்சியாக வாழ்ந்துகொண்டு வந்தார்கள்.

அவர்கள் வாழ்க்கைக்கு அடையாளமாக ஒரு ஆண்குழந்தை பிறந்தது.

அந்த குழந்தையின் பெயர் வேலன்.

வாழ்க்கை மிகவும் மகிழ்ச்சியாக சென்றுக்கொண்டிருக்கும் போது ஒரு நாள் ஆத்தாவுக்கு ஒரு உண்மை தெரிய வருகிறது.

அதுதான்வீர்ப்பன்ஒருகொள்ளைக்காரன்தலைவர்என்று.அதுதெரிந்ததுமேஆ
த்தா மனம்சுக்குநூறாகவெடித்துசிதறுகிறது.காரணம்
ஆத்தாஅறவழியில்ஈடுபடுபவர்கள். அவர்களுக்குஇந்ததிருட்டு, கொள்ளை
இதில்விருப்பம்கிடையாது.

என்மகன்வேலனைஅறவழியில்தான்வளர்க்கவிரும்புகிறேன்என்றுசொல்லி
க்கொண்டுவீர்ப்பனைவிட்டுபிரிந்துசென்றனர்.பிரிந்துவந்துஅரண்மனையில்
ஒருசெவிலியாகவேலைபார்த்தாள்ஆத்தா.

தன்மகனைசீனிகணக்காயர்என்றஆசிரியரிடம்வளர்த்தார். வீர்ப்பனுக்குஆத்
தாஅரண்மனையில்இருக்கும்விஷயம்தெரியும்.

அடிக்கடிஆத்தாவைபார்க்கவேண்டும்என்றுஎண்ணம்தோன்றினாலும்,
குற்றஉணர்ச்சியில்அவர்களைப்பார்க்கவாய்ப்பேகிடைக்கவில்லை.

பலநாள்ஆத்தாவை சந்திக்கஆசைவந்தாலும்தைரியம்வரவில்லை.
ஒருநாளைத்தெரியத்தைவரவழைத்துக்கொண்டுஅந்தஅரண்மனைக்குபக்கம்
போகிறான்.

அதுதான்அந்தபோர்நடைபெறும்அதிகாலவேளை.அந்தஅரண்மனையில்
ஒருஅடியாள்போல்வேடம்போட்டுசென்றவீர்ப்பனிடம்தான்நரிக்கண்ணன்
தான்எடுத்தஅந்தபேழையைக்கொடுத்துஅனுப்புகிறார்.

அந்தபேழையில்என்னஇருக்கிறதுஎன்பதுதெரியாமல்,தன்விட்டுக்குஎடுத்துக்
கொண்டுவருகிறான்வீர்ப்பன்.

விட்டில்வந்துதிறந்துபார்க்கிறபோதுஅதில்பொன்னும், மணியும்,
விலையுயர்ந்தஆபரணங்களும்இருந்தது.

தன்மகனானவேலனுக்குஎதுவும்செய்ததில்லை.

இந்தபேழையையாவதுகொடுக்கவேண்டும்என்றுஎண்ணிஆத்தாஇருந்தவிட்

டிவ்வுவுபார்க்கபுனபுதுதான்இந்தபுழைபாண்டியன்பரிசுஎன்றுதெரிந்தது.ஒருபக்கம்புழையைதேடிக்கொண்டிருந்தவீரர்கள்.மறுபக்கம்நேர்மை கொள்கையாககொண்டஆத்தா.

எப்படிவேலனிடம்இந்தபுழையைகொடுப்பதுஎன்றபதட்டத்தில்நின்றுகொண்டிருந்தபுதுதான்ஆத்தாவையும்வீர்ப்பனையும்சந்திக்கவைத்தது.புழை இப்புதுஎங்கேஇருக்கிறதுஎன்றுவீர்ப்பனுக்குமட்டும்தான்தெரியும்.

இரண்டுபுரும்சிகிச்சைஎடுக்கமருத்துவமனைக்குச் செல்கின்றனர்.

அரண்மனைக்குதிரும்புதல் :

புழைக்கிடைக்காததால்வேழநாட்டுக்குவருகிறார்கள்அன்னமும்ஆத்தாவும்.

அங்குநரிக்கண்ணந்தன்வஞ்சகபேச்சைஆரம்பிக்கிறான்.அப்படிஒருபுழை ஒன்றுஇல்லைஎன்றும்,

அவள்தனியாகஇருப்பதால்என்மகனுக்குஅவளைதிருமணம்செய்துவைக்கிறேன்என்றும்கூறுகின்றான்.ஆனால்மறுத்தஅன்னம்எனக்குயாருடையஆதரவுவேண்டாம்என்றும்,

நான்முறைப்படிநாட்டைமீட்பேன்என்றும்,எனதுபெற்றோர்களின்மரணத்திற்குபழிதீர்த்துக்கொள்வேன்என்றும்,

என்நாட்டின்பொக்கிஷமானஅந்தபுழையையார்மீட்டுக்கொண்டுவருகிறார்களோ?அவர்களைதிருமணம்செய்துஇந்தநாட்டைஆள்வேன்என்றும்கூறுகிறான்.

அரசர்ஒப்புக்கொள்ளுதல் :

இதைஆதரித்தவேழநாட்டுமன்னன்பாண்டியன்பரிசாககொடுத்தபுழையை

யார்கொண்டுவருகிறார்களோ? அவர்களுக்கு இந்தநாடும் அன்னமும் சொந்த
மென்று கூறுகின்றான் .

"கதிர்நாட்டின்வீதியெல்லாமாயானைமீது
கடிமுரசுமுழங்கினான்; அன்னம்என்னும்
கதிரைவேல்மன்னன்மகள்இழந்துபோன
கவின்பாண்டி யன்பரிசைத்தேடித்தந்தால்
அதுபோதே அவனையோ அவன்கு றிக்கும்
ஆளனையோ அவள்மணப்பாள்! தேடு வோர்க்கும்
எதிர்ப்பில்லை, எவராலும்இடரும்இல்லை,
இதுவேமன்னவனார ஆணை"

என்றுமுரசறையப்படுகிறது .

மக்கள்பலரும்பலவிதமாகபேசிக்கொண்டனர்.

ஊரார் பேச்சுகேட்டு அன்னம்கவலைஅடைகிறாள்.

நீலிஎன்னும் தோழியிடம் அன்னம் வருந்துதல் :

தன்நெருங்கியதோழியானநீலியிடம்தன்கவலையைப்பகிர்ந்துகொள்ளுகி
றாள் அன்னம்.

கவலையோடு இருந்ததன் தோழிக்கு ஏதேனும் செய்யவேண்டும் என்று நீலி
ண்ணுகிறாள்.

அதனால் நீர்நிலையில் இருக்கும் ஓடத்தில் அன்னத்தை ஏற்றி பயணம்போக
கூறுகின்றாள். ஓடத்தில் செல்லும் போது திடீரென்று ஓடம்கவிழ்கிறது.

நீச்சல் அடித்தாலும் தப்பமுடியவில்லை.

அந்த நேரத்தில் ஒரு இளைஞன் வந்து அன்னத்தை காப்பாற்றுகிறான்.

அந்த இளைஞனை ஏற்கனவே அன்னம்பார்த்திருக்கிறாள்.

ஒருமுறைநரிக்கண்ணனின் அடியாளிடமிருந்துதன்னைக்காப்பாற்றியவன் தான்இந்தஇளைஞன்.இவன்வேறுயாருமில்லைசெவிலியான ஆத்தாகிழவியின்மகன்வேலன்தான்என்றுதெரியவருகிறது.

வேலன்மேல்அன்னத்திற்குஒருநன்மதிப்புபிறக்கிறது .

கொய்யாக்குடியில்இருக்கும்வீரப்பனைத்தோழன்சந்தித்தல் :

ஒருநாள்தன்நண்பன்மூலம்தென்மலையில்பூதம்இருப்பதைத்தெரிந்துகொள்ளுகிறான்வீரப்பன்.

பூதத்தைஏற்பாடுசெய்ததுநரிக்கண்ணன்என்பதையும்தெரிந்துகொள்கிறான்.

கொள்ளைஅடித்தபொருட்களைபொதுவாககொள்ளையர்கள் அந்ததென்மலையில்தான்ஒழித்துவைப்பார்கள்.

அதனால்மற்றவர்கள்போய்பேழையைத்தேடக்கூடாதுஎன்றுஏற்பாடுசெய்திருந்தான்நரிக்கண்ணன் .

இப்போதுதான்கவனமாகஇருக்கவேண்டியநேரம்என்றுஎண்ணி,

கால்சரியில்லாதபோதும்தெரியமாகஎழும்பிவெளியேவருகிறான்வீரப்பன் .

அமைச்சன்மகனும்பேழையைதேடத்துவங்குதல் :

நரிக்கண்ணனின் அமைச்சன்மகனானநீலனுக்குதான்எப்படியாவதுஅந்தபேழையைகண்டுபிடித்துஅன்னத்திடம்கொண்டுபோய்கொடுத்து,

அன்னத்தின்கையைப்பிடிக்கவேண்டும்என்றஎண்ணம்வந்தது.

அதற்குஅவன்தவறானவழியைதெரிந்துஎடுக்கிறான்.அன்னத்தின்நெருங்கிய

தோழியிடம்சென்றுகாதலிக்கிறதுபோல்நடிக்கஆரம்பித்தான்.காதல்நாடகத்

தில்மயங்கியநீலிதனக்குதெரிந்த விஷயத்தைஒவ்வொருநாளும்நீலனிடம்

பகிர்ந்துகொள்கிறாள் . நீலன்நீலியிடம்பழகிபேழையைப்பற்றிய செய்தியைத்தெரிந்துகொள்ளலாம்என்றுஎண்ணுகிறான் .

அன்னம்சோலையைஅடைதல் :

ஒருநாள்கவலையில்சென்றுகொண்டிருந்தஅன்னம்வழிதவறிசோலையில் போகிறாள்.

சோலையில்வேடிகைபார்த்துக்கொண்டுஅங்கேயேதூங்கிவிடுகிறாள்.தூங்கிஎழும்பிபார்க்கும்போதுஅவள்முன்னால்ஒருதுறவிநிற்பதைப்பார்க்கிறாள்.அவர்தோற்றம், அவர்பேச்சுவித்தியாசமாகஇருந்தது.

அந்ததுறவிநீகவலைப்படவேண்டாம். நீதேடும்பேழைச்சீக்கிரமாக, நீவிரும்பியஒருவரால்கண்டுபிடிக்கப்படும்என்றுசொல்லுகிறார்.அதுஎப்படி முடியும்தென்மலையில்ஒருபூதம்சுற்றிக்கொண்டுஇருக்கும்போதுஎன்பேழையைத்தேடுவதுஅரிதுஎன்று அன்னம்சொல்ல, பூதத்தின்கரியத்தை அன்னத்திடம் சொல்லுகின்றான்.

நான்என்தவவலிமையால்ஒருபூதத்தைஏற்பாடுபண்ணிதருகிறேன்அதை வைத்துநரிக்கண்ணனைத்தூரத்திவிடலாம்என்றுசொல்லுகிறார்.

நீலனும்நீலியும்பேசிக்கொள்ளுதல் :

பெரியபூதத்தைப்பார்த்தநரிக்கண்ணனின்

வீரர்கள்கலங்கினர்.ரகசியம்ரகசியமாகஇருக்கவேண்டும்.ஆனால்அன்னம்இதைநீலியிடம்சொல்லநீலிநீலனிடம்சொல்லுகிறாள்.

தன்எதிரிகளையோசித்துப்பார்க்கிறான்நீலன்.

இப்போதுஇருக்கும்முதல்எதிரிநரிக்கண்ணன்தான்.

நரிகண்ணனை எப்படியாவது ஒளித்துக் கட்டவேண்டும் என்று எண்ணிய நீலன்,
நரிக்கண்ணனிடம் நயவஞ்சமாக பேசுகிறான் .

அன்னம்பூதத்தை அரண்மனைக்கு அழைத்துக் கொண்டு வருதல்:

அன்னம் அரண்மனைக்கு ஒருபூதத்தை ஏற்பாடு செய்து கூட்டி வருகிறாள்
என்றும், அது உண்மையான பூதம் இல்லை.
பூதமாதிரி வேடமணிந்த மனிதன்தான்.

"இன்றிரவு பூதங்கள் நூறுவந்தே

இங்குள்ளோர் அனைவரையும் கொன்றுபோடும்!

ஒன்றதிலே நரிப்பூதம்! மற்ற எல்லாம்

உடனிருக்கும் படைமறவர் எனும் பூதங்கள்

நன்றிதனை நானறிவேன்! நானோ அந்த

நரியாரின் அமைச்சன்மகன்! நீலி என்பாள்

என்னுயிர்போன் றாள், அவளோ தங்கள் தோழி!

என்னிடத்தில் மிகவாகச் சொல்லி உள்ளாள் "

என்று நீலி சொன்ன செய்தியை நரிக்கண்ணனிடம்

நீலன்கூறுகின்றான். அது மட்டுமல்லாமல் அவள் ஒருபூதத்தை தானே அழைத்
து வருகிறாள்.

இங்கே இருக்கிற அனைவரையும் பூதபோல் வேடமணிய சொன்னால் அதை பா
ர்த்து அன்னம் கலங்கி போவாள் என்று ஆலோசனை கொடுக்கிறான். இங்கு

இவ்வாறு

சொல்லி விட்டு

அன்னத்திடம்

சென்று நரிக்கண்ணனும் அவன் ஆட்களும் தான் பூதமாதிரி வேடம் அணிந்து இ
ருக்கிறார்கள் என்று சொல்லுகிறான்.

அன்னம் நரிக்கண்ணனை மாய்த்தல் :

அன்னத்திற்குநாம்என்னசெய்யவேண்டும்என்றுபுரிகிறது.
பூதத்துடன்வந்தஅன்னம்,
பயமுறுத்தினஅனைவரையும்ஒரேவெட்டில்வீழ்த்துகிறாள்.

".....பனையினின்றுகாய்இற்றுவீழ்வதுபோல்நரிக்கண்
ணந்தன்கருந்தலைவீழ்ந் ததுவேஅன்னத்தின்வாளால்"

அங்குமாறுவேடத்தில்வந்தவேலன்இதனைபார்த்து,
இவ்வளவுநாளும்அழுதுக்கொண்டிருந்தஅன்னம்இப்போதுஅவள்துணிச்ச
லேபார்த்துஆச்சரியப்படுகிறான்.அவள்மேல்காதல்வருகிறது.அதனால்பே
ழையைஇன்னும்அதிகமாகதேடஆரம்பிக்கிறான்.
வேழநாட்டில்ஏற்படும்குழப்பம் :

வேழநாட்டில்ஒரேகுழப்பம். தென்மலையில்பூதம், அரண்மனையில்பூதம்,
நரிகண்ணினிள்மரணம்,
இவைஎல்லாம்வேழஅரசனுடையகாதில்வந்துஎட்டுகிறது.
எல்லாவற்றுக்கும்காரணம்இந்தபேழைமற்றும்இந்தநாடுஎன்றுஉணர்ந்தஅர
சர்,
ஏழுநாளைக்குஉள்இந்தபேழையைக்கண்டுபிடிக்காவிட்டால்இந்தநாடுமா
ழைக்கேசொந்தம்என்றுபறைஅறிவிக்கிறான்.
இந்தசெய்தியைக்கேட்டுஅன்னமும்,ஆத்தாவும்சோகம்அடைகின்றனர்.

வேலனுடையதேடுதல்வேட்டைஅதிகமாகிறது.
இந்தநேரத்தில்சீனிகணக்காயரும்துறவியும்சந்தித்துக்கொள்ளுகின்றனர்.
அப்போதுதான்அந்ததுறவிஇவ்வளவுநாள்காணாமல்போனவீர்ப்பன்எனதெரி
யவருகிறது.

இரண்டுபேரும்சந்தித்துஅந்தபேழையைஎப்படிவேலனிடம்சேர்ப்பதுஎன்று
யோசனைசெய்கின்றனர்.வேலனிடம்பேழையைக்கொண்டுகொடுத்தால்ஏற்

றுக்கொள்ளமாட்டான். அவனே கண்டுபிடிப்பது போல் ஒரு ஏற்பாட்டை பண்ணுகிறார்கள்.

அதன் அடிப்படையில் வேலனும் பேழையைக் கண்டுபிடிக்கிறான்.

நீலன் நீலிபேச்சு :

பேழை கண்டுபிடித்த செய்தியை,

அன்னம் நீலியிடம் கூற நீலி நீலனிடம் சொல்ல,

நீலன் எப்படியாவது அதை கைப்பற்ற வேண்டும் என்று நினைக்கிறான்.

நீலன் ஆட்களை ஏவுதல் :

வேலன் அந்த பேழையை எடுத்துக்கொண்டு வரும் போது அதனை கவர்ந்து வர நீலன் ஆட்களை அனுப்புகிறான் .

"எவனேனும் பேழையோடு செல்வானாயின்

எதிர்த்திடுவீர் , பேழையினைப்பறிப்பீர்" இது உத்தரவிடுகின்றான்.

ஆனால் வேலன் தன் நண்பர்களின்துணையுடன் அத்தனை பேரையும் அடித்து போட்டு பேழையைப் பாதுகாக்கிறான்.

அன்னத்தை குடிசையில் காணவில்லை :

அடுத்த நாள் வேலன் பேழையுடன் அன்னத்தின் இல்லத்தில் வருகிறான். அங்கு

அன்னம் இல்லை. ஆத்தா

"சேயிழையால் துயில்கிடந்த இடத்தில் தோய்ந்த

செங்குருதிகண்டிட்டாள், ஐயோ என்று

வாயிலிலும் உட்புறத்தும் வெளிப்புறத்தும்

வஞ்சியுடல் தனைத்தேடிக்காணாளாகித்

துயவளே அன்னமே என்று கூவிச்

சொல்லொன்றும்செவியினாலேகேளாளாகி

நீயோடி இறந்துட்டாய்எனத்துடித்தாள் "

அன்னத்திற்குஎன்னஆயிற்று?

என்னஆபத்துநேரிட்டதுஎன்றவிரக்தியில்அந்தப்பேழையைஎடுத்துக்கொண்டுபயணப்படஆரம்பித்தான்.இடையில்வந்தஒருநபர்அன்னம்மரணமடைந்துவிட்டாள்என்றும்,அவளதுசடலம்பக்கத்தில்இருக்கிறசூடுகாட்டில்இருக்கிறதுஎன்பதையும்சொல்லுகிறார்.அழுதுகொண்டேசூடுகாட்டுக்குபோகிறான்வேலன்.அங்குபுதைக்கப்பட்டிருந்தபெண்ணின்சடலத்தைக்கண்டான்

"பிளந்ததுபோல்திடுக்கிட்டான்!ஆவிதன்னைத்தணலேறிச்சுட்டதுபோல்துடித்தான்!காணத்

தாங்காதுகைவிரைந்துவிழித்தான். கண்ணை!

மணல்மீதுதான்வைத்தே

பேழை தன்னை

மற்றுமொருமுறைகண்டான்! கனவோஅன்றி

உணர்வேதும்கலகியதோஎனநினைத்தான்

உயிருக்குயிரேஅன்னமேஎனஅழைத்தான்!"

உன்உயிரேபாண்டியன்பரிசில்இருக்கிறதுஎன்றுநினைத்தேன்.

அதனால்அந்தபாண்டியபரிசைத்தேடிக்கொண்டுவந்துஎன்காதலைஉன்னிடம்சொல்லலாம்என்றுநினைத்திருந்தேன்.இப்போதுநீஉயிரோடுஇல்லையேஎன்றுதேம்பிதேம்பிஅழஆரம்பித்தான் .

அன்னம்வந்துநின்றுஅழைத்தல்:

திடீரென்றுஅவரதுதோளைப்பின்னால்இருந்து

யாரோதொடுவதைஉணர்ந்தான்.

திரும்பிப்பார்த்தால்அது

அன்னம்விழுந்துவிழுந்துசிரித்துக்கொண்டிருந்தாள்.வேலனுக்குதூக்கிவாரி போட்டது. அன்னம்உயிரோடுஇருப்பதைபார்த்துதிகைக்கிறான்.

நீலனின்சூழ்ச்சியைகூறல்:

அன்னத்திடம்

நீலன்

பாதிராத்திரியில்வந்துஉனக்குஆபத்துஇருக்கிறதுஎன்றுசொல்லிஅவன்விட்டுக்குஅழைத்துசெல்கிறான்.

தன்வீட்டில்மறைத்துவைத்துவிட்டுதான்சொல்வதுவரைவெளியேவரக்கூடாதுஎன்றுசொல்லுகிறான்.

நீலியிடம்போய்அன்னம்இறந்ததாகவெளியேசொல்லுஅப்போதுதான்அன்னத்திற்குஆபத்துவராதுஎன்றுகூறுகிறான்.

அதைநம்பியநீலிஅன்னம்இறந்ததாகவெளியேவந்துசொல்லுகிறாள்.

எதற்காகஎன்றால்உணர்ச்சிவசப்படும்போதுவேலன்பேழையைப்பாதுகாப்பதைமறந்துஎங்கேயாவதுவிட்டுவிட்டுசென்றுவிடுவான்.அவன்நிதானம்தவறும்போதுதான்அந்தபேழையைஎடுத்துக்கொண்டுபோய்அரசன்ஆகிவிடலாம்என்றுநினைத்துசூழ்ச்சிகளைசெய்கிறான். ஆனால்துறவி,

கணக்காயரும்வேலன்மேல்ஒருகண்வைத்திருந்தனர்.

அதனாலேவீர்ப்பனும்கணக்காயரும்நீலன்இல்லத்தில்இருந்துஅன்னத்திடம் சொல்லிகாப்பாற்றிவெளியேஅழைத்துக்கொண்டுவருகின்றனர்.

முடிசூட்டுவிழா அறிவிப்பு :

நிதானமாய்இருந்ததால்வேலன்அந்தபேழையைதன்னுடனேவைத்திருந்தான்.பாடுபட்டுக்கொண்டுவந்தபேழையைஅன்னத்திடம்

கொடுக்கவேழமன்னன்

இரண்டுபேருக்கும் திருமணம் செய்து வைத்து அந்த கதிர்நாட்டை அன்னத்திடம் ஒப்படைக்கின்றார்.

திருமணத்திற்கு பின் வேலனும் அன்னமும் அந்த பாண்டியன்பரிசை அரண்மனையில் பாதுகாத்து வைத்து, சீருடன் சிறப்புடன் ஆட்சி செய்து வந்தனர்.

அலகு : 2

உரைநடை

அலகு : 2

உரைநடை

முனைவர் இரா. காமராசு "இந்திய இலக்கிய சிற்பிகள்

தி. க.சிவசங்கரன்"

1.சுடலைமாடன் தெரு

திக்கெல்லாம் புகழும் திருநெல்வேலி பொருநை நதிக்கரை நாகரிகத்தின் விளைச்சல். நிலவுடைமை உறவுகளின் பெரு வெள்ளம், ஆன்மீகம் தழைத்த மண். முக்கூடற்பள்ளு, குற்றாலக் குறவஞ்சி போன்ற இலக்கிய வகைமைகளின் தொட்டில். பாரதியும், புதுமைப்பித்தனும் தவழ்ந்த தமிழ் செய்த மண். பல்துறை அறிஞர்கள் தோன்றிய இடம். இந்திய நாட்டின் விடுதலைப் போரை விரைவுப்பாதைக்கு இட்டுச் சென்ற வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன், வ.உ .சிதம்பரனார், சுப்பிரமணிய சிவா, வாஞ்சிநாதன் போன்ற விடுதலை வீரர்கள் களமாடிய நிலம்.

பிறப்பு

தி.க. சிவசங்கரன் திருநெல்வேலியை அடுத்த அரியநாயகிபுரத்தில் 1925 ஆம் ஆண்டு மார்ச் 30 ஆம் நாள் பிறந்தார். இவரின் தந்தை கணபதியப்பன், தாயார் பர்வதம்மாள்.

தி.க.சியின் தாத்தா சிவசங்கரன் பெயரே குடும்ப மரபுப் படி இவருக்கு இடப்பட்டது. மூத்த சிவசங்கரன் பிள்ளை வேளாண் குடும்பத்தில் தோன்றினாலும் வணிகத்தில் காலூன்ற எண்ணி திருநெல்வேலிக்கு இடம் பெயர்ந்தார். அங்கு சம்மந்தம் பிள்ளை என்பவரின் தேங்காய் மண்டியில் வேலைக்குச் சேர்ந்தார். உழைப்பும், நேர்மையும், ஒழுங்கும், தனிமனித ஒழுக்கமும் மிக்க சிவசங்கரின் பண்புகளில் கவரப்பட்ட சம்பந்தம்பிள்ளை தன் வியாபாரத்தையே அவருக்கு வழங்கி விட்டார்.

சிவசங்கரன் பிள்ளை நகரில் நற்பெயர் ஈட்டி, பொருள் சேர்த்துப் புகழ் பெற்றார். திருநெல்வேலியில் புகழ்பெற்ற நெல்லையப்பர் ஆலய அறங்காவலர். நீதிமன்ற நடுவர் குழு உறுப்பினர் போன்ற பதவிகளில் அவரை அமர்த்தும் அளவுக்கு நகரப் பிரமுகரானார்.

இளமை பருவம்

தி.க.சி பிள்ளை பிராயத்திலேயே ஐந்தாவது வயதில் தந்தையையும், ஏழாவது வயதில் தாயையும் இழந்தார். தாத்தாவின் கூட்டு குடும்பத்தில் அவரின் அரவணைப்பிலே வளர்ந்தார்.

தி.க.சியின் தாயார் தீவிர புத்தக வாசிப்பாளராக இருந்துள்ளார். தி.க.சிக்கு அவரது தாயார் இறக்கும் தருவாயில் சொன்ன "நல்லாப் படிக்கணும். நல்லவனா வாழணும், நல்ல பேரை எடுக்கணும்" என்ற வாக்கு அவரின் வாழ்க்கை நெடுகிலும் வழிகாட்டியாய் அமைந்தது.

பக்தி பாடல்களை கேட்கும், நல்லோர் சிறு நூல்களை வாசித்தும் தன் இளமை பருவத்தை தி.க.சி தொடங்கினார். திருநெல்வேலியில் உள்ள புகழ் பெற்ற மந்திரமூர்த்தி உயர்நிலைப் பள்ளியில் கல்வி கற்க தொடங்கினார். ஆசிரியர்களோடு இணங்கிப் படிப்பில் தலை மாணாக்கராக விளங்கினார். பேச்சுப்போட்டி, இலக்கியப்போட்டிகளில் பங்கேற்றார். பள்ளிப் பருவத்திலேயே சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தில் ஆறுமுக நாவலர் நூலகம் செல்லத் தொடங்கினார். அங்கு பத்திரிகைகள், இதழ்கள், நூல்கள் ஆகியவற்றை வாசிப்பதை தம் அன்றாடக் கடமையாக மேற்கொண்டார்.

விடுதலைப் போர் ஈர்ப்பு

இந்திய விடுதலைப் போராட்டம் தீவிரமடைந்த தருணம் அது.தி.க.சி பள்ளி வயது பதின்பருவத்தில் இருந்தாலும் அவரின் விடுதலை நாடும் உள்ளமும், படிப்பார்வமும், பொதுநல நாட்டமும் விடுதலைப் போராட்டத்தைக் கவனிக்கச் செய்தன.

"அப்ப பதினொரு வயது இருக்கும். 1936 -ஆவது வருடம். இந்தியாவில் விடுதலை வேள்வி கொழுந்துவிட்டு எரியும் நேரம். நெல்லையிலும் போராட்டம், ஜவுளிக்கடை மறியல், ஆர்ப்பாட்டம் எல்லாம் நடைபெற்றது. தெருவில் தேசபக்த பஜனை நடக்கும். தொண்டர்கள் பாரதிப் பாடல்களைப் பாடிக்கொண்டு தெருத்தெருவாக போவார்கள். கதர் ஆடை அணிந்து, தலையில் காந்திக் குல்லாவுடன். சட்டையில் பகத்சிங் 'பட்டாக்'குத்திக்கொண்டு காங்கிரஸ் தியாகி எம். ஆர். சுப்பிரமணியம் பாரதி பாடல்களைப் பாடிச் சென்ற கம்பீரம் என்னையும் விடுதலை உணர்வு கொள்ளத் தாண்டியது. அரசியல் ஆர்வம் தலைதூக்கியது. மகாத்மா காந்திஜியின் நூல்களை தேடிப் படித்தேன்" (என் வாழ்க்கை) என்கிறார். அத் தருணத்தில் தான் மகாத்மா காந்தி நெல்லை வருகிறார். அவரைச் சிறுவராக இருந்த தி.க.சி பார்க்கிறார். தொடர்ந்து காந்தி, தேரு.நேதாஜி போன்றோர் குறித்த நூல்களைப் படிக்க தொடக்கினார். பத்திரிகைகளையும் வாசிக்கும் வழக்கத்தை உருவாக்கிக் கொள்கிறார்.

பொதுவுடமை நாட்டம்

இளமையிலேயே தாய் தந்தையரை இழந்த தி.க.சி உளரீதியாகப் பாதிக்கப்பட்டிருந்தார்.அநீதிகளுக்கு எதிராகப் போராடும் உணர்வும்,

ஏழைகள் பால் இரக்க உணர்வும் அவரிடம் இயல்பிலேயே அமைந்திருந்தன. ஒரு முறை பொங்கல் சமயத்தில் கடை வீதிக்குச் செல்கிறார் தி.க.சி. அங்கு 'சுதந்திரச் சங்கு' என்ற இதழின் பொங்கல் மலரைக் காண்கிறார். அதில் சங்கு சுப்பிரமணியம் எழுதியிருந்த கவிதையில் சில அடிகள் தி.க.சி.யை ஈர்த்தன.

பிச்சை தா என்று கெஞ்ச குரலும்

பிடி இந்தா என்று நீளும் கரமும்

இச் செகத்தினில் இல்லாத நாளே

இன்ப நாள் என்று கூறிடுவோமே

இப்பாடல் இளம் தி.க.சியைச் சமூக உணர்வு கொள்ளத் தூண்டியது. அதேபோலே அவர் சிறுவராய் இருந்த பொழுது தாயாரின் அரியநாயகிபுரத்திற்குச் செல்கிறார். அவ்வூர் அக்ரஹாரத் தெருவில் இருந்த கோவில் சுவரில் 'சுத்திரன் என்று சொன்னால் ஆத்திரத்துடன் அடி' என்ற வாசகத்தைப் படிக்கிறார். பிற்காலத்தில் பெரியாரின் பேச்சைக் கேட்டு எழுத்தை வாசித்தும் இதன் உட்பொருளை உணர்கிறார். ஆக, சம உடைமை, சம உரிமை ஆகிய இரண்டும் தான் நம் நாட்டுக்குத் தேவை என்று புரிதல் தி.க.சிக்கு கருக்கொள்கிறது.

மாணவப் பருவத்திலேயே பொதுவுடமை இயக்க மாணவர் அமைப்போடும், இளைஞர் அமைப்போடும் தி.க.சிக்குத் தொடர்பு கிடைக்கிறது. அக்காலத்தில் (1941) காங்கிரஸ் கட்சித் தலைவராக, ஆங்கிலேயருக்கு எதிரானப் போராட்டத்தில், சிறை சென்ற சிந்து பூந்துறை சண்முகம் அண்ணாச்சி சிறையில் பொதுவுடமை இயக்கத்

தலைவர்களைச் சந்தித்து, நூல்களைக் கற்று பொதுவுடமைக்காரராக வெளி வருகிறார். அவர் ஜனசக்தி இதழ், கம்யூனிஸ் நூல்களை இளைஞர்களுக்கு அறிமுகம் செய்கிறார். அவர் வீட்டில் இருந்த நூலகம் மாணவர்களுக்கும் இளைஞர்களுக்கு வரப்பிரசாதமாக மாறுகிறது. பொதுவுடமை இயக்கத் தலைவர்கள் ஜீவானந்தம், பி.ராமமூர்த்தி, கே.பாலதண்டாயுதம் ஆகியோரின் பேச்சையும் கேட்கும் வாய்ப்பை தி.க.சி. உள்ளிட்ட இளைஞர்கள் பெறுகிறார்கள். மாக்கிம் கார்க்கியின் "தாய்" நாவல் பெறும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகிறது.

அண்ணாச்சி சண்முகம் பிள்ளை உந்துதலால் த.க.சிக்கு முன்பே தொ.மு.சி.ரகுநாதன், என்.டி.வானமாமலை போன்றோர் இடதுசாரி திசை வழியில் நடை பயின்றனர். 1947 ஜூலை இறுதியில் கலைஞர் கழகம் (நெல்லை வாலிபர் சங்கம்) தொடங்கப்பட்டது. ரகுநாதர் தலைவர், தி.க.சி. செயலாளர், நா. வானமாமலை, என். டி. வானமாமலை, சீனிவாசன், கணபதியப்பன், ஜெகந்நாதன், பாளை சண்முகம், சிந்து பூந்துறை சண்முகம் அண்ணாச்சி ஆகிய தோழர்கள் இவ்வமைப்பில் ஐக்கியமாகினர். மேடைப்பேச்சு பயிற்சி, இலக்கியப் படைப்பாக்கம், திறனாய்வு, நாடகம், திரைப்பட விவாதம் முதலிய இவ்வமைப்பில் நடைபெற்றன.

கல்லூரிபடிப்பு

தி.க.சியின் கல்லூரி படிப்பு நெல்லையின் புகழ் மிக்க இந்துக் கல்லூரியில் அமைந்தது. பாரதியும், புதுமைப்பித்தனும் பயின்ற பள்ளி, கல்லூரி ஆகவும் வளர்ந்தது. இக்கல்லூரிக் காலத்தில் தி.க.சியின் வாசிப்பு வட்டம் விரிந்தது. இங்குப் பணியாற்றிய தமிழ்ப் பேராரியர்கள்

கு.அருணாச்சலக் கவுண்டர், ஆ.முத்து சிவன் ஆகிய இருவரும் தி.க.சி.யின் தமிழ்ப் பற்றை, ஆற்றலை வளர்க்க ஊக்கப்படுத்தினார். பாரதியின் தோய்ந்த தி.க.சி.க்கு பாரதிதாசனை அறிமுகம் செய்தனர்.அது தொடக்கம் பாரதிதாசனின் படைப்புகளை தி.கா.சி வாழ்நாள் இறுதிவரைப் போற்றினார்.அதேபோல ஆங்கிலப் பேராசிரியர் அ.சீனிவாசராகவன் பல நூல்களை அறிமுகப்படுத்தினார். புதுமைப்பித்தனையும் அவர் வழியாகவே தி.க.சி. கல்லூரி நிகழ்வில் பார்க்க வாய்த்தது

இலக்கிய ஈடுபாடு

1941 ஆம் ஆண்டு வாக்கில் வல்லிக்கண்ணன் நெல்லைக்கு இடம் பெயர்ந்தார். அவர் தி.க.சி.யின்விட்டிற்கு அருகில் வசித்தார். அப்பொழுது நெல்லை வாலிபர் சங்கம் மூலம் 'இளந்தமிழன்' என்ற பெயரில் கையெழுத்துப் பத்திரிக்கையைத் தி.க.சியும் நண்பர்களும் நடத்தி வந்தனர். வல்லிக்கண்ணன் அப்பொழுதே முழு நேர இலக்கியவாதியாக பல்வேறு இதழ்களுடன் தொடர்பில் இருந்ததை அறிந்த தி.க.சியும் அவரைச் சந்தித்தார். 'இளந்தமிழன்' இதழுக்கு வல்லிக்கண்ணனை ஆசிரியராக ஆக்குகிறார்கள். அது ஒருவருடம் நடைபெறுகிறது. தி.க.சியும் நண்பர்களும் அவ்விதழில் எழுதிப் பயிற்சி பெறுகின்றனர். அப்பொழுது தொடங்கி மறையும் வரை வல்லிக்கண்ணனும், தி.க.சியும் 'இலக்கிய இரட்டையர்கள்' எனும் அளவுக்கு 'தோழமை' பூண்டொழுகினர்.தி.க.சி.வல்லிக்கண்ணனைத் தம் இலக்கிய ஆசானாகவே வரித்துக்கொண்டார்.

இக்காலத்தில் ரசிகமணி டி.கே.சி.யையும் தி.க.சி சந்திக்கிறார். வல்லிக்கண்ணன் கே. வேலாயுதம் போன்றோரோடு தாம் சந்தித்த

முதல் அனுபவத்தையும், இளையவர்களாக தங்களை டி. கே. சி மதித்துப் பாராட்டி உற்சாகப்படுத்தியதையும் தி.க.சி மன நிறைவாகக் கு கூறுவார்.

படைப்பு வெளிப்பாடு

தி.க.சி வல்லிக்கண்ணனின் ஊக்குவிப்பால் படைப்பிலக்கியத்தில் தொடக்கத்தில் ஈடுபாடு கொண்டார். கிராம ஊழியனில் கவிதைகள் படைக்கத் தொடங்கினார். தி.க.சி.யின் முதல் படைப்பு சிறுகதை வல்லிக்கண்ணனின் முயற்சியில் 1942 ஆம் ஆண்டு 'பிரசண்ட விகடன்' இதழில் 'வண்டிக்காரன்' எனும் தலைப்பில் வெளிவந்தது. தொடர்ந்து 'காலமோகினி' இதழில் எழுதினார். கிராம ஊழியன் இதழில் எழுதிய திரை விமர்சனங்கள் தி.க.சி.யைப் பரவலாக அறிமுகப்படுத்தின. நாடகங்களை தி.க.சி. படைத்தார். கவிதை, சிறுகதை, நாடகம் ஆகிய படைப்பிலக்கியங்கள் வெளிவந்த போதும் தி.க.சி ஒரு திறனாய்வாளராகவே மாறிப்போனார். திரை விமர்சனங்கள் இருந்து அவரை இலக்கியத் திறனாய்வு திசை நோக்கி நகர்த்தியவர் பேராசியர் நா.வானமாமலை.

தி. க.சி.யின் இன்னொரு ஆற்றல் மொழிபெயர்ப்பு இளமையிலேயே தமிழ், ஆங்கில இரு மொழி பயிற்சிமிக்கவராக தி. க.சி. திகழ்ந்தார். 1952 வாக்கில் சிந்து பூந்துறை சண்முகம் அண்ணாச்சி 'நெல்லை பப்ளிஷிங் ஹவுஸ்' எனும் நூல் வெளியிட்டகத்தைத் தொடங்கினார். இதற்கு தி.க.சி. எல்லா வகையிலும் உதவினார். தமிழ்ப் புத்தகாலயம் திரு.கண. முத்தையாவின் கோரிக்கைப் படி அரசியல் ரஷ்யா, சீன இலக்கிய நூல்கள் பலவற்றை இத் தருணத்தில் தி.க.சி. மொழி பெயர்த்தார். தி.க.சி. மிக விரைவாகவும், அழகாகவும் மொழிபெயர்ப்பதில் வல்லவர். இந்த

அனுபவம்தான் பின்னர் சோவியச் செய்தித்துறையில் பணியில் சேர அடிப்படையாய் அமைந்தது.

வங்கிப் பணி

தி.க.சி.யின் குடும்பம் நடத்தரக் குடும்பம். தாத்தாவின் உழைப்பில் உருவானது. எளிய வாழ்க்கை முறை எல்லோரிடமும் அமைந்திருந்தது. தி.க.சி. படிப்பை முடிக்கும் முன்பே வேலைக்குச் செல்ல நேரிட்டது. திருநெல்வேலியில் இயங்கி வந்த 'தாங்கோஸ்' வங்கியில் 1945 ஆம் ஆண்டில் பணிக்குச் சேர்ந்தார். அப்பொழுது மாதச்சம்பளம் 30 ரூபாய். பஞ்சப்படி ஏழரை ரூபாய். வங்கியில் வேலை தீவிரமாக இருக்கும். தி.க.சி.க்கு பொதுவுடமைச் சார்பு இருந்ததால் சங்கம் அமைப்பதில் அவர் ஈடுபட்டார். எனவே 1948 ஆம் ஆண்டு சென்னைக்கு இடம்மாற்றம் செய்யப்பட்டார். 1952 இல் மீண்டும் திருநெல்வேலிக்கு மாற்றம் நடந்தது. தி.க.சி. மீண்டும் வங்கிப் பணியாளர் சங்கத்தில் தீவிரமாக ஈடுபட தொடங்கினார். இத்தருணத்தில் தாங்கோஸ் வங்கி கரு முத்து தியாகராய செட்டியாரின் 'பாங்க ஆஃப் மதுரையுடன் இணைக்கப்பட்டது. தி.க.சி.யின் தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளால் 1961 ஆம் ஆண்டு பரமக்குடிக்கு இடம் மாற்றம் செய்யப்பட்டார். அங்கும் தி.க.சி.யின் செயலில் அதிருப்தி அடைந்த நிர்வாகம் இடம்மாற்றமாகி ஆறுமாதத்திலேயே பழி வாங்கலாக சேலம்- எடப்பாடிக்கு மறு இடமாற்றம் செய்கிறது. மூன்று மாதம் கடந்த பின்னர் 1962 ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் கேரள மாநிலம் கொச்சிக்கு இடம் மாற்றம் செய்யப்பட்டார். சீன- இந்திய யுத்தகாலம் ஆதலால் மிகுந்த கண்காணிப்பும் நெருக்கடியும் இருந்தது. அங்கும் இடதுசாரி தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளில் தி.க.சி. ஈடுபட்டார். 1964 டிசம்பரில் வங்கிப்

பணியிலிருந்து விடுப்படும் வரை தி.க.சி. கொச்சியில் பணியாற்றினார். ஆக, 1945 முதல் 1964 வரை பத்தொன்பது ஆண்டு காலம் வங்கிப் பணியில் தி.க.சி. இருந்தார்.வங்கிகள் நாட்டுடைமை ஆகாத காலத்தில் குறைந்த ஊதியம், உரிமை இன்மை ஆகியவற்றால் அல்லல்பட்ட வங்கிப் பணியாளர்களை சங்கம் ஆக்குவதில் தி.க.சி.முன்னணியில் நின்றார். வர்க்க உணர்வுடன் போராட்டக் குணத்துடன் தமிழ்நாடு வங்கிப் பணியாளர் வாழ்க்கை மேம்பாட்டுக்கு அவர் உழைத்தார்.

சோவியத் செய்தித்துறைப் பணி

1964 டிசம்பர் 14-இல் தி.க.சி.யின் இளமை பருவத்து நண்பரும் பொதுவுடைமைத் தோழருமான ஏ.எஸ்.மூர்த்தியின் பரிந்துரையின் பேரில், சோவியத் செய்தித்துறையில் பணி வாய்ப்பினைப் பெற்றார். கொச்சியில் தாம் பார்த்து வந்த வங்கிப்பணியிலிருந்து விலகி, தம் கொள்கை சார்ந்த, தம் மனதுக்குப் பிடித்தமான இதழியல் துறைக்கு வந்து சேர்ந்தார்.அங்கு தொ.மு.சி ரகுநாதன்,வ.விஜயபாஸ்கரன் , மாஜினி, கே. சி. எஸ். அருணாச்சலம் ஆகியோருடன் பணியாற்றும் வாய்ப்பினைப் பெற்றார்.

சோவியத் செய்தித் துறையில் வெளியீடுகளைக் கொண்டு வரும் பத்திரிகைப் பிரிவு, சோவியத் செய்திகளை உடனுக்குடன் மொழிபெயர்த்து பிற பத்திரிகைகளுக்கு வழங்கும் செய்திப் பிரிவு என இரு பிரிவுகள் இருந்தன. தி.க.சி. செய்திப் பிரிவில் பணியாற்றினார். நெருக்கடிமிக்க, தொடர்ந்து பணியாற்ற வேண்டிய பணி என்றாலும் தன் இலக்கியப் பணிகளுக்கு இதுதான் ஏற்றது என்பதால் தி.க.சி. அதிலேயே தொடர்ந்தார். 25 ஆண்டுகள் சிறப்பாகப் பணியாற்றி 1990 இல் பணி ஓய்வு பெற்றார்.

தாமரை இதழ் ஆசிரியர் பொறுப்பு

தி.க.சி, சோவியத் செய்தித்துறைப் பணியேற்று சென்னை வந்தார். அப்பொழுதுதான் அவரின் வாழ்நாள் சாதனை எனச் சொல்லத்தகும் 'தாமரை இலக்கி இதழின் ஆசிரியர் பொறுப்பை ஏற்றார். பேராசான் ஜீவாவால்முற்போக்குக் கலை இலக்கியத் திங்களிதழாகத் தொடங்கப்பட்டது. தாமரை ஜீவாவோடும், தாமரை இதழோடும் தி.க.சி.க்கு நல்ல தொடர்பு இருந்தது. ஜீவாவின் அதிமுகமும், அவரின் ஊக்குவிப்பும் தி.க.சி.உற்சாகப்படுத்தின. கொச்சியில் இருந்த காலத்தில் (1967- 1964) தாமரையில் தொடர்ந்து எழுதி வந்தார்.

ஜீவா, தமிழ்நாடு கலை இலக்கியப் பண்பாட்டுத் தளத்தில் அனைவராலும் நேசிக்கப்பட்ட ஏற்கப்பட்ட தலைவர் அவரின் 'தாமரை' இதழும் குறுகிய காலத்தில் அனைவரின் கவனத்தையும் பெற்றது. ஜீவாவும், ஆசிரியர் குழுவும் நல்லதொரு அடித்தளத்தை உருவாக்கினர். இந்நிலையில் ஜீவா மறைந்தார். இதன் பின்னர் பணி நிமித்தம் சென்னைக்கு வந்த தி.க.சி.க்குத் தாமரை இதழ் ஆசிரியர் பொறுப்பு வந்தது.

1965 முதல் 1972 வரை சுமார் 100 இதழ்கள் தி.க.சி. பொறுப்பில் மலர்ந்தன. தி.க.சி தம் சோவியத் அலுவலகப் பணி நேரம் போக, எஞ்சிய நேரத்தில் இரவு, பகல் பாராமல் எவ்விதப் பிரதிபலனும் பாராமல் (அவர் பெயர் கூட இல்லாமல்) தாமரை இதழைப் புதுமைகள் வரிசைக்கட்டி வர நடத்தினார். தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில், இதழியல் வரலாற்றில் தி.க.சி.யின் தாமரைக்கு மிக முக்கிய இடம் உண்டு.

குடும்பவாழ்க்கை

தி.க.சி. தம் அத்தை ராமலட்சுமி அம்மாளின் மகள் தெய்வானையை வாழ்க்கைத் துணையாக ஏற்றார். கல்லூரியில் படித்துக் கொண்டிருந்த பொழுதே 1942 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு 22 இல் திருமண நடைபெற்றது. தி.க.சி. க்கும் அவர் துணைவியாருக்கும் 15 நாள் தான் வயது வித்தியாசம். எனவே, ஒருவரை ஒருவர் புரிந்துகொண்டு, தோழமை உணர்வோடு கால முழுவதும் வாழ்ந்தனர். தி.க.சி. வங்கிப் பணி, தொழிற்சங்கப் பணி, இடமாற்றங்கள், இலக்கியப் பணி, இயக்கப்பணி... என மூச்சு விட நேரமில்லாமல் இயங்கினார். இதற்குப் பின்னால் இவரது குடும்பத்தினரின் தியாகம் அடங்கி இருந்தது. தி.க.சியின் துணைவியார் தெய்வானையே எல்லாச் சிரமங்களையும் ஏற்றார். இறுதிவரை தி.க.சி.க்கு நிழல் தந்தவர் அவர்.

தி.க.சி க்கு கணபதி, கல்யாணசுந்தரம், சேதுராமலிங்கம் ஆகிய மூன்று மகன்கள், ஜெயலட்சுமி சாந்தா, கௌரி என்ற மூன்று மகள்கள். மூத்த மகன் கணபதி முழு முதலோன், தெய்வமைந்தன், திருவேந்தி என்கிற பெயர்களில் கவிதைகள் துணுக்குகள் எழுதி உள்ளார். நல்ல ஓவியர். கலீல் ஜிப்ரானின் முறிந்த சிறகுகளை அற்புதமாக மொழிபெயர்த்துள்ளார். இவர் காலமாகிவிட்டார். அடுத்த மகன் வண்ணதாசன் புகழ் பெற்ற எழுத்தாளர். கல்யாணஜி என்கிற பெயரில் கவிதைகள் எழுதி வருபவர். மனித உணர்வுகளையும் மனித உறவுகளையும் கொண்டாடும் இவருக்கு சாகித்திய அகாதெமி விருது கிடைத்தது. ஒரே குடும்பத்தில் தந்தையும் பிள்ளையும் விருது பெற்ற சிறப்பும் இவர்களுக்குச் சேர்ந்தது மூன்றாவது மகன் சேதுவும் இலக்கிய

ஈடுபாடு உள்ளவர். தொடக்கத்தில் 'திசைகள்' இலக்கிய இதழில் பணியாற்றியவர். தி.க.சி.க்கு 12 பேரன்கள்,பேத்திகள், தவிர இன்னும் கொள்ளுப் பேரன்கள் பேத்திகள் உண்டு.

படைப்புகள்

தி.க.சியின் படைப்புகள் பல்வேறு காலங்களில் தொகுத்து வெளியிடப்பட்டன. அவர் மறைவுக்குப் பிறகும் வெளிவந்துள்ளன.தி.க.சியின் திறனாய்வுகள் (1993),விமர்சனத்தமிழ்(1993), விமர்சனங்கள், பேட்டிகள், மதிப்புரைகள்(1994), மனக்குகை ஓவியங்கள் (1999), கடல்படு மணல் (2010), காலத்தின் குரல் (2012), ஆகியவை முக்கியமானவை. திரு.வே. முத்துக்குமார் கழனியூரன் ஆகியோர் தி.க.சியின் படைப்புகள் பலவற்றை அவரது மறைவிற்குப் பிறகு தொகுத்து வெளியிட்டுள்ளனர்.

விருதுகள்

தி.க.சி.தம் திறனாய்வுப் படைப்புகளுக்காகவும் பண்பாட்டுச் செயல்பாடுகளுக்காகவும் பல்வேறு விருதுகளைப் பெற்றார். லில்லி தெய்வசிகாமணி விருது, தமிழ்ச் சான்றோர் பேரவை விருது, உலகப் பெருந்தமிழர் விருது, ஈரோடு மக்கள் சிந்தனைப் பேரவையின் பாரதி விருது ஆகியவை குறிப்பிடத்தக்கவை. சாகித்திய அகாதமி விருதினை (2000) விமர்சனங்கள் பேட்டிகள், மதிப்புரைகள் நூலுக்காகப் பெற்றார்.

(2)உலவும் கவிதை

தி.க.சி. உரைநடைக்காரர்; நடைச் சித்திரம், சிறுகதை, நாடகம், திரை விமர்சனம், திறனாய்வு..... என அவரின் எழுத்து முயற்சிகள் தொடர்ந்தன. அவர் பாரதியின் கவிதைகளில் மூழ்கி முத்து எடுத்தவர்.

பாரதியைத் தம் குருநாதராக வரித்துக் கொண்டவர். கவிதையிலும் பாரதி வழியிலேயே நடந்தவர்.

தி.க.சி. 1944- 1947 காலகட்டத்தில் கவிதைகளும் எழுதினார். கிராம ஊழியன், கவிக்குயில் மலர், அஜந்தா, இந்துஸ்தான், தமிழ்முரசு, சக்தி, கண்ணதாசன், சதங்கை ஆகிய இதழ்களில் இவரது கவிதைகள் வெளிவந்தன. இவர் எழுதிய கவிதைகளில் கிடைக்கப்பெற்ற 19 கவிதைகள் 'தி.க.சி. கவிதைகள்' எனும் தொகுப்பாக்கி உள்ளார் வே. முத்துகுமார்

ஓரிரு கவிதைகள் தவிர்த்து ஏனையவை தொடக்கக் காலத்தவை. காதல்,வறுமை, இலக்கியம், வாழ்க்கை, சமூக நிலைமகள் சார்ந்த கருத்துக்கள் இக்கவிதைகள் இடம் பெற்றுள்ளன. அதேபோல் மரபுக் கவிதைகளில் இருந்து புதுக்கவிதைகள் நோக்கிய நகர்வாக இக்கவிதைகள் அமைகின்றன. அக்காலத்திய எழுத்துக் கவிதைகளில் இருந்த ஓசைத்தன்மை தி.க.சி.யின் கவிதைகளிலும் இருப்பதைக் காணலாம்.

கிராம ஊழியனின்(1944,ஜூன் 16- 30) வெளிவந்த 'சாகின்றார்' எனும் கவிதை

"ஏரை ஒருகரம் அழுத்திப் பிடிக்க

எருதை ஒருகரம் அடித்து முடுக்க

எண்ணற்ற கவலைகள் இதயத்தை அரிக்க

ஈசனே கதி' யென்ற எண்ணமே கதியாய்

பூமியைச் சோர்வின்றிப் பிளந்து விதைக்கும்

புண்ணியன் சாவதைப் பாரீரோ!

காட்டிலே வெட்டிய மரத்தினைக்

கைத்தசை ஓய அறுத்திழைத்து

எலும்போடு தோலும் இழைந்துருக

எண்ணிலா மாளிகை மாடம் சமைத்து

எல்லோர்க்கும் இன்பம் அள்ளித்தெளித்து

ஏழையாய் மடிகிறான் கூழைத் தச்சன்

பருத்திச் செடியினில் பறித்த பஞ்சைப்

பக்குவமாகவே நூல் இழைத்து

நெருக்கி அதனை விதவிதமாய்

நேரத்திடன் பல ஆடை நெய்து

பொல்லாயந்திரப் பிசாசுடனே

போட்டியிட்டு ஓய்கிறார் நெசவாளி!

மூடத்தனத்தை நொறுக்கி மக்கள்

மூச்சிலே சுதந்திரம் பொய்வோமென்று

ஏடெடுத்துப் பலர் எழுதுகின்றார்

எனினும் அன்னவர் எழுத்துக்களை

ஈனச் சமூகம் பார்ப்பதில்லை ஐயோ

ஏங்கி வறுமையால் வாடுகின்றார்!

என்று பாட்டாளிகளின் பெருமூச்சை எளிய, இனிய கவி
மொழியாக்கியுள்ளார்.

தி.க.சி தம் கவிதைகளிலேயே தமக்குப் பிடித்தமாகச் சொல்லும்
கவிதை 'வாழ்கின்றாய் வண்தமிழே' இது ஓர் இரங்கற்பா.
வல்லிக்கண்ணனின் இளைய சகோதரர் ரா.சு. முருகேசன் மறவையொட்டி
16.06.1946 'கிராம ஊழியனில்' வெளிவந்தது. கவிதையின் இறுதிப்பகுதி

"காதலியின் கண்ணீரில்

கைக்குழந்தை புன்னகையில்

சீவகனேயே உருக்கிவிடும்

செந்தமிழின் இன்னிசையில்

பிறப்பெடுத்த பயன் எனக்கும்

பேரன்பால் அருள் செய்த

இறப்பில்லாக் கலைக் கடவுள்

என் ஆசான் சொற்களிலும்

வாழ்கின்றாய் கற்பகமே!

வாழ்கின்றாய் வண்தமிழே!

இழப்புப் பாடல் (ஓப்பாரிப் பாடல்)களில் ஒரு வித ஈர்ப்பும், தாக்கமும் இக்கவிதைகளில் இழையோடக்காணலாம்.

'காதல்' என்றொரு கவிதை. கவிக்குயில் மலரில் 1946 வெளிவந்துள்ளது. காதலில் அதீதப் புனைவு இயற்கை. அதுவும் கவிஞர்களுக்குச் சொல்லவே வேண்டா.

மாம்பழக் கன்னம் காட்டாய்

மல்லிகை கூந்தலாளே!

பூங்குயிற் குரலின் செல்வி

புதுநிலா எழிலின் ஜோதி!

ஏங்குறேன் இதழுக்காக

இன்னுமா ஊடல் கண்ணே!

எனக் கவிஞர் வருணனை செய்கிறார்.

காதலியின் மறுமொழி:

வருணனை போதுமையா!

வாழ்க்கையில் இன்பங்கான

மாதுளைக் கன்னத்திற்கு

மாசிலாப் பவுடர் வேண்டும்;

பொன்னிற உடலுக்கேற்ற

பூந்துகில் "வாயில்" சேலை

கன்னியென் இதழில் மின்ன

கண்கவர் உதட்டுச் சாயம்;

காமனார் வைகும் சங்குக்

கழுத்திற்கோர் முத்துமாலை;

காதலைச் சொரியும் செல்லக்

கைக்கு ஓர் 'ரிஸ்ட் வாச்சு;

இத்தனை பொருள்கள்வேண்டும்

எப்போது அளிப்பிர் அத்தான்....?

தேவையைப் பூர்த்தி செய்வீர்

தினமுமே அமர இன்பம்.....!!!

கற்பனை வாழ்வுக்கும் உண்மைக்குமான முரணியை அழகாகச் சொல்லி விடுகிறார். பொருள்சார் வாழ்வை எள்ளல் தொனியில் சொல்வது சிறப்பு. கவிஞர்கள் கற்பனையில் மிதப்பவர்கள். ஆனால் வாழ்வு அப்படி இல்லை என்பதை உணர்த்தி நிற்கிறது கவிதை

தி.க.சி. தம் இதழியல் தொடர்புகளால் கவிதைகள் எழுதினார். புதுமைப்பித்தனின் இறுதிக் கால நண்பர் திருவனந்தபுரம் எஸ். சிதம்பரம் இவர்தான் 'கவிக்குயில்' என்ற பெயரில் இலக்கிய மலர்களை வெளியிட்டார். 'கவிக்குயில்' பெயரிலேயே சில புத்தகங்களையும்

பதிப்பித்தார். இவர் தி.க.சியின் கவிதைகளுக்கு 'மின்னலுக்கு...' என பெயர் சூட்டி விரைவில் வெளிவரும் எனவும் அறிவித்தார்.

குறைந்த அளவே கவிதைகள் எழுதி இருந்தாலும் உருவத்திலும், உள்ளடக்கத்திலும் சமகால உணர்வுடன், தம் கருத்துச் சார்பை விடாமலும் கவிதைகள் படைத்தவர் தி.க.சி என மதிப்பிடலாம்.

(3) வேலை கிடைத்தது

தி.க.சி. எழுதின முதல் கதை வண்டிக்காரன்'ஆகும். இது மனிதனின் வறுமையையும், துயரங்களையும் மையமாக கொண்டு எழுதப்பட்டுள்ளது.இக்கதை 1941 விகடனில் பிரசுரமாயிருந்தது.

தொடர்ந்து கிராம ஊழியன், காலமோகினி, அனுமான், இந்துஸ்தான், அஜந்தா முதலிய இதழ்களில் எழுதத் தொடங்கினார். ஏழு கதைகள் எழுதி இருப்பதாக தி.க.சி கூறுவார். அவர் 'துருவன்' எனும் புனைபெயரில் 1949 'சக்தி' சுதந்திர மலரில் எழுதிய 'ஏழணா' சிறுகதை பலராலும் பாராட்டப்பெற்றது.

1950 களில் சிறுகதை நாவல்களுக்கு இணையாக நாடகங்கள் வரவேற்பைப் பெற்றன.இலக்கிய இதழ்கள் நாடகங்களை வெளியிட்டன.

தி.க.சியின் இளமையும் முதுமையும் திருட்டு, பற்றுவரவு, வேலை கிடைத்தது ஆகிய நான்கு நாடகங்கள் வே.முத்துக்குமாரால் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

தி.க.சி.யின் நாடகங்களில் மிக்க வரவேற்பைப் பெற்றது" வேலைகிடைத்தது" வேலை தேடும் இளைஞன் மணி. அவனுடைய அக்கா மரகதம், பணக்காரனுக்கு வாழ்க்கைப் பட்டு, அவன் தீரா வியாதியில் சாக, மனநோயாளியாக இருக்கிறாள். கூட அப்பாவும், எஸ். எஸ். எல்சி. பாஸ் செய்தவன். எங்கும் வேலை தேடி கிடைக்காமல் பட்டணம் வருகிறான். தன் ஊரைச் சார்ந்த எழுத்தாளர் செல்லையாவைப் பார்க்கிறான். செல்லையா அவன் அக்கா மரகதத்தை நேசித்தவர். காதல் கைகூடாமல் போக, பிரம்மசாரியாக வாழ்பவர். இருவரும் உரையாடுகின்றனர். மணி தான் வேலைக்குச் சென்றே ஆக வேண்டிய நிலையை உணர்த்துகிறான். தன் தாத்தாவின் உதவியில் படித்துப் பேராசிரியராக உள்ள கனகசபாபதி அருகில் இருப்பதை மணி, செல்லையா விடம் விசாரித்தறிகிறான். அவரிடம் உதவி கேட்க எண்ணுகிறான். பேராசிரியர் பற்றி நன்கு அறிந்த செல்லையா சொன்னதைக் கேளாமல் அங்கு செல்கிறான். அந்தச் சூழலும், பேராசிரியரின் அகந்தையும், மணியை அடித்துப் போலீசில் பிடித்துக் கொடுக்கும் அளவுக்கு வன்மமும் நடக்கிறது. மழையில் நனைந்தபடி தப்பிப் பிழைத்து செல்லையாவிடம் வருகிறான். நடந்ததை விலாவாரியாகச் சொல்கிறான். அழுது புலம்புகிறான். நம்பிக்கை இழந்து பேசுகிறான். செல்லையா அவனைத் தேற்றுகிறார்.

" சீ அசடு! வா... போகலாம்; நீ அடிக்கடி உணர்ச்சிவசப்படுகிறாய் மணி. இதை நான் கண்டித்தால் என்னைத் துறவி என்று கேலி செய்கிறாய். நாம் இருவருமே துறவிகள் அல்ல; நாம் வாழ்க்கையை விரும்புகிறோம். ஒர் ஒளிமிகுந்த, சாந்தி மயமான, வளம் நிறைந்த எதிர்காலத்திற்காகவே

நாம் இருவரும் கைகோர்த்துப் பாடுபடுவோம்.ம்... எழுந்திரு. முகத்தைக் கழுவிக்கொண்டு புறப்படு" என்கிறார்.

மணியை ஓய்வில் விட்டு விட்டு, வெளியே சென்று திரும்பும் செல்லையா, இருட்டறையில் மணியைப் பார்த்து விளக்கைப் போடுகிறார்.(இரகசியக்குரலில்) 'மணி, எழுந்திரு, உனக்கு வேலை கிடைத்துவிட்டது' என்கிறார்.

' மங்களபவனில் பில்போடும் வேலை. சாப்பாடு போக மாதம் பத்து ரூபாய் சம்பளம்' என்கிறார். மணி, செல்லையாவில் கால்களைக் கட்டிக் கொண்டு அழுகிறான்.....

'என் அக்காளையும், அப்பாவையும் இங்க கூட்டி வரப்போகிறேன் சம்மதமா?' என்கிறான் மணி. 'சம்மதம் ராசா, சம்மதம்' என்கிறார் செல்லையா (சாந்தி ஆண்டு மலர், 1955)

மனித மன உணர்வுகளை நுட்பமாகக் காட்சிப்படுத்து நாடகம். காதல், காதல் தோல்வி, வாழ்க்கைத் தோல்வி, வேலையில்லாத் திண்டாட்டம், நன்றி கெட்டத் தனம், வாழ்வின் மீதான நம்பிக்கை, வாழ்வியல் சிக்கல்கள் அதற்கானத் தீர்வுகள் என ஒரு நாவலுக்குரிய கதைத் தன்மையோடு அமைந்த நாடகம். கூர்மையான உரையாடல், நகைச்சுவைத் தன்மை ஆகியகவை சீராய் நாடகத்தை நடத்திச் செல்கின்றன. தி.க.சி.யின்படைப்பு மனதில் வெளிப்பாட்டுக்கு இந்த நாடகத்தைச் சான்று காட்டலாம்.

(4) வணங்காமுடி

தி.க.சி. பதின் வயதுகளிலிருந்தே இசையில் அதிகம் ஈடுபாடு கொண்டவராக விளங்கினார். அதே போல திரைப்படங்கள் பார்ப்பதிலும் ஆர்வம் கொண்டவராக இருந்தார். தமிழ்த் திரைப்படங்கள் மட்டுமல்ல ஆங்கிலம், இந்தி, மலையாளம், கன்னடம் ஆகிய மொழிப்படங்களையும் இரசித்துப் பார்ப்பார்.

'வணங்காமுடி' திரைப்படம் குறித்து, "வணங்காமுடி' என்றால் அவன் கடைசி வரை வணங்காமுடியாக இருக்க வேண்டும். இடைவேளைக்கு முன்பே அவன் தலையைத் தொங்கப் போட்டு விடுகிறானே? என்ன அசட்டுத்தனம்? 'வணங்காமுடி' என்னும் கதாபாத்திரத்தின் படைப்பைப் பொறுத்தே படத்தின் வெற்றி தோல்வி இருக்கிறது. முக்கிய கதாபாத்திரம் முளியாக இருக்கும் பொழுது படம் எப்படி வெற்றி பெறும்?"(சரஸ்வதி: மே 1957)

இளம் தி.க.சி.யின் ஒரு வித எள்ளல் எழுத்தாக இது அமைகின்றது.

இவ்வாண்டில் இறுதிவரை சுயமான தமிழ்ப்படங்கள் 28 ம், டப்பிங் படங்கள் 13 மாக மொத்தம் 41 படங்கள் திரையிடப் பெற்றுள்ளன. புராணப் படங்கள், சமூகப் படங்கள், 100 நாட்கள் ஓடிய படங்கள் என்றெல்லாம் வகை, தொகைப்படுத்தி எழுதுகிறார். மக்கள் எதை விரும்புகிறார்கள், மக்களின் ஆதரவு எத்தகைய திரைப்படங்களுக்கு உள்ளது என்பதையும் சுட்டுகிறார்.

"சிக்கல் இல்லாத கதையும், உணர்ச்சிமிக்க நடிப்பும், செவிக்கினிய பாடல்களும் உள்ள எந்தப் படத்தையும் (அது மாயாபஜாராக இருக்கட்டும். எங்கள் வீட்டு மகாலட்சுமியாக இருக்கட்டும் அல்லது கற்புக்கரசியாக

இருக்கட்டும்!) பெருவாரியான தமிழ் மக்கள் பெரிதும் விரும்புகின்றனர் என்ற முடிவுக்குத்தான் நாம் வருகிறோம். பெருவாரியானோரின் தீர்ப்பை நீங்களும், நானும் ஏற்காமல் இருக்கலாம்; ஆனால் இதுதான் நடைமுறை உண்மை; 1957 இது தமிழ்ப் பட வரலாறு கூறும் உண்மை"

இலக்கியவாசிப்பு போலவே, திரைப்படங்களைப் பார்ப்பது, திரைவிமர்சனங்களைப் படிப்பது என்பதை தி.க.சி. தன் தொடர் பணியாக வைத்திருந்தார்.

(5) சீனத்துப்பாடகன்

பொதுவுடமை இயக்கங்களில் தொடக்கக் காலங்களில் ஈடுபட்டோர் பெரும்பாலும் மொழி பெயர்ப்பில் ஈடுபாடு கொண்டவர்களாக இருந்தனர்.

தி.க.சி. இளமையில் இலக்கியங்களைக் கற்றது போலவே, ஆங்கில நூல்களை வாசிக்கவும் பழகினார். அவர் பயின்ற நெல்லை மந்திரமூர்த்தி உயர்நிலைப்பள்ளி தரமான கல்வியைத் தந்தது. இவரின் தமிழ், ஆங்கில மொழி அறிவுக்கு வித்திட்டது இப்பள்ளிதான். தொடர்ந்து இந்துக் கல்லூரி, சவேரியார் கல்லூரி படிப்பு துணை நின்றது. நூலகங்களில் தமிழ், ஆங்கில நூல்களைப் பெருமளவில் வாசித்து இவருக்கு இரு மொழியாற்றலை உருவாக்கிற்று.

Ryymes of Liyu-tasi என்ற நூலை 'சீனத்துப் பாடகன்' என்று தி.க.சி. மொழிபெயர்த்தார். இந்நூல் 1951 நவம்பரில் வெளிவந்தது. 75 பக்கங்களைக் கொண்ட இந்நூல் பற்றி தி.க.சி. ஒரு முன்னுரை எழுதியுள்ளார்.

"மா.ஸே. துங்கின் சீனத்தைப் பற்றி இன்று அறியாதவர் ஒருவரும் இல்லை. மக்கள் சீனம் இன்று ஆசியாவின் ஜோதியாக காலனி மக்களின் கலங்கரை விளக்கமாக நிற்கின்றது. சீனப்புரட்சியின் வெற்றி முழக்கம், அடிமைப்பட்டுக் கிடக்கும் ஆசிய மக்களின் விடுதலை ஆர்வத்தை உந்தித் தள்ளுகிறது; குறிப்பாக ஒவ்வொரு இந்தியனின் நாடி நரம்பையும் முறுக்கேற்றி, அவனது அவல வாழ்வை அகற்றத் தூண்டும் போர்ப்பறையாக விளங்குகிறது.இன்று இந்திய மக்கள் நவ சீனத்தின் அரசியல், கலை, இலக்கியம் ஆகியவற்றை அறியத் துடிக்கின்றனர். இந்தத் துடிப்பின் விளைவாகவே நானும் இந்நூலைத் தமிழாக்கத் துணிந்தேன்" என தம் நிலையைச் சுட்டி, மூல நூலாசிரியர் குறித்த செய்திகளைத் தருகின்றார்.

(6) நாட்குறிப்பு இலக்கியம்

தி.க.சி.யின் 90 வது பிறந்தநாளை முன்னிட்டு அவர் 1948 இல் எழுதிய நாட் குறிப்புகளைத் தொகுத்து சந்தியா பதிப்பகம் வெளியிட்டுள்ளது. வெளியீட்டு விழா மார்ச் 30 இல் நடத்திடத் தோழர்கள் திட்டமிட்டு இருந்தார்கள். அதற்கு முன்பே 2014 மார்ச் 25 இல் தி.க.சி. காலமானார்." அப்பா அது வெளிவந்ததைப் பார்த்தார்.' வந்துட்டுதா' என்று கையில் வைத்து சந்தோஷப்பட்டார்" என்பார் வண்ணதாசன்.

தாம்கோஸ் வங்கியில் பணியாற்றிய காலத்தில் எழுதப்பட்டவை இந்நாட்குறிப்புகள். 1948 ஜனவரி 1 தொடங்கி 16 வரை 304 நாட்கள் அவர்

எழுதி வந்தக் குறிப்புகளின் தொகுப்பு இது. 23 வயது இளைஞனின் இதயப் பதிவாக இது அமைந்துள்ளது. நூலின் முகப்பில் தி.க.சி.யே இப்படிச் சொல்கிறார். "1948 இல் நான் எழுதிய நாட்குறிப்புகள் ஒரு முதிரா இளைஞனின் இலட்சியத் தேடல்களையும், பல்வேறு உளநிலைகளையும், பலவீனங்களையும் ஓரளவுக்கு பிரதிபலிக்கிறது".

திராவிடர் கழக அன்பர் நடத்திய தீப்பொறி என்னும் இதழிலிருந்து வல்லிக்கண்ணன் விலகினார் எனத் தொடங்கி, தி.க.சி.யின் மூத்த மகள் ஜெயலட்சுமி பிறந்து, வீடு தொடும் விசேடம் நடப்பதுடன் நிறைவுறுகிறது இந்நாட்குறிப்பு.

இளைஞர்களின் வாழ்க்கைப் பதிவுகளாக இத்தொகுப்பு அமைந்துள்ளது. தி.க.சி.யின் திருநெல்வேலி வாழ்வின் தொடக்க கால நண்பர்கள் குறித்த ஆவணமாக இதனைக் கருதலாம். நண்பர்களின் படைப்புகள், இதழ்களில் வெளிவரும் படைப்புகள், திரைப்படங்கள், நூல்கள், பொழுதுபோக்குகள் எவ்வித புனைவும் இன்றிப் பதிவாகியுள்ளன. தீராதப்பேச்சு, நண்பர்களோடு பயணம், குளக்கரைக் குளியல், திரையரங்குகள், பொதுக்கூட்டங்கள், திருமணங்கள், வீட்டு நிகழ்வுகள்... நாட்குறிப்பில் அதிகம் இடம் பெற்றுள்ளன.

நாட்குறிப்பு முழுக்க அவர் வாசித்த இதழ்கள், படித்த தமிழ், ஆங்கில நூல்கள், இலக்கியங்கள் பிரமிப்பைத் தருகின்றன. அன்றாட அலுவல்கள், அரட்டைகள், பிற பணிகள் ஆகியவற்றுக்கு ஊடாகப் படிக்க நேரம் ஒதுக்கி ஒரு முழு நேரப் படிப்பாளி போல தி.க.சி. படித்துள்ளதை வியக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

அதேபோல இசை கேட்பது, இசைக் கச்சேரிகளுக்குச் செல்வது, நாடகங்கள் பார்ப்பது, திரைப்படங்கள் பார்ப்பது... என ஒரு கலை வாழ்வே வாழ்ந்துள்ளார் என்பதை இந்நாட்குறிப்பு உணர்த்துகிறது. தொடர்ந்து கடிதங்கள் எழுதி வந்ததை இதில் உள்ள பதிவுகள் மெய்ப்பிக்கின்றன.

விதவிதமான நண்பர்கள், படித்தவர்கள், படிக்காதவர்கள், இலக்கியவாதிகள், வயதானவர்கள், சம வயதினர், இளையோர் என பல தரப்பட்ட மனிதர்களோடு சங்கமித்து, நட்புப்பாராட்டி ஒரு சமூக மனிதனாக தி.க.சி. திகழ்வதை இந்த நாட்குறிப்புகள் உணர்த்துகின்றன.

நாட்குறிப்பு என்றால் அன்றாட வரவு- செலவு எழுதுவது என்றோ, சொந்தக்கதை சோகக்கதை என்றோ, கற்பனைக் குதிரையிலேறி வாள் சொடுக்குதல் என்றோ பொதுப்புத்தியில் பதிந்துள்ளவற்றைத் தூர ஒதுக்கித் தள்ளுகிறது. தி.க.சியின் நாட்குறிப்பு. வரலாற்று துளிகளைப் பதிவு செய்த ஆனந்தரங்க பிள்ளை போல தி.க.சி. சமகாலத் தமிழ்சமூக வரலாற்றைப் பதிவு செய்ய முடிந்ததாக இதனைக் கருதலாம். ஒருவேளை இந்த ஓராண்டு நாட்குறிப்பு போல அவர் தொடர்ந்து எழுதி இருந்தால் நிச்சயம் அது ஒரு கலை இலக்கிய வரலாற்றுக் கருவூலமாக திகழ்ந்திருக்கும்.

தி.க.சி. அக்காலத்தில் படைப்பிலக்கியத்தில் அதிக நாட்டம் கொண்டவராக விளங்கினார். கவிதை, சிறுகதை, நாடகம் எழுதும் முயற்சிகளில் இருந்தார். எனவே நாட்குறிப்பில் ஆங்காங்கே அழகியல் தெறிப்புகளைக் காணமுடிகிறது.

தி.க.சி.யின் நாட்குறிப்புகள் பற்றி இரா. மோகன் "ஒரே வரியில் மதிப்பிடுவது என்றால், ஆளுமைக் கல்வியிலும் வளர்ச்சியிலும் ஆர்வமுள்ளவர்கள் பயில வேண்டிய ஒர் அடிப்படையான நூல்" என்கிறார்.

65 ஆண்டுகளுக்கு முன் எழுதப்பட்டவற்றைத் தேடி எடுத்து, பிரதி எடுத்து, மறைந்த, அழிந்த பகுதிகளை தி.க.சி.யிடமே கேட்டு, அவரது முக உரையையும், ஒப்புதலையும் பெற்று அழகாகத் தொகுத்துள்ள வே.முத்துக்குமார் பாராட்டுக்குரியவர். நாட்குறிப்பில் இடம்பெறும் நபர்கள், பெயர்கள், புரியாத நிகழ்வுகள் பற்றி ஒவ்வொரு குறிப்பின் இறுதியிலும் குறிப்பு தருவது அற்புதம். ஆனந்தரங்கம் பிள்ளை நாட்குறிப்புகள் போல தி.க.சி.யின் நாட்குறிப்புகளும் நாட் குறிப்பு இலக்கியமாகத் திகழும் தன்மை உடையது.

ஒரு சமூகச் செயற்பாட்டாளனின், பண்பாட்டுப் பேராளியின் இளம் வயது பாய்ச்சலும் வீச்சும் கொண்டதாக இந்நாட்குறிப்பு விளங்குகின்றது.

(7) நீர்ப்பாய்ச்சி

தி.க.சி. இளமைக்காலம் முதலே பத்திரிகையாளராகவே திகழ்ந்தார் எனலாம். திருநெல்வேலியில் அவரின் பொது வாழ்வு தொடக்கமே இதழியல் பணியோடு தான் தொடங்கியது. வல்லிக்கண்ணனை ஆசிரியராகக் கொண்டு 1941 இல் 'இளந்தமிழன்' என்னும் கையெழுத்துப் பத்திரிகையை நடத்தினார். பதின் பருவத்திலேயே நெல்லை நூலகங்களில் தேசிய நாளொடுகளையும், குடியரசு, விடுதலை ஆகிய இதழ்களையும், பர்மாவிலிருந்து வெளிவந்த வெ. சாமிநாதசர்மாவின்

'ஜோதி' இதழ், ஆனந்த விகடன், பிரசண்ட விகடன், ஆனந்தபோதினி, செந்தமிழ் செல்வி போன்ற இதழ்களையும் பயில தொடங்கினார். 1950 களில் தமிழ்நாட்டின் திராவிட இயக்கம், பொதுவுடமை இயக்கம் சார்ந்த ஏராளம் இதழ்கள் வெளிவந்தன.

தி.க.சி.இத்தருணத்தில் பல இதழ்களோடும் தொடர்பிலிருந்தார். எழுதவும் செய்தார். அனுமான், சக்தி, மாதமணி, முன்னணி, பேரணி, ஜன யுகம், உலக அரசியல், புதுமை இலக்கியம், கிராம ஊழியன், மனிதன், சரஸ்வதி, சாந்தி, தீபம், கண்ணதாசன், தாமரை... என்று அவரின் தொடர்பில் சங்கமித்த இதழ்களின் பட்டியல் நீழும்.

தி.க.சி.க்கு இதழ்களுடன் இருந்த தொடர்பு, அவர் எழுதிய எழுத்துக்கள், செய்த மொழிபெயர்ப்புகள் ஆகியவற்றின் காரணமாக சோவியத் நாட்டின் செய்தி பிரிவில் அவருக்குப் பணி கிடைத்தது. அவரின் நண்பரும் பொதுவுடமை இயக்கத்தவருமான ஏ. எஸ். மூர்த்தியின் பரிந்துரையின் பெயரில் 1964 டிசம்பர் 14 இல் சென்னை சோவியத் செய்தித் துறை ஆசிரியர் குழுவில் சேர்ந்தார். அதுவரை தாம் பணி செய்து வந்த வங்கியில் இருந்து விலகினார்.

தி.க.சி. யதார்த்த இலக்கியச் சமவெளியில் உதித்திட்ட இளம் கதிர்களுக்கு 'நீர்ப்பாய்ச்சி' தாயாக விளங்கினார். தாமரையின் முக்கியப் பங்களிப்பில் புதிய அலை சிறுகதையாளர்களை உருவாக்கியதைச் சொல்லலாம். தமிழின் சிறந்த 100 கதைகளுக்குள் அடங்கிடும் பல கதைகள் தாமரையில் வெளிவந்தன. பூமணியின் 'வயிறு', பா.செயப் பிரகாசத்தின் 'அம்பலக்காரர் வீடு', கி.ராஜநாராயணின் 'பேட்டி', கதவு',

வண்ண நிலவரின் 'மயானகண்டம்' போன்ற சிறுகதைகளைக் குறிப்பிடலாம்.

" தி.க.சி.யைப் பற்றி ஒரு வார்த்தையில் சொல்லினும்னா அவர் ஒரு நீர்ப்பாய்ச்சி. அதனால்தான் வேர்கள் எல்லாம் அவரே நோக்கி நீண்டுக்கிட்டே இருந்துச்சு" என்பார் கீ.ரா.

(8)தோட்டக்காரன்

நேர்காணல் என்பது ஒரு கலை. அறிவும் அனுபவமும் இணைந்து வெளிப்படும் நிகழ்த்துக் கலை.எழுத்துக் கலையிலும் கூட இந்த நேர்ப்பேச்சு வீரியமிக்கது. நேர்காணல் என்பது குறிப்பிட நோக்கம் கொண்டது. பொழுதுபோக்கு அல்ல; நேர்காணல் தருபவரும். பெறுபவரும் தத்தம் கருத்து நிலைகளை வெளிப்படுத்துவது இன்றியமையாதது.

தி.க.சி எழுதியதை விடப் பேசியது அதிகம். அதிலும் அவரின் இறுதிக் கால் நூற்றாண்டு' பேசிக்கழித்த' காலமாக அமைகின்றது. தி.க.சி அடிப்படையில் பத்திரிக்கையாளர்; சோவியத் செய்தி நிறுவனத்தின் பணி ஆற்றியவர்; 'தாமரை' இலக்கிய இதழை ஆசிரியர் பொறுப்பில் நடத்தியவர்; பல இலக்கியச் சிற்றிதழ்களின் ஆலோசகராகவும் ஊக்குநராகவும் திகழ்ந்தவர். எனவே, "நேர்காணல்" என்பதன் பண்பும், பயன், நோக்கு ஆகியவற்றை உணர்ந்தவராக இருந்தார்.

தி.க.சி. 1965 களில் 'தீபம்' இதழுக்காக 'இலக்கியச் சந்திப்புகள்' என்ற தலைப்பில் நேர் காணல்களைக் கண்டார். தினமணி ஆசிரியர் டி. எஸ். சொக்கலிங்கம், மணிக்கொடி ஆசிரியர் சீனிவாசன், ஆராய்ச்சி அறிஞர்

நா.வானமாமலை, எழுத்தாளர் தோ.மு.சி. ரகுநாதன் ஆகிய நான்கு பெரும் ஆளுமைகளை தி.க.சி. நேர்காணல் செய்து எழுதினார்.

பொதுவாக நேர்காணல்கள் தனிமனித சாதனைகள், வாழ்க்கைக் குறிப்புகள் என்றவாறே அமையும். ஆனால் தி.க.சி.யின் நேர்காணல்கள் தமிழிலக்கிய நெடும்பரப்பின் வரலாற்றுத் துளிகளோடு அமைகின்றன. தி.க.சி. அளித்துள்ள நேர்காணல்கள் அவரின் 'இலக்கியவாக்கு மூலங்களாக' அமைகின்றன. தமிழ்ச் சூழலில் அநேகமாக அதிக நேர்காணல்கள் தந்த திறனாய்வாளராக தி.க.சி.யைத் தான் சொல்ல முடியும். வெளிப்படைத் தன்மை, வெடிப்புக் குரல், கருத்துறுதி, இலட்சிய பிடிப்பு ஆகிய பண்புகளை அவரின் நேர்ப்பேச்சு போலவே அவரது நேர்காணல்கள் முன்வைக்கின்றன.

"நான் ஒரு எளிய தோட்டக்காரன். எல்லா செடிகளும் தண்ணீர் பாய்ச்சவேன்.மலர்கின்ற செடி மலரட்டும். எந்தச் செடியும் கருக எனக்கு மனம் இடம் தராது. நிறைய படைப்பாளிகளை உருவாக்குவதே எனது நோக்கம்" என்பார் தி.க.சி.. இதனை விதந்து கூறும் எழுத்தாளர் பொன்னீலன், நான் அவரை இப்படிச் சொல்வேன்." தி.க.சி. ஒரு இலக்கிய மழை. இலக்கிய நிலத்தைக் குளிர்விக்கும் அன்பு மழை. வளர்வது, வளராததும், நல்ல பலன் தருவதும், தீய பலன் தருவதும், சமூகத்தால் கொண்டாடப்படுவதும், புறக்கணிக்கப்படுவதும் செடிகளின் பிரச்சனை".

தி.க.சி.யின் நேர்காணல்களில் இடம்பெறும் முக்கியக் கருத்துகளில் ஒரு சிலவற்றைக் காணலாம்.

விமர்சனம் எப்படி இருக்க வேண்டும், படைப்பாளி எப்படி அதை ஏற்க வேண்டும் என்பதை," நடுவுநிலமை, நீதானம், முரண்பாடின்மை என்ற பண்புகளுடன் விமர்சனங்கள் வெளிவர வேண்டும். மேலும் எழுத்தாளன் தொட்டால் சுருங்கியாக இருப்பதும் நல்லது அல்ல. தரமற்ற, மோசமான விமர்சனங்களை ஒதுக்கி வைக்கும் மனப்பக்குவம் வேண்டும். இம்மனப்பக்குவம் பின்னடைவுக்கு எதிரி. விமர்சனம் என்பது பொறுப்புடன் செய்யப்பட வேண்டிய ஒரு பணி" எனக் குறிப்பிடுவர்.

(9)என்றும் அன்புடன்

கடிதங்கள் உள்ளம் தொட்டுப் பேசக்கூடியவை. உணர்வுப் பிழிவுகளாக அவை அமைகின்றன. நலம் விசாரிக்கும், தகவல் பரிமாறும் கடிதங்களைக் காட்டிலும் இலக்கியக் கடிதங்கள் மேலானவை.' கடித இலக்கியம்' என்றொரு இலக்கிய வகை உருவாகும் அளவுக்கு இதற்குச் செல்வாக்கு உண்டு. நவீனத் தமிழ் இலக்கியத்தில் பாரதி தொடங்கி பல இலக்கியவாணர்களும் எழுதிய கடிதங்கள் புகழ்பெற்றவை.

தி.க.சி. ஒரு கடிதக்காரர். அஞ்சல் அட்டையில் படைப்பாளிகள், பத்திரிக்கையாளர்கள், வாசகர்கள்... ஆகியோருடன் வாசிப்பு இயக்கத்தையே நடத்தியவர். இவரின் கடிதங்கள் காரணமாகவே 'அஞ்சல் அட்டை எழுத்தாளர்,' போஸ்ட் கார்டு இலக்கியம்' என்றெல்லாம் ஏளனம் செய்யப்பட்டவர். அதே நேரத்தில் தி.க.சியின் அஞ்சல் அட்டை தாங்கி வந்த பத்திர்ப்பு சொற்களால் இலக்கியவானில் சிறகு கட்டி பறந்தவர்கள் ஏராளம்.

தி.க.சி.க்கும் கடிதம் எழுதும் வழக்கம் இளமையிலேயே தொடங்கி விட்டது என்பதை அவரது நாட் குறிப்புகள் (1948) சுட்டுகின்றன. அவரின் அந்த 23 ஆம் வயதிலேயே கடிதம் எழுதுதல் ஓர் அன்றாட நிகழ்வாக இருந்ததை அறிய முடிகிறது. இதழ், புத்தகம் வாசித்தல், நண்பர்கள் சந்திப்பு, நிகழ்வுகளில் பங்கேற்றல், நாடகம், திரைப்படம் காணுதல் என்பனவற்றோடு யாரிடமிருந்து கடிதம் வந்தது, யாருக்கு கடிதம் எழுதியது போன்ற விவரங்கள் நாட்குறிப்பில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தி.க.சி. அஞ்சல் அட்டையில் கொட்டை எழுத்தில் முத்து முத்தாக எழுதுவார். மேல் முகப்பில் தி.க.சி. 21 இ, சுடலை மாடன் தெரு, நெல்லை ஆறு, என்று இருக்கும். தொடர்ந்து நாளும் கிழமையும் இருக்கும். தொடர்ந்து விளித்தல் செய்தி' தந்தி' மாதிரி சுருக்கமாக இருக்கும். அதில் முக்கிய பகுதிக்கு அடிக் கோடிடுவது அவர் வழக்கம். என்றும் அன்புடன் என்று கடிதத்தை முடிப்பார். அரை புள்ளி, வியப்புக்குறி, கேள்விக்குறி போன்ற நிறுத்தல் குறிகள் ஓவியம் மாதிரி மின்னும்.

'மிக்க அன்புடன் என்று கடிதத்தை முடிக்க நான் தி.க.சியிடம் இருந்துதான் கற்றேன் என்பார் அசோகமித்திரன்.

தி.க.சி. எல்லா இதழ்களுக்கும் குறிப்பாக இலக்கியச் சிற்றிதழ்களுக்கும் கடிதம் எழுதக்கூடியவர். தமிழ் இதழ்களில் அவர் அதிகம் கடிதம் எழுதியது தினமணிக்குத் தான். சமூக நாட்டமிகு அவரின் கடிதங்களை முக்கியக் கவனத்துடன் தினமணி வெளியிட்டது. சான்றுக்கு ஒன்று.

தி.க.சி.யின் கடிதங்கள் எனம் ஊக்க மருந்தால் வளர்ந்த இளம் எழுத்தாளர்கள் பலர் இன்று தமிழின் முன்னணி எழுத்தாளர்களாக உள்ளனர்.

தி.க.சி. எழுதி அஞ்சல் அட்டை ஒன்று,

தி.க.சி.,

22.06.13.

21 இ.சுடலை மாடன் தெரு,

நெல்லை 6,

அன்புமிக்க நண்பர் உரப்புளி நா.ஜெயராமன் அவர்களுக்கு, வணக்கம்,

நேற்றுமதியம் தங்கள் 19.6.13 மடலும், 'மஞ்சத் தண்ணி எனும் அழகி அச்சாகச் சிறுகதைத் தொகுப்பு பெற்றேன் மிக்க நன்றி.

இப்போது, என் உடல் நலமும் கண் பார்வையும் மிக குறைவு. 90ஆம் வயதைத் தொடும் முயற்சியில், பற்பல முதுமை நோய்களுடன் வாழ்கிறேன். இன்று காலையில் தான் நூலில் முன்னுரை, அணிந்துரை, தங்கள் நன்றியுரை யாவையும் வாசித்துவிட்டு, 'மஞ்சதண்ணிர்' எனும் தங்கள் பதிமுன்று பக்கச் சிறுகதையும் படித்தேன்.

'மு.வ.'வின் மரபில் எழுதப்பெற்றுள்ள இச்சிறுகதையின் கருத்தும், வார்ப்பும் எனக்குப் பிடித்திருக்கின்றன.

தங்களுக்கு என் இதயங் கனிந்த நல்வாழ்த்துக்கள்!

தங்கள் படைப்பாற்றல்கள் மென்மேலும் வளர்க! வெல்க!

ஏற்கெனவே படிக்க வேண்டிய பல முக்கிய நூல்கள், என் மேஜை மீது குவிந்துள்ளன; அவற்றைப் படித்து முடித்ததும், தங்கள் தொகுப்பில்

உள்ள ஏனைய கதைகளையும் படிப்பேன்; அதற்குச் சில வாரங்களாகலாம்; எனினும் உங்கள் படைப்பாற்றலை உடனே பாராட்டவே இம்மடல்!

என்றும் அன்புடன்

தி.க.சி.

தி.க.சியின் கடிதங்கள் ஊக்குவிப்புகள் என்பதற்கு மேலாக இதழ்கள், நூல்கள், படைப்பாளிகள், நிகழ்வுகள் என்பவை குறித்த அரிய பதிவுகளாக அமைகின்றன. இவை சமகால இலக்கிய வரலாறு உருவாக்கிடத் துணைநிற்கும்.

(10)விமர்சனத் தமிழ்

தி.க.சியின் முதல் படைப்பு 1942 இல் பிரசண்ட விகடனில் வந்த 'ஏழணா'என்னும் சிறுகதை. 18 வயதில் படைப்புத் தளத்தில் தன் எழுத்துப் பணியைத் தொடங்குகிறார். அதற்கு முன்பே கையெழுத்துப் பத்திரிக்கை, படைப்புகள் என அவரின் இலக்கியத் தேட்டம் தொடங்கிவிட்டது. கவிதைகள், நாடகங்கள், திரைவிமர்சனங்கள்... என இதழ்களில் எழுதி வந்தவர் திறனாய்வுத் தளத்திற்கு வந்து சேர்கிறார்.

"1953 லிருந்து விமர்சனத் துறையில் கவனம் செலுத்தத் தொடங்கினேன். எனக்கு இதில் ஊக்கமளித்தவர் பேராசிரியர் நா.வானமாமலை. கண்ணதாசன், மூ.வா., பாரதிதாசன் போன்ற இலக்கியவாதிகளின் படைப்புகளைப் பற்றி விமர்சனக் கட்டுரைகளை 1952 இல் இருந்து ஜனசக்தியிலும், எஸ்.ஏ. முருகானந்தத்தில் சாந்தியும் எழுதத் தொடங்கினேன்" என்பார் தி.க.சி.

கிராம ஊழியன் இதழில் திரைப்பட விமர்சனங்கள் எழுதிவந்த தி.க.சி யை இலக்கிய விமர்சனங்கள் எழுதத் தூண்டியவர் நா.வானமாமலை. தம் தொடக்கக் கால எழுத்து முயற்சியை தி.க.சி. இப்படிப் பதிவு செய்கிறார்:

"அந்நாட்களில் மு.வரதராசனாரின் நாவல்களும் இதர நூல்களும் தமிழகத்தில் பரபரப்பாக விற்பனையாகிக் கொண்டிருந்தன.நா.வா.சொல்லியபடி, மு.வா.வின் எண்பதுக்கும் மேற்பட்ட புத்தகங்களையும் வாங்கி, அனைத்தையும் படித்தேன். அவைப்பற்றி ஆழ்ந்த விமர்சனக் கட்டுரைகள் எழுதினேன். அவை 'ஜன சக்தி'யில் தொடர்ந்து வெளிவந்தன. பின்னர் அவற்றைத் தொகுத்து மு.வா.வுக்கு அனுப்பி வைத்தேன். அவர் எந்தவிதமான பதிலும் சொல்லாமல், "உங்கள் கருத்தைச் சொல்லி இருக்கிறீர்கள் நன்றி"! என்று ஒரு போஸ்ட் கார்டில் தெரிவித்திருந்தார். அதுவும் மறக்க முடியாத நிகழ்ச்சி தான்.

தி.க.சி.யின் "விமர்சனத் தமிழ்" நூலை முன்வைத்துப் பேராசிரியர் பத்மாவதி விவேகானந்தர் தி.க.சி. யின் விமர்சனச் செல் நெறிகளாகப் பின் வருவனவற்றைப்பட்டியலிடுகிறார்:

- இலக்கியம் தனிமனித விஷயம் அல்ல; ஒட்டுமொத்தமான சமுதாயம் தொடர்பானது.
- வணிக இலக்கியங்களை ஒழிப்பதில் வாசகனுக்கும் உணர்வு முதிர்ச்சி விமர்சகனுக்கும் முக்கியப் பங்களிப்பு இருக்க வேண்டும். தமிழ்ப் பத்திரிக்கையாளர் தமக்குரிய கடமையை ஒருபோதும் மறந்துவிடலாம் ஆகாது.

- எழுத்தாளன் என்பவன் சமூக பிராணியாக இருப்பதால் அவன் - நாடு- இனம்- மொழி போன்றவற்றில் அக்கறை உள்ளவனாக இருக்க வேண்டியது அவசியம்.
- பாரதி நம்பிக்கை கொண்டிருந்த சுதந்திரம்- சமத்துவம்- சகோதரத்துவம் போன்ற கொள்கைகளில் நம்பிக்கை உள்ளவனாக இருக்க வேண்டியது அவசியம்.
- நடுநிலையான விமர்சனக் கொள்கையைத் தேவைப்படுவது, தற்சார்பு நியாமற்றது.
- இலக்கியத் திருட்டுகளும் அதை ஊக்குவிக்கும் அல்லது கண்டுகொள்ளாமல் இருக்கும் இதழாசிரியர்களும் கண்டனத்துக்குரியவர்களே.
- சுரண்டல், அடக்குமுறை, ஒடுக்குமுறை, மேலாதிக்கும், ஆக்கிரமிப்பு போன்றவற்றை எதிர்த்துக் குரல் கொடுக்க வேண்டியது படைப்பாளியின் முக்கிய கடமையாகும்.

இத்தகு அணுகுமுறைகளோடு தி.க.சி.யின் இலக்கிய திறனாய்வுகள் அமைந்தன எனலாம்.

தி.க.சி. சிறுகதை என்னும் இலக்கிய வடிவத்தில் ஈடுபாடு உள்ளவர். அவரே சிறுகதைகள் எழுதியவர். தாமரை இதழில் தமிழ்ச் சிறுகதையின் புத்தெழுச்சியை உருவாக்கியவர். அவர் சிறுகதை தொகுப்புகளுக்கு எழுதிய முன்னுரைகள், மதிப்புரைகள், சிறுகதைப் போக்குகள் குறித்த கட்டுரைகள், மணிக்கொடி எழுத்தாளர்கள் பற்றிய நுட்பமான மதிப்பீடு ஆகியன சிறுகதைத் திறனாய்வுப் பகுதியில் இடம் பெறுகின்றன.

தி.க.சி.யின் சிறுகதை குறித்த கருத்தாக்கங்கள் அவரது விமர்சனப் போக்கை அறிய அடிப்படையாக அமையும்.

"சிறுகதை என்பது, நமது அழகியல் உணர்ச்சிகளை மேம்படுத்துவதோடு ஆளுமையை ஒளிமயமாக்குவதாகவும் திகழ வேண்டும். சிறுகதைப் படைப்பாளி என்பவன் அழகியல் பொறுப்புகளும் சமுதாயம் பொறுப்புகளும் ஒருங்கிணைந்த கலைஞனாக விளங்க வேண்டும்."

தி.க.சி தமிழ் நாவல்களோடு பிற இந்திய, உலக மொழிகளின் நாவல்களைத் தொடர்ந்து பயின்றவர். நாவல் இலக்கியங்களைக் கோட்பாடு ரீதியாக அவர் அணுகவில்லை. வாசக நோக்கில் நாவல்களை அவர் திறனாய்வு செய்துள்ளார்.தம் காலத்தில் வெளிவந்த முக்கியமான நாவல்களை அவர் வாசித்தவராக இருந்தார். சிறுகதை போல விரிவாக அவர் எழுதவில்லை. ஒரு சில நபர்களைத் தவிர்த்து ஏனையவை பற்றிச் சுருக்கமாக அவர் எழுதியுள்ளார்.

நா. பார்த்தசாரதி- சமுதயவீதி, ஆ.மாதவன் - புனலும் மணலும், நாஞ்சில் நாடன்- தலைக்கீழ்விகிதங்கள், ராஜம் கிருஷ்ணன்- கரிப்பு மணிகள், பூமணி - பிறகு, அசோகமித்திரன்- கரைந்த நிழல்கள், எஸ். சங்கரநாராயணன் - மானுட சங்கமம்,டி.செல்வராஜ்- மூலதனம், ஆர் சண்முகசுந்தரம் - நாகம்மாள், சு. சமுத்திரம் - வெளிச்சத்தை நோக்கி, ஆதவன் - காகித மலர்கள் வல்லிக்கண்ணன் - மன்னிக்க தெரியாதவர்கள், வாஸந்தி- வேர்களைத் தேடி ஆகிய நாவல்கள் குறித்துத் தனியே அறிமுகமாகவும் திறனாய்வாகவும் தி.க.சி.

எழுதியுள்ளார். எண்பதுகளில் தமிழ் நாவல், நான் படித்த நாவல்கள்..... என்று ஏராளம் நாவல்கள் பற்றிய குறிப்புகளைத் தருகிறார்.

தி.க.சி முக்கிய நாவல்களை எல்லாம் வாசித்துள்ளார். வாசித்த நாவல்களை இதழ்களில் திறனாய்வு செய்துள்ளார். நாவலில் கருத்துக்கே அதிகம் அழுத்தம் கொடுத்துள்ளார். புதிய இளம் படைப்பாளிகளை மனம் திறந்து பாராட்டி ஊக்கப்படுத்தியுள்ளார். முத்த படைப்பாளிகளை அவர்களின் சார்புநிலை அடிப்படையில் விமர்சித்துள்ளார்.

தி.க.சி.இலக்கிய இதழ்களை அறிமுகப்படுத்தியும் மதிப்பீட்டும், இலக்கியப்பணிகளைப் பாராட்டியும் எழுதியுள்ளவை இப்பகுதியில் உள்ளன.

மல்லிகை, நண்பர்வட்டம், நா.வா.வின் ஆராய்ச்சி, கசடதபற, தீபம், விகடன், குமுதம், தினத்தந்தி, மணிக்கொடி, சுபமங்களா ஆகிய இதழ்களைப் பற்றிய பதிவுகள் உள்ளன. தீபம் இதழ் குறித்த ஆய்வில் அதன் ஆசிரியர் நா. பார்த்தசாரதியின் அர்ப்பணிப்பு போற்றப்படுகின்றது.மணிக்கொடி உருவாக்கிய இலக்கிய மரபும், சிற்றிதழ்களில் அதன் தாக்கமும் தி.க.சி.யால் முன்வைக்கப்படுகின்றன.

இலங்கையில் இருந்து வெளிவரும் 'மல்லிகை' இதழ் பற்றியும் அதன் ஆசிரியர் டொமனிக் ஜீவா குறித்தும்,

"முற்போக்கு இலக்கியம் என்றால், அழகுணர்ச்சியும் மனிதநேயமும் சமூகப் பொறுப்பும் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்றவர் கருதுகிறார்.இக் கண்ணோட்டத்தில் இலக்கியம் சமைப்பவர்கள் தாம் இன்றைய தமிழ்

இலக்கியத்தின் தரத்தை உலக இலக்கியத்தின் தரத்திற்கு உயர்த்த முடியும் என்பது அவரது திடமான கோட்பாடு. இதை மல்லிகையின் பக்கங்களில் தெளிவாக காண்கிறோம்.

தி.க.சி. பல்வேறு காலகட்டங்களில் இலக்கியம், இதழ்கள், விமர்சனம் குறித்த ஆக்கங்கள் இப்பகுதியில் இடம்பெறுகின்றன. இவை பெரும்பாலும் இதழ்களின் தேவைக்காக எழுதப்பட்டவை. இவற்றில் சிலவற்றில் தி.க.சி.யின் திறனாய்வு குறித்த தெரிப்புகள் தென்படுகின்றன.

"புதிய சிந்தனைகள் புதிய அணுகுமுறைகள்" என்னும் தலைப்பில் அமைந்த ஒரு கட்டுரையில் தமிழ்த் திறனாய்வு அணுகுமுறைகளின் வளர்ச்சிக்குத் தி.க.சி. வழிகாட்டுகிறார். வெளிப்படையான திறந்த மனம் கொண்ட விவாதங்கள், பேச்சு வார்த்தைகள், மாற்றுக் கருத்துடையோரையும் மதித்தல், அவர்களுடன் சரிசம நிலையினைப் பேணுதல்.

அடிப்படை கோட்பாடுகளில் உறுதிப்பாடு: தெளிவு: விசுவாசம்.

விவாதங்களிலும் பேச்சு வார்த்தைகளிலும் கடுமை, வறட்டுப் பிடிவாதம் இவற்றை விடுத்து, நிதானத்துடன் அடுத்த தரப்பின் மனத்தை மாற்றுதல், அந்தத் தரப்பை நம் கருத்துக்கு சுமுகமாக இணங்கச் செய்தல் முடிவுரை

தி.க.சி. இலக்கியத்தை சமூக நோக்கு, மனிதநேயம், சமுதாய மாற்றம் ஆகியவற்றின் ஊடாக நோக்கினார். கோட்பாட்டு விமர்சனங்களில் அவர் ஈடுபடவில்லை. ஆனால் இலக்கியத் திறனாய்வு அறிவியல், அறிவியல்,

சமுதாயவியல் மனிதவியல் ஆகிய அணுகுமுறைகளோடு நடத்தப்பட வேண்டும் என விரும்பினார்.

ஏறக்குறைய தி.க.சி.யின் இலக்கியப் பொதுவாழ்வு 75 ஆண்டுகள் முதல் 25 ஆண்டுகள் படைப்பு, திறனாய்வு எழுத்தின் தொடக்கமும், வளர்ச்சியும், அடுத்த 25 ஆண்டுகள் அவர் கருத்து நிலை முதிர்ச்சியின் வெளிப்பாடும் செயல்பாடும். இறுதி 25 ஆண்டுகள் கடிதங்கள், பேட்டிகள், நேர்ப் பேச்சுகள் வழி புதிய தலைமுறைக்கு வழிகாட்டலும், ஊக்கப்படுத்தலும் எனப் பகுக்கலாம். இறுதி வரை இயங்கிக் கொண்டே இருந்தார்.

தி.க.சி. ஓர் இலக்கிய இயக்கம். அவர் குறைவாகவே எழுதினார். ஆனால் பலரை எழுதச் செய்தார். வரலாற்றில் பங்களிப்பு செய்த ஆளுமைகளை அவரவர் காலப்பின்புலத்தில் மதிப்பட வேண்டும். விடுதலைக்குப் பின்னான தமிழ் நாட்டின் கருத்துப் புலத்தில் முற்போக்கு கலை இலக்கியக் கருத்தியலைக் காலூன்றச் செய்திடும் பெரும்பணி தி.க.சி.க்கு இருந்தது. தம் படைப்பு வெளியைச் சுருக்கியதற்கும். திறனாய்வு, இதழியல் துறைகளில் தொழிற்பட்டதற்கும் இது முக்கியக் காரணம்.

சமூக நீதி, மூடநம்பிக்கை ஒழிப்பு, சமூக விழிப்புணர்வு ஆகியவற்றை ஏந்திச் சென்ற திராவிட இயக்கம் மொழி அலங்காரமாய்த் தன்னைச் சுருக்கிக் கொண்டது. மேலைய, நவீனத்துவ மோகத்தில் தூய இலக்கியவாதிகள் சிறைப்பட்டு நின்றனர். இச் சூழலில் நடப்பியல் சார்ந்த இலக்கியப் போக்கை முன் வைத்தது முற்போக்கு இயக்கம், கவிதை, சிறுகதை, நாவல் ஆகிய வடிவங்களில் இந்த யதார்த்தவாத எழுத்து முறையை தி.க.சி. வளர்த்தெடுத்தார். அவரது திறனாய்வுகள் இத்தகு

எழுத்துக்களைக் கொண்டாடி, ஊக்கப்படுத்தின. அவர் பொறுப்பேற்ற 'தாமரை' இதழ் வாயிலாகவும் இதனைச் செய்தார்.

தனிநபர், குடும்ப உறுப்பினர், சமூக மனிதர் ஆகிய நிலைகளில் தம் கடமைகளை முழுமையாக நிறைவேற்றினார். படைப்பாளி, திறனாய்வாளர், செயற்பாட்டாளர் ஆகிய நிலைகளில் தொடர்ந்து இயங்கினார். தி.க.சி. என்றால் 'முழுமை,' 'நிறைவு' எனச் சொன்னால் மிகையில்லை.

அலகு : 3

"சிறுகதைகள்"

அலகு : 3

"சிறுகதைகள்"

வண்ணதாசன் சிறுகதைகள்

- செடிகளுக்கு
- நிலை
- நிறை
- ஞாபகம்
- ஒரு புகைப்படம் சில வாசனைகள்

வண்ணதாசனும் சிறுகதையும்

ஒரு முகத்தில் இன்னொரு முகத்தை பொருத்தி பார்ப்பது என்பதே வண்ணதாசனின் படைப்பு ரகசியம். அதை ஒரு அந்தரங்கமான உள்ளூணர்வாய் தன் எல்லா சிறுகதைகளிலும் உருவாக்கி விடுகிறார். அவரது கதை மாந்தர்கள் காலத்தின் குரலாய் ஓரிடத்தில் நின்று கொண்டு முன்னும் பின்னும் ஒலித்து கொண்டு இருப்பார்கள்.

கதை சொல்லிகள் எப்போதும் ஒரு தளத்தை, தேர்ந்தெடுப்பார்கள், மாறாக வண்ணதாசன் மக்களை, மரங்களை, உயிர்களை தேர்ந்தெடுத்து சிறப்பாக தம் கதைகளை எழுதியுள்ளார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆசிரியர் குறிப்பு

வண்ணதாசன் என்ற புனைப்பெயரில் சிறுகதைகளும், கல்யாண்ஜி என்ற புனைப்பெயரில் கவிதைகளும் எழுதுபவரின் இயற்பெயர், சி.கல்யாணசுந்தரம். இவர் 1946 இல் தமிழ்நாடு மாவட்டம் திருநெல்வேலியில் பிறந்தவர். இவரது தந்தை இலக்கியவாதி தி. க. சிவசங்கரன் ஆவார்.இவர் தந்தையும் சாகித்ய அகாதமி விருது பெற்றவர்.தமிழ்ச் சிறுகதை உலகில் மிகுந்த கவனம் பெற்ற எழுத்தாளரான வண்ணதாசன், தீபம் இதழில் எழுதத் துவங்கியவர். 1962 ஆம் ஆண்டில் இருந்து இன்று வரை தொடர்ந்து சிறுகதைகள் எழுதி வருகிறார். இவரது 'ஒரு சிறு இசை' என்ற சிறுகதை நூலுக்காக இந்திய அரசின் 2016 ஆம் ஆண்டுக்கான சாகித்திய அகாதமி விருது கிடைத்தது.

இவரது சிறுகதைகள் பல்கலைக்கழகங்களில் பாடமாக வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

விருதுகள்

இலக்கியச் சிந்தனை உள்ளிட்ட பல முக்கிய விருதுகளைப் பெற்றிருக்கிறார் வண்ணதாசன். 2016 விஷ்ணுபுரம் விருது இவருக்கு வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. சூன் 10, 2018 இல் கனடா தமிழ் இலக்கியத் தோட்டம் எனும் அமைப்பு தமிழ் இலக்கியத்திற்கான வாழ்நாள் சாதனையாளர் விருதினை இவருக்கு வழங்கியது. தஞ்சைத் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் மதிப்புறு முனைவர் பட்டத்தை வழங்கியுள்ளது.

சிறுகதைத் தொகுப்புகள்

கலைக்க முடியாத ஒப்பனைகள்

தோட்டத்துக்கு வெளியிலும் சில பூக்கள்

சமவெளி

பெயர் தெரியாமல் ஒரு பறவை

மனுஷா மனுஷா

கனிவு

நடுகை

உயர்ப் பறத்தல்

கிருஷ்ணன் வைத்த வீடு

ஒளியிலே தெரிவது (உயிர்மை - சுஜாதா அறக்கட்டளை இணைந்து வழங்கிய 2011ஆம் ஆண்டில் சிறுகதைக்கான சுஜாதா விருதைப் பெற்றது)

சில இறகுகள் சில பறவைகள்

புதினங்கள்

தொகு

சின்னு முதல் சின்னு வரை

கவிதைத் தொகுப்புகள்

தொகு

புலரி

முன்பின்

ஆதி

அந்நியமற்ற நதி

மணல் உள்ள ஆறு

கட்டுரைகள்

தொகு

அகம் புறம்

கடிதங்கள்

தொகு

வண்ணதாசன் கடிதங்கள்

விருதுகள்

கலைமாமணி

சாகித்திய அகாதமி விருது

விஷ்ணுபுரம் விருது

1 .செடிகளுக்கு

ஒரு குழந்தையின் ஏக்கமும்,கடந்த கால நினைவுகளையும் மையமாகக் கொண்டு இக்கதை எழுதப்பட்டுள்ளது.

கதாபாத்திரங்கள்

- சங்கரி - அக்கா (12. வயது)
- நடராஜ் -தம்பி (குழந்தை)
- உமா
- அகஸ்தியர்
- ஆச்சி

கதைச் சுருக்கம்

கடந்த கால நினைவுகளை நினைவு படுத்தி பார்ப்பது தான் இக்கதையின் சுருக்கம் ஆகும். அம்மா, அக்காவையும், (சங்கரி) தம்பியையும் (நடராஜ்) கடைக்கு அனுப்புகிறார்கள். அந்த அக்கா வீட்டில் இருந்து கிளம்பும் முன் வேறு எங்கும் செல்ல வேண்டும் என்று நினைக்கவில்லை.

அம்மா, ஓரமா போயிட்டு, ஓரமா வாங்க என்று சொல்லி அனுப்புகிறாள். அப்போது கூட பழைய வீட்டிற்கு செல்ல வேண்டுமென்ற எண்ணம் வரவில்லை.

அப்படி கடைக்கு சென்று கொண்டிருக்கும்போது திண்ணையில் இருந்த தாத்தா, குழந்தைகளிடம் 'என்ன செண்டுகளா? 'நல்லா இருக்கீங்களா என்று கேட்டதற்கு, தலையை ஆட்டிக்கொண்டு அக்காவும், தங்கையும் செல்கின்றனர்.

அப்போதுதான் முன்னால் வாழ்ந்த வீட்டை பார்க்க வேண்டும் என்று ஆசை வருகிறது.

அந்த வீட்டிற்கு பின்னால் ஒரு பெரிய மலை இருக்கும். தண்ணீர் ஆறு நல்லா ஓடும். அந்த ஆற்றிலே அப்பா கூட போய் குளித்த ஞாபகம் வந்தது. அந்த வீட்டை போய் பார்க்கலாம் என்ற ஆசை அவளை தூண்டியது.

பழைய வீட்டில் பாட்டி இருந்தாள், அந்த பாட்டி வீட்டில் தான் வாடகைக்கு இருந்தார்கள். அம்மாவிடம் திட்டு வாங்கும் போதும், அடிவாங்கும் போதும் இவளுக்கு ஒரு அரவணைப்பாக இந்த பாட்டிக் காணப்பட்டாள்.

தம்பியிடம் பழைய வீட்டுக்கு செல்லலாம் என்று சொல்லி விட்டு, இருவரும் செல்கின்றனர்.அங்கு பாட்டி எதையோ காயவைத்து கொண்டு இருந்தாள். குழந்தைகளை பார்த்தவுடன் "வாங்க கண்ணுங்களா? எப்படி இருக்கீங்க? அம்மா நன்றாக இருக்கிறார்களா?" என்று கேட்டு தம்பியை பிடித்து கட்டி அணைத்துக் கொண்டு முத்தம் கொடுத்தாள். இதைப் பார்த்த அக்காவுக்கு நம்மை கொஞ்ச வில்லை. தம்பியை மட்டும் கொஞ்சுகிறார்கள் என்று நினைக்கும் போதே, பாட்டி" என்னடி வாயை திறக்காமல் நின்று கொண்டிருக்கிறாய்" என்று கேட்கிறார்கள்

வீட்டை சுற்றி சுற்றி பார்க்கிறாள். சிட்டுக்குருவியின் ஞாபகம் வந்தது. சிட்டுக்குருவியை ரொம்ப பிடிக்கும்.கீச்சு கீச்சு சத்தம் இல்லை.

எதிர் வீட்டை பார்த்து உமா எங்கே என்று கேட்டதற்கு பாட்டி, விடுமுறையானதால் ஊருக்கு போயிட்டாள் என்று பதிலளிக்கிறாள்.

சரி வீட்டை பார்த்து கொண்டு வருகிறேன் என்று சொல்லி, தூசி அடைந்த ஜன்னல் கம்பியைப் பிடித்துக்கொண்டு ஜன்னல் பக்கம் பார்க்கிறாள். சிட்டுக்குருவியின் சத்தத்தை காணவில்லை. நம்மை போல சிட்டுக்குருவியும் வீட்டை காலி பண்ணி விட்டு சென்று விட்டது என்று நினைக்கிறாள்.

செடிகளில் நீல நிற பூக்கள் பூத்துக் குலுங்கி கொண்டிருந்தது. தன் அப்பா ஞாபகம் வருகிறது. குளிக்க செல்வது 'சீக்கிரம் வாங்க' என்று அழைப்பது, மாட்டு வண்டியின் சத்தம்.....

பூக்கள் அதிகமாக பூத்துக் கொண்டிருந்தது அந்த செடிகளுக்கு தெரியாது இந்த வீட்டில் உள்ள அப்பா இல்லை என்று தண்ணீர் ஊற்றுவதால் அது செழிப்பாக வளர்ந்து பூக்களை தந்திருந்தது.

பழைய ஞாபகம் வந்ததால் அவளுக்கு அழுகை வந்தது. கடைக்கு போறதே மறந்துவிட்டு வீட்டுக்கு செல்ல நினைக்கிறாள். பாட்டியிடம் சொல்லாமல் கிளம்புகிறாள்.

பூட்டிக் கிடந்த வீட்டை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள் ஆச்சி. வீட்டில் முன்னால் கருநீல பூக்களுடன் நிறையவே நின்றது. செடிகளுக்கு மனுஷனுடைய துன்பம் என்ன தெரியும். தண்ணீர் ஊற்றி வளர்கிற பிள்ளைகளுக்கு,

அப்பா இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் அது ஒரே மாதிரி தான் பூத்துக் கொண்டிருக்கிறது.

தலைப்பு பொருத்தம்

ஒரு குழந்தையின் ஏக்கத்தை செடிகளோடு ஒப்பிட்டு சொல்லியிருப்பதல் இக்கதைக்காத தலைப்பு பொருத்தமாக காணப்படுகிறது.

கருத்து

மனித மன உணர்வுகள் மற்ற உயிரினங்களுக்கு இல்லை. என்ற கருத்து இச்சிறுகதையில் காணப்படுகிறது.

2.நிலை

வீட்டு வேலை செய்து பிழைக்கும் கோமு என்ற சிறுமியை சுற்றி செல்லும் கதையாக அமைந்துள்ளது. திருவிழா தேர் பார்க்க வீட்டில் அனைவரும் சென்று விட தேர் குறித்த நினைவுகளுடனும், ஆசைகளுடனும் இருக்கும் கோமுவின் மனத்திரையை நம் கண்முன் நிறுத்துகிறார் வண்ணதாசன்.. சிறு வயதில் பள்ளி செல்ல இயலாது, தன் வயதி ஒத்த சிறுவர்களுடன் விளையாட முடியாது வீட்டு வேலை செய்து பிழைக்கும் எண்ணற்ற குழந்தைகள் நம் சமூகத்தில் உண்டு. வறுமையிம் கோர முகத்தின் ஒரு வெளிப்பாடு அது. கோமுவும் அதுபோலவே... சிறுவர்கள் குறித்து எழுத பட்ட கதைகளில் கீ.ராவின் கதவு, ஜெ.கே யின் உன்னைப்போல் ஒருவன் வரிசையில் இந்த கதையும் சேரும்

கதை மாந்தர்கள்

- கோமு - 12 வயது சிறுமி
- கோமுவினஅப்பா
- தையக்காரர்
- எதிர் வீட்டுபாப்பா
- லஷ்மி -கன்று குட்டி
- பக்கத்துவீட்டுஅக்கா
- பெரிய ஆச்சி
- தெய்வ ஆச்சி

கதைச்சுருக்கம்

ஒரு ஊரில் தேரோட்டம் நடைபெறுகிறது. அதைப் பார்க்க வேண்டும் என்று அனைவரும் ஆசைப்படுகின்றனர். ஒரு வீட்டில் கோமு என்ற 12 வயது சிறு பெண் வேலை செய்து கொண்டிருக்கிறாள். அவளுக்கு தேரை பார்க்க வேண்டும் என்று ஆசை.

ஆனால், அவள் வீட்டில் வேலை செய்து கொடுக்கும் பெண் ஆகையால் அவளை யாரும் தேர் பார்க்க அழைத்துச் செல்லவில்லை. "தேர் எங்கே ஆச்சி வருது" என்று அந்த வீட்டில் இருக்கும் முதுமையான ஆச்சியிடம் கேட்கிறாள்.

அதோ "வாகையடி முக்குத் திரும்பிட்டுதாம், நாங்க பாத்திட்டு வந்திருதோம்,நீ எங்கேயும் விளையாட்டு போக்கில் வெளியே போய்டாத என்ன" என்று சொல்லிவிட்டு எல்லோரும் தேர் பார்க்க செல்கின்றனர்.

இந்த சிறு பெண் கோழு மட்டும் வீட்டில் தனியாக இருக்கிறாள். மனசுக்குள் பெரிய ஆசை. நம்மால் அந்த தேரைப் போய் பார்க்க முடியவில்லையே? என்ற ஏக்கத்துடன் இருக்கிறாள். வீட்டிற்கு மேல் ஒரு சந்து வழியாகத்தான் எல்லோரும் நடந்து செல்கின்றனர். தெருவில் தேர் வரும். வீட்டிலிருந்து பார்க்கும்போது தெருவும் தெரியாது. தேரும் தெரியாது. அந்த வீட்டுக்கு முன்பு கம்பி கதவுகள் இருந்தது. அதை மட்டும் அந்தப் பெண் கோழு பார்த்துக் கொண்டே இருக்கிறாள்.

அவள் யோசித்து பார்க்கிறாள். தெரு இன்று எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும். எவ்வளவு மக்கள் வருவார்கள். அதனுடன் ஐஸ்காரன், ஜவ்வு மிட்டாய் காரன்,. பலூன் காரன் வருவதை நினைத்து பார்த்து, அவர்களுடன் தானும் இணைந்து தேர் பார்க்க வேண்டும் என்று ஆசை அவளுக்கு மேலோங்குகிறது.

அது நிறைவேறாத காரணத்தினால் அந்த கம்பிகளை மட்டும் பிடித்துக் கொண்டு நின்று கொண்டிருந்தாள்.

வீட்டை சுற்றியுள்ள அத்தனை வீட்டில் உள்ளவர்களும் தேர் பார்க்க சென்றிருந்தனர். பக்கத்து வீட்டில் உள்ள ஒரு சிறு பெண்ணை நினைத்து பார்க்கிறாள். அவள் பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்கிறாள். அதுவும் பாளையங்கோட்டையில் சென்று படிக்கிறாள். தன்னால் படிக்க முடியவில்லை என்று எண்ணுகிறாள்.

எதிர்புறம் ஒரு தையன்காரர் வீடு இருந்தது. அதில் தான் போட்டிருக்கும் கிழிந்த பாவாடையை கொடுத்தால் தைத்துக் கொடுப்பாரா? என்று யோசிக்கும்போது அவர் வெட்டிப் போட்ட துண்டு

துணி கீழே கிடக்கிறதைப் பார்க்கிறாள். அது பச்சை கலரில் கத்தரிக்கப்பட்டு கீழே விழுந்து கிடந்தது. அந்த துணிகளை எடுத்துக்கொண்டு விளையாடுவோமா? என்று எண்ணுகிறாள்.

கதவை திறந்து வெளியே செல்ல முடியாது. கதவை திறந்தால் அதன் சத்தத்தை கேட்டு உள்ளே இருந்த வயதான நோய்வாய்ப்பட்ட ஆச்சி தூக்கத்திலிருந்து எழுந்து, கேள்வி மேல கேள்வி கேட்பார்கள்.

"தண்ணி எடுத்துட்டியா? கொடியில் கிடந்த துணியை உள்ளே எடுத்து போட்டியா? இன்றைக்கு விளக்கு பூசைக்கு பூக்காரன் சரணம் கொண்டு வந்து வைத்தானா? தோசைக்கு எவ்வளவு அரைக்க போட்டிருக்கிற? பெளர்ணமி என்ன தேதியில் வருகிறது. எதிர்த்த வீட்டில் என்ன சத்தம் கேட்கிறது. யார் வந்து இருக்கா?" என்று இப்படி அடுக்கடுக்கான கேள்விகளை கேட்க ஆரம்பித்துவிடும்.

கோழு சின்ன பெண். எல்லா கேள்விக்கும் பதில் கூட தெரியாது. அதனால் ஆச்சியை எழுப்ப வேண்டாம் என்று சொல்லிவிட்டு, அவளுக்கு அதிகமாக பிடித்த இடமாக வீட்டின் பின்பகுதியில் உள்ள சிறிய தோட்டத்துக்கு செல்கிறாள்.

அதில் அரளிச்செடி, முருங்கை மரம், கருவேப்பிலை மொத்தமா அவ்வளவுதான் இருந்தது. உயரமான மரமாக கூட இல்லை.

இதற்கு முன்னால் தான் வேலை செய்த டாக்டர் வீட்டில் மொசைக் போட்டு இருந்தார்கள். அது வளவளவென்று இருக்கும். ஆனால் இந்த வீட்டில் கல் தரை தான் இருந்தது. கழுவிவிட்டால் உடனே காயாது.

மாட்டுத் தொழுவிற்கு அருகில் வருகிறாள்.அதில் ஒரு சின்ன கன்று குட்டி காணப்பட்டது. அந்த கன்று குட்டி அவளை தன் நாவால் நக்க ஆரம்பித்தது. அந்த கன்றுக்குட்டியின் கழுத்தை அப்படியே கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டு 'லட்சுமி...' என்று கொஞ்ச நேரம் கொஞ்சுகிறாள்.

ஆற்று தண்ணீர் அதிகமாக பைப்பில் வந்து கொண்டிருந்தது. வீட்டில் இருந்து அனைத்து பாத்திரங்களையும் நிரப்புகிறாள். இறுதியாக குடம் நிறைந்து தண்ணீர் வடிகிறது. அதில் தன் காலை வைத்து விளையாடிக் கொண்டிருக்கும்போது, எதிர்வீட்டு அக்கா மச்சி மேல் இருந்து கொண்டு "என்ன கோழு தேர் பார்க்க போகவில்லையா" என்று கேட்கிறாள்.

நானும் இந்த மச்சி மேல் இருந்து கொண்டு தேர் பார்த்திருக்கிறேன். நன்றாக இருக்கும். ஆனால் தேரின் முழு அமைப்பும் தெரியாது. தேரின் மேல் பகுதி மட்டும் தெரியும். வேற எதுவும் தெரியாது. அப்படி பார்க்கும்போது கூட தேர் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும். இப்போது அதையும் பார்க்க முடியவில்லை என்று வருந்துகிறாள்.

மேலே பார்க்கும் போது இரண்டு, மூன்று பலூன் மட்டும் பறந்து வருவது தெரிந்தது. அந்த பலூனையே ரசித்துப் பார்க்கிறாள்.

வெளியே போய் உட்கார்ந்து கொண்டு வானத்தைப் பார்க்கிறாள்.முழு நிலா ஒரு ஆறரை அல்லது ஏழு மணி ஆகும் நேரம் பிரகாசமாக நிலா தெரிந்தது."நல்ல வேளை பெளர்ணமியும், தேரோட்டமும் சேர்ந்து வந்திருக்கிறது. இல்லைனா தேரோட்டத்துக்கு முந்தின நாளும், பெளர்ணமிக்கு முந்தின நாளும் வீடு முழுவதும் கழுவ

சொல்லுவார்கள். நல்ல வேளை இரண்டும் சேர்ந்து வந்ததால் ஒருவேலைமிச்சம் ஆச்சு என்று மனதில் நினைத்துக் கொள்ளுகிறாள்.

வாசலில் உட்கார்ந்து கொண்டு பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள். ரொம்ப இருட்டாக காணப்பட்டது. வீட்டின் அருகில் இருந்த தூண்களின் நிழல் அவளை பயமுறுத்தியது. வேறு வழி இல்லாமல் நோயாளியாக படுத்து இருந்த ஆச்சி பக்கம் செல்லுகிறாள். எல்லோரும் எங்கே என்று ஆச்சி கேட்க, எல்லோரும் தேரோட்டம் பார்க்க போயிருக்காங்க என்று கோழு சொல்லுகிறாள். நீ போகவில்லையா? என பாட்டி கேட்டதற்கு எனக்கு வேலை இருந்தது, இனி தான் செல்ல வேண்டும் என்று கூறுகிறாள். ஆச்சி கோழுவிடம் பச்சப்பிள்ளை உனக்கும் தேரோட்டம் பார்க்க வேண்டும் என்று ஆசை இருக்க தானே செய்யும். நீ ஏன் போகவில்லை" என்று மீண்டும் கேட்கிறாள். அவர்கள் வந்தவுடன் நான் செல்கிறேன். இல்லை நீ சென்று பார்த்துவிட்டு வா, என்று ஆச்சி சொன்னது கோழுவுக்கு மகிழ்ச்சியை மீட்ட தந்தது.

தேர் பார்க்க சென்றவர்கள் வந்து விட்டார்கள். தெரு முழுவதும் ஒரே சலசலப்பு. எல்லோரும் தேரைப் பார்த்து ரசித்த கதை சொல்லுகிறார்கள். எல்லார் வீட்டிலும் லைட் போடுகிறார்கள். இருட்டாக இருந்த இடம் பிரகாசமாகிறது. கோழு வெளியே வந்து ஒரு சின்ன குழந்தையை இடுப்பில் தூக்குகிறாள். உடனே ஆச்சி வந்து" என்ன பண்ணிட்டு இருக்க, தண்ணீர் எல்லாம் ஒழுங்கா பிடிச்சாச்சா" என்று கேட்க எல்லாவற்றையும் பண்ணிவிட்டேன் என்று பதில் அளிக்கிறாள்.

சட்டினிக்கு தேங்காயும், பொரிகடலையும் இல்லை. கடையில் சென்று இரண்டையும் வாங்கி வா என்று சொல்ல, அதை வாங்க கடைக்கு செல்கிறாள்.

ஆச்சரியம் என்னவென்றால் அவள் பொருள் வாங்க செல்லும் கடைக்கு பக்கத்தில் தான் தேர் வந்து நின்றது. மௌனமாக நீ என்னை ஏன் பார்க்க வரவில்லை என்று தேர் கேட்பது போல் அவளுக்கு தோன்றியது.

பக்கத்தில் போய் தேரே பார்க்க செல்கிறாள். தேரின் அருகில் எண்ணைவாசனை வருகிறது. தேரின் வடத்தை தூக்கி பார்க்கிறாள். அவளால் முடியவில்லை. தொட்டுகண்ணில் ஒற்றிக் கொள்ளுகிறாள். அந்த இடத்திலிருந்து கோமுவை தேர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

கதையின் கருத்து

"நீ ஒன்றே உண்மையிலேயே அடைவதற்கு ஆழமாக விரும்பினால், அதை அடைவதற்கு ஒட்டுமொத்த பிரபஞ்சமும் காய்களை நகர்த்தும். அது சரியானதாக இருந்தால் இந்த பிரபஞ்சமே அதை அடைவதற்கு வழி வகுத்து கொடுக்கும்". இந்த சிறுகதையிலையும் ஒரு சிறு பெண் தேர் பார்ப்பதற்கு ஆசைப்படுகிறாள். அவள் ஆசையை பிரபஞ்சமே நிறைவேற்றி வைக்கிறது.

கதை

தேர் எங்கே ஆச்சி வருது?"வீட்டைப் பார்த்துக்கோ.' என்று சொல்லிவிட்டு எல்லோரும் புறப்பட்டு போகும்போது கோமு கேட்டாள்.'வாகையடி

முக்குத் திரும்பிட்டுதாம். பார்த்திட்டு வந்திருதோம். நீ எங்கியும் விளையாட்டுப் போக்கில் வெளியே போயிராத, என்ன? அழிக்கதவைச் சாத்திவிட்டு எல்லோரும் வெளியே போனபோது கோமு அவர்களைப் பார்த்துக் கொண்டு உள்ளேயே நின்றாள். கம்பிக் கதவிற்கு வெளியே ஒவ்வொருவராக நகர்ந்து நகர்ந்து, தெருப்பக்கமாகப் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள். முடுக்கு வழியாக, இங்கிருந்து தெருவைப் பார்க்க முடியாது.

தெருவைப் பார்க்கவே இன்றைக்கு ரொம்ப நன்றாக இருக்கும். நிறைய ஆட்கள் இந்தத் தெரு வழியாகப் போவார்கள். பெரிய தெரு, மேலத்தெரு, கம்பா ரேழி, பேட்டை ஆட்களெல்லாம் இப்படிக்கூடிப் போவார்கள். பலூன்காரன், தேங்காய்ப்பூ, சவ்வு மிட்டாய்க்காரன், ஐஸ்காரன் எல்லாம் போவான். இன்றைக்கு ராத்திரிகூட ஐஸ் விற்பான். பாம்பே மிட்டாய்க்காரன் வருவான். விறகுக்கடையில் வண்டியை நிறுத்திவிட்டு அப்பாகூட இந்தத் தெரு வழியாக ஒருவேளை போகலாம். வருமானம் இல்லாத சிலநாட்களில் கோமு இருக்காளா? என்று வீட்டு வாசலில் வந்து ஓரமாக நின்று கேட்பது மாதிரி, இன்றைக்கும் வந்தால் நன்றாக இருக்கும். கோமுவுக்கு ஒரு பன்னிரண்டு வயசுப் பிள்ளை சாப்பிடுவதற்கும் கூடுதலாகவே இங்கு சோறு போடுவார்கள். அந்தத் தட்டை மூடியிருக்கிற ஈயச்சட்டியை நிமிர்த்திவிட்டு அப்பாவிடம் கொடுப்பாள். சாப்பிட்டுவிட்டு அப்பா போயிட்டு வருகிறேன் என்று சொல்லாமலே போய்விடுகிறது உண்டு. இன்றைக்கு அப்பா வந்தால் சந்தோஷமாக இருக்கும்.

வாசல் அமைதியாக இருந்தது. எதிர்த்த வீடு இரண்டிலும் கூடத் தேர்ப் பார்க்கப் போயிருந்தார்கள். எதிர்த்த வீட்டுத் தார்சாவில் ஒரே வெட்டுத்துணியாகக் கிடந்தது. தையற்காரர் கைமிஷினில் தைத்துக் கொடுத்துவிட்டுப் போயிருந்தார். தையற்காரர் உட்கார விரித்த சமுக்காளம் கூட அப்படியே வெள்ளையும் பச்சையுமாக வெட்டுத்துணி சிதறிக் கிடக்கக் கிடந்தது. எதிர்த்த வீட்டுப் பாப்பா ஸ்கூலுக்குப் போகிறது. இங்கே இல்லை, பாளையங்கோட்டைக்கு. இவளுக்கிருக்கிற பாவாடையின் கிழிசலை நாளைக்குத் தைக்க வேண்டும். வீட்டு ஆச்சி கொடுத்த கிழிந்த உள்பாவாடையையும் தைக்க வேண்டும். இந்த டெய்லர் கிழிசலைத் தைப்பாரோ என்னவோ? அழிக்கதவைத் திறந்து அந்தப் பச்சை வெட்டுத்துணியை எடுத்து வரலாம். பச்சை என்றால் திக்குப் பச்சையில்லை; லேஸ் பச்சை. புல் முளைத்த மாதிரி. வேப்பங்காய் மாதிரி. ஈர விறகுக்குத் தொலி உரித்த மாதிரி. கதவைத் திறந்து கொண்டு போகலாம் என்றால் கதவு சத்தம் போடும். பெரிய கதவைவிட இந்த அழிக்கதவு டங் டங்கென்று குதித்துக் கொண்டே போகும் சத்தத்தில் கட்டிலில் சீக்காய்ப் படுத்திருக்கிற பெரிய ஆச்சி முழித்துவிடக் கூடாது. அந்த ஆச்சி முழித்தால் பெரிய தொந்தரவாகப் போகும். பேச்சு கொடுத்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டும்.

‘தண்ணி எடுத்துட்டியா? கொடியில் கிடந்த துணியை உள்ளே எடுத்துப் போட்டியா? இன்றைக்கு விளக்குப்பூசைக்குப் பூக்காரன் சரம் கொண்டு வந்து வைத்தானா? அம்மாகுட்டி சாணி தட்ட வரக்காணுமே, ஏன்? தோசைக்கு எவ்வளவு அரைக்கப் போட்டிருக்கிறது? பெளர்ணமி என்ன தேதியில் வருகிறது? எதிர்த்த வீட்டில் ஆள் நடமாடுகிற மாதிரிச்

சத்தம் கேட்கிறதே, யார் வந்திருக்கா?' ஆச்சியின் ஒவ்வொரு கேள்விக்கும் பதில் சொல்ல ஆரம்பித்தால் விடிந்து போகும். மேலும் கோமுவுக்கு ஆச்சி கேட்கிற எல்லாக் கேள்விகளுக்கும் எப்படிப் பதில் சொல்லத் தெரியும்?கோமு அழிக்கதவைத் திறக்கவில்லை. அவளுக்கு ஒரு கோட்டை வேலை கிடக்கிறது. ஆற்றுத் தண்ணீர் பிடிக்க வேண்டும். அதற்கு முன் தொழுவில் நிற்கிற கன்றுக்குட்டியைப் பிடித்துக் கட்ட வேண்டும்.கோமு தொழுவத்துக்குப் போகிற நடையில் வந்து உட்கார்ந்து கொண்டு பார்த்தாள். முன்னால் வேலை பார்த்த டாக்டர் வீடு மாதிரி இல்லை இது. அங்கே புதிது புதிதாக எல்லாத் தரையுமே வழுவழுவென்று இருக்கும். இப்படிக் கல்நடையெல்லாம் கிடையாது. இங்கே கட்டுக்குக் கட்டு கல்நடை இருக்கிறது. இந்தத் தோட்டத்துக் கல்நடை மற்ற எல்லாவற்றையும் விடக்குழி குழியாக இருக்கிறது. கழுவி விட்டால் இடம் உடனே காயாது. இந்தச் சின்னச் சின்ன அம்மி கொத்தினதுமாதிரிக் குழிகளுக்குள் கொஞ்ச நேரம் ஈரம் இருக்கும். குளிர்ந்து கிடக்கும்.

கோமுவுக்கு வீட்டை விடவும் இந்தத் தோட்டம் பிடித்திருந்தது. ஒடுக்கமான இந்த இடத்துக்குள்ளேயே சின்னச் சின்னதாக ஒரு கருவேப்பிலை மரம், முருங்கை மரம் தங்க அரளிமரம் மூன்றும் இருந்தது. பெரிதாக வளராமல், ஆள் உயரத்துக்கு மேலே போகாமல், வளர்கிற பிள்ளைகள் மாதிரி அவை இருந்தன. அசலூரில் இருந்து விருந்தாட்கள் வந்தபோது, கோமுவும் வந்திருந்த சிறு பிள்ளைகளும் தங்கரளிப் பூவையும் கருவேப்பிலைப் பழத்தையும் கொண்டுதான் வீடு வைத்து விளையாடினார்கள்.

கோமு இங்கே வேலைக்கு வரும்போது கன்றுக்குட்டி ரொம்பச் சிறுசாக இருந்தது. பால் குடித்து விட்டு அது ஆளில்லாத தோட்டத்தில் காலை உதறி உதறித் துள்ளிகொண்டு ஓடுவதையும், மறுபடியும் அம்மா ஞாபகம் வந்துபோல், தொழுவுக்கு ஓடிவந்து மடுவைச் சுவைப்பதையும் அடுத்த நிமிஷம் வாலைத் தூக்கிக் கொண்டு ஓடுவதையும் பார்க்கப் பார்க்க ஆசையாக இருக்கும். அப்போது இருந்த செவலை நிறம் போய் ரோமம் எல்லாம் உதிர்ந்து ஜாடை, குணம் எல்லாம் இப்போது மாறிவிட்டது. நிறையக் கள்ளத்தனமும் வந்து விட்டது. ஆள் வருகிற சத்தம் கேட்டால் பசுவுக்கு அந்தப்புறம்போய் அழிப்பக்கம் நிற்குகொள்கிறது. இழுத்துக் கட்ட முடியவில்லை. செக்கு மாதிரி அசையாமல் நிற்கிறது. என்றைக்கு அது கயிறை அத்துக் கொண்டு போய்ப் பாலைக் குடித்து, கோமுவுக்கு ஏச்சு வாங்கிக் கொடுக்கப் போகிறதோ, தெரியவில்லை.

கோமு, காலை மிதித்து விடுமோ என்கிற பயத்துடன், கயிறை நீளமாகத் தள்ளிப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு தொழுவில் இன்னொரு பக்கத்தில் கட்டினதும், அது முட்டவருவது போல் அவள் பக்கம் வந்து முழங்கைப் பக்கம் நக்கிக் கொடுக்க ஆரம்பித்தது. கருநீலமான அந்த வழுவழுப்பான நாக்கு படப்படக் கோமுவின் கையில் கூச்சமெடுத்தது. அது இன்றைக்கு அவளிடம் ரொம்பப் பிரியமாக நடந்து கொண்டது போல் இருந்தது. கொம்பு முளைக்கப் போவது போல் புடைத்த தலையைச் சொறிந்தபடி, இன்னொரு கையைக் கழுத்தில் போட்டு 'லட்சுமீய்' என்று அவளே செல்லமாக ஒரு பெயரைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டுக் கொண்டு கட்டிக் கொண்டாள். கன்றுக்குட்டி சட்டென்று தலையை உலுக்கிப்

பிடுங்கிக் கொண்டபோது ஒன்று இரண்டு மூன்று என்று தொடர்ந்து வேட்டுச்சத்தம் கேட்டது. தேர் பக்கத்தில் வந்திருந்தால்தான் இப்படி உஸ்ஸென்று சீறிக்கொண்டு வேட்டு வெடிப்பது கூடக் கேட்கும். எங்கேயிருந்து பார்த்தாலும், இப்படி வேட்டு வானத்தில் புகைந்து கொண்டு போய் வெடிப்பது தெரியும். ஏரோப்ளேன் பார்க்க ஓடி வருகிற மாதிரி, இதையும் வீட்டுக்குள்ளேயிருந்து ஓடிவந்து எல்லோரும் அண்ணாந்து பார்க்கலாம். கோழு ஓட்டுச்சாய்ப்புக்கு வெளியே வந்து வானத்தைப் பார்த்தபடியே நின்றாள்.

நீலமும் வெள்ளையுமாகக் கிடந்த வானத்தில் ஒரு கொத்து போல நலைந்து பெரிய கலர் பலூன்கள் மாத்திரம் அலைந்து கொண்டிருந்தன. எத்தனை பலூன், எத்தனை ஜவுளிக் கடை நோட்டீஸ், பொருட்காட்சி நோட்டீஸ் எல்லாம் இன்றைக்குப் பறக்கும். மேலே வீசப்படுகிற அந்தப் பச்சை சிவப்பு மஞ்சள் நோட்டீஸ்கள் மடங்கி மடங்கிக் கோலாட்டு அடிப்பதுமாதிரி எவ்வளவு அழகாகக் கீழே வரும். கோழு அந்த நோட்டீஸைப் பொறுக்க எவ்வளவு பிரயாசைப் பட்டிருக்கிறாள். புத்தம் புதிய நோட்டீஸின் ஒரு பாகம் மாத்திரம் காலில் மிதிபட்டு மணலும் சரளும் முள்ளுமுள்ளாகக் குத்திக் கிடக்கும்போது எவ்வளவு கஷ்டமாக இருக்கும். அதை எடுத்துப் பார்க்கும்போது இப்போது அந்தப் பலூன் கூட விலகி நகர்ந்துவிட்டது. வானம் மட்டும்தான் மேலே, கடல் மாதிரி, குளம் பெருகினது மாதிரி. தேரோட்டத்திற்காகத் தண்ணீர் திறந்து விட்டிருக்கிறானோ என்னவோ! இன்றைக்குக் குழாயில் எடுக்க எடுக்கத் தண்ணீர் வந்து கொண்டே இருக்கிறது. கொப்பரை, தொட்டி, மண்பாளை, எவர்சில்வர் குடம் எல்லாவற்றிலும் தண்ணீர் எடுத்து

ஊற்றின பிறகு கூடக் குடம் நிரம்பிச் சரசரவென்று பெருகிக் கொண்டிருந்தது. என்ன செய்கிறது என்று தெரியவில்லை.

கோழு குழாய்ப்பக்கம் நின்றுகொண்டே இருந்தாள். குடத்திலிருந்து பாதத்தில் தண்ணீர் வழிந்து, காலுக்கடியில் குளிர்ந்து பெருகிக் கொண்டிருக்கும்போது-‘நீ ஒத்தையிலயா வீட்டில இருக்க, தேர்ப் பாக்கப் போகலையா?’ என்று யாரோ கேட்டார்கள். சத்தம் மேலே இருந்து வந்தது.‘மேலே பாரு - இங்க இங்க!’ பின்னால் இந்த வீட்டுச் சுவரை ஒட்டி இருக்கிற இன்னொரு வீட்டு மச்சில் இருந்து அந்த வீட்டு அக்கா சத்தம் கொடுத்தாள். அந்த அக்காவும் இன்னும் ரெண்டு மூணு பேரும் மச்சத் தட்டோட்டியில் நின்று தேர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மச்சம் இருந்து, சமைந்து பெரிய மனுஷியான அக்காக்களும் இருக்கிற நிறைய வீடுகளில், அவள் இதைப் பார்த்திருக்கிறாள். கோழுகூட ஒரு தடவை அப்படி மச்சத்தட்டோட்டியில் நின்று தேர் பார்த்திருக்கிறாள். அவள் பார்த்த சமயத்தில் அந்த மச்சில் இருந்து தேர் முழுவதும் தெரியவில்லை. இருக்கிற ஆட்கள் தெரியவில்லை. வடம் கண்ணில் தட்டுப் படவில்லை.

தேரின் மேலே உள்ள தட்டு அலங்காரமும், உச்சியிலுள்ள கும்பமும், சிவப்புக் கொடியும், முக்குத் திரும்பும்போது தேரின் விலாவும் வாழைமரமும் தெரிந்தது. அதுவும் நன்றாகத்தான் இருந்தது. எங்கே பார்த்தாலும் நம்மைச் சுற்றி மச்சத் தட்டோட்டியும், புகைக் கூண்டும், ஒட்டுக் கூரையும், இடையில் சில இடங்களில் வேப்பமரமும், வேப்பமரத்துக்கு அந்தப்புறம் இன்னொரு ஒட்டுச்சிவப்பும், இதுக்கு மத்தியில் ஒளிந்து கொண்டு தலையை மாத்திரம் தூக்கிப் பார்ப்பது போலத் தேர் வருவதும் நன்றாகத் தான் இருக்கும். இந்த வீட்டு மச்சில்

போய்ப் பார்க்கலாம் என்றுகூடத் தோன்றியது. அந்த வீட்டிற்கு வழி இந்தப் பக்கம் இல்லை. தெருவைச் சுற்றி முன்பக்கமாகப் போக வேண்டும். வீட்டைப் போட்டுவிட்டு அப்படிப் போக முடியாது. குடம், வாளி எல்லாவற்றையும் தூக்கி உள்ளே வைத்துவிட்டு எல்லோரும் வரும் வரை பேசாமல் நடையில் உட்கார்ந்திருக்க வேண்டியதுதான். ௦ ௦ ௦கோழு நடையில் உட்கார்ந்திருக்கும் போதே பையப் பைய இருட்டி விட்டது. எப்படி இருட்டு வந்தது என்றே தெரியவில்லை.

தேரோட்டமும் இன்றைக்குத்தான். பெளர்ணமியும் இன்றைக்குத்தான். நல்லவேளை, இரண்டும் ஒரே நாளில் வந்தது. இல்லாவிட்டால் இரண்டு நாளுக்கு முந்தின ராத்திரியும் வீடு மெழுக வேண்டும். அடுப்படி கழுவ வேண்டும். எல்லார் சாப்பாடும் முடிந்து அடுப்படி கழுவுவதற்குள், தூக்கம் தூக்கமாய் வரும். குழாயில் தண்ணீர் வரவில்லை என்றால் பைப்பில் வேறு தண்ணீர் அடிக்க வேண்டும். இந்த வீட்டு நடையில் கோழு இப்படித் தனியாக வாசலில் உட்கார்ந்ததே இல்லை. இன்னும் ஏழு மணி ஆகாத இருட்டுக்குள் உட்கார்ந்திருப்பது கூடப் பயமாக இருந்தது. நிலாவெளிச்சம் இருக்கிறது என்றாலும் இப்படி யார் ஒத்தையில் இருக்க முடியும்? இவள் உட்கார்ந்திருந்த நடையை ஒட்டி இவள் ஆவிச் சேர்த்துக் கட்டுவதற்குக் கஷ்டப்படுகிற மாதிரி வழுவழு என்று ரெண்டு மரத்தூண் இருந்தன. அந்த ரெண்டின் நிழலும் வாசல் பக்கம் ரெண்டு பள்ளம் தோண்டிக் கோழுவை நடுவில் உட்கார்த்தினது போல விழுந்திருந்தன. எதிர்த்தவீட்டிலும் நான்கு கல்தூண்கள் ஊதாவாகக் கலர் அடிக்கப்பட்டு நின்றன. இப்படி உயரம் உயரமாக இருட்டுக்குள் அவளைச் சுற்றி இருக்கிற தூண்கள் ஒரு பயங்கரமான பிராணி பின்னங்கால்களை ஊன்றி நடந்து வருவது மாதிரி

நிற்கிறதாகப் பட்டது. அந்த இடத்தைவிட்டுக் கொஞ்சம் அசைந்தால்கூட எல்லாம் சேர்ந்து ஒரே கவ்வாகக் கவ்வி அவளைப் பிடித்துக் கொள்ளும் என்று தோன்றியது. உள்ளே கட்டிலில் சீக்காகப் படுத்திருக்கிற பெரிய ஆச்சியுடன் பேசுவது ஒன்றுதான் வழி. 'கூப்பிட்டேளா ஆச்சி?' கோமுவைக் கூப்பிடாவிட்டாலும், ஆச்சி படுத்திருக்கிற கட்டில் பக்கம் தானாகப் போய், ஸ்விட்சைப் போட்டாள். ஒரு குதி குதித்துப் போட்ட பிறகுதான் ஸ்விட்ச் எட்டியது.

எலக்ட்ரிக் லைட் வெளிச்சத்தின் கூச்சத்தில் கண்ணை இடுக்கிக் கொண்டு 'யாரது?' என்று ஆச்சி எழுந்திருந்து உட்கார்ந்தாள். வாசலில் இருந்த பயம் இப்பொழுது முழுசாகக் குறைந்துபோய், கோமு பெரிய ஆச்சியுடன் பேச ஆரம்பித்தாள். எல்லோரும் வெளியே தேர்ப் பார்க்கப் போயிருக்கிற விபரத்தைச் சொன்னாள். அப்போதே போய்விட்டார்கள் என்றும் இது வருகிற நேரமென்றும் சொன்னாள். 'கூட்டம் ஜாஸ்தியா?' என்று ஆச்சி கேட்டதற்கு, 'எக்கச்சக்கம் கூட்டம். தெரு அடைச்சுக் கோடிச்சனம் போய்ட்டு வருது' என்று சொன்னாள். 'நீ தேர்ப் பார்க்கலையா?' என்று ஆச்சி கேட்டதும் கோமுவுக்கு ரொம்பச் சந்தோஷமாக இருந்தது. 'பார்க்கணும்.' என்றும், 'எல்லோரும் வந்த பிறகு போகணும்' என்றும் 'ஜோலி இதுவரை சரியாக இருந்தது' என்றும் சொன்னாள். 'ஐயோ பாவம். நீயும் பச்சைப் பிள்ளைதானே. போகணும் வரணும்னு தோணத்தானே செய்யும். போய்ட்டு வா, போய்ப் பார்த்துட்டுவா, அவங்க வரட்டும்' என்று சொல்லிவிட்டு மறுபடியும் படுத்துக் கொண்டாள். கோமுவுக்கு ஆச்சியின் வார்த்தைகள் மேற்கொண்டும் சந்தோஷம் கொடுத்தன. 'ஆச்சி,

குடிக்கறதுக்கு வென்னிகின்னி வேணுமா? என்று கேட்டாள். 'இப்போ ஒண்ணும் வேண்டாம்!' என்று ஆச்சி சொல்லியும் கோமுவுக்குச் சமாதானம் ஆகவில்லை. 'போய்ட்டு வா, போய்ப் பார்த்துட்டு வா' என்று உத்தரவு மாதிரி ஆச்சி திரும்பத் திரும்பச் சொன்னது கோமுவுக்குப் புல்லரித்தது. ஆச்சி பேச்சு கொடுக்காமல் படுத்துக் கொண்டது கோமுவுக்குச் சங்கடமாக இருந்தது. கோமு மெலிந்து நீண்டிருக்கிற பெரிய ஆச்சியின் கால்களை மெதுவாக ஒத்தடம் கொடுக்கிறது மாதிரிப் பிடித்துவிட ஆரம்பித்தாள்.

வாசலில் கிருகிரு மிட்டாய்க்காரன் சத்தம் கேட்டது. இன்றைக்கும் கூட அவன் அதே நேரத்துக்குத்தான் வந்திருக்கிறான். கோமு இந்த வீட்டுக்கு வேலைக்கு வந்த நாளில் இருந்து, அநேகமாகத் தினசரி ஒவ்வொரு ராத்திரியும், கிட்டத்தட்டத் தோசைக்கு அரைக்கிற நேரத்தில், அவன் இப்படி மிட்டாய் விற்றுக் கொண்டு போவதைப் பார்க்கிறான். இந்தத் தெருவில் சரியாக வெளிச்சம் கூடக் கிடையாது. இந்த வெளிச்சம் குறைவிற்குள் அவன் வெறுமனே கிருகிருவென்று கையில் உள்ளதைச் சுற்றிக் கொண்டு, இன்னொரு கயிற்றில் கையிலிருந்து தராசு மாதிரித் தொங்குகிற வட்டச் சுளவுத் தட்டில் கத்தரிக்காய் மிட்டாய், சீனிக்குச்சி, தேங்காய்ப்பூ, சம்மாளிக்கொட்டை எல்லாம் இருக்க போகிறான். நடுவில் சிமினியில்லாமல் எரிகிற பாட்டில் விளக்கு ஒன்றின் வெளிச்சம் புரண்டு புரண்டு நடுங்கி, தட்டில் மிட்டாய்க்கு மத்தியில் கொஞ்சம் சில்லறை கிடப்பதைக் காட்டும். கோமுவின் அப்பா மாதிரித்தான் இவனும் பார்ப்பதற்கு இருக்கிறான்.

இரண்டு பேரும் வேட்டிதான் கட்டியிருப்பார்கள். சட்டை கிடையாது. தலைப்பாகை உண்டு. அதற்குப் பதிலாக யாரும் கூப்பிடாமலே வீடு வீடாக உள்ளே வந்து, ஒவ்வொரு வளவிலும் கொஞ்சநேரம் நின்று கிருகிருவெனச் சுற்றுவான். யாராவது வாங்கினால் உண்டு.இந்த வீட்டு வாசலில் முடுக்குப் பக்கம் இருக்கிற கல்லை ஒட்டித்தான் எப்போதும் அவன் நிற்பான். அழிக்கதவு வழியாக முகத்தைப் புதைத்துக் கோழு பார்த்தபோது, அவன் அங்கேதான் நின்றிருந்தான். யாருமே இல்லாத வாசலில் இன்னும் அந்தத் தூண்கள் கால்கள் தூக்கிப் பயம் காட்ட, தாயக்கட்டத்தில் மலை ஏறின காய் மாதிரி அவன் மிட்டாய்த்தட்டும் விளக்கு வெளிச்சமுமாக நின்றான். கோழுவுக்கு ரோஸ் ரோஸான கம்மாளிக்கொட்டை வாங்கலாமா என்றிருந்தது. அவளுக்கு நாலணா திருவிழாத்துட்டுக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். 'செலவழிச்சிராதே, அவ்வளவுத்தையும்!' என்று எச்சரிக்கை பண்ணியே கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஐந்து பைசாவுக்கு வாங்கினால் கூட ஐந்து கொட்டை கொடுப்பான். 'வாங்கிச் சாப்பிடலாமா?' கோழுவுக்கு என்ன செய்வது என்று ஓடவில்லை. உள்ளே தொட்டிக்கட்டு மாடக்குழிக்குப் போய், அந்த முழு நாலணாவை மனசே இல்லாமல் எடுத்துக் கொண்டு வந்தபோது அவனை வாசலில் காணோம்.

முடுக்கு வழியே சத்தம் மாத்திரம் கிருகிருவென்று தெருவைப் பார்க்கப் போய்க் கொண்டிருந்தது. போனதுகூட நல்லதுக்குத்தான். இல்லாவிட்டால் எல்லாம் செலவழிந்திருக்கும். சில்லரை மாற்றிவிட்டால் கையில் துட்டுத் தங்காது.எல்லோரும் ரொம்பச் சந்தோஷமாக வந்தார்கள். கூட்டத்துக்குள் ஒருத்தருக்கொருத்தர் பேசுவதற்காகச்

சத்தமாகப் பேச ஆரம்பித்து, அப்படியே வீட்டுக்கு வந்த பிறகும் பேசிக்கொண்டும் வந்தார்கள். தனித்தனியாய்ப் போன எதிர்த்த வீட்டுக்காரர்கள்கூட இருட்டுக்குள் ஒருத்தருக்கு ஒருத்தர் துணை என்று சேர்ந்து வந்தார்கள். எல்லோர் வீட்டிலும் ஒரே சமயத்தில் லைட் போட்டுக் கொண்டதால் வாசலே வெளிச்சமாகி விட்டது. பலூன் மொரமொரப்பு, ஊதல் சத்தம் எல்லாம் கோழுவைத் தாண்டிப் போயின. தேர் ஒரே நாளில் இந்த வருசம் நிலைக்கு (நிலையத்துக்கு) வந்துவிட்டதாம். இப்படித் தேர் ஒரே நாளில் ஓடி நிலைக்கு நின்று ஒன்பது வருஷம் ஆயிற்றாம். கூட்டமானால் சொல்லி முடியாதாம். பள்ளும் பறையுமாகக் கீழ்ச்சாதிச் சனக்கூட்டம் இந்தத் தடவை ஜாஸ்தியாம். நகரக்கூட 'இங்க அங்க' இடமில்லையாம். லாலா-சத்திரமுக்கில் இருந்து ராயல் டாக்கீஸ் முக்கு வரை தேர் பச்சைப்பிள்ளை மாதிரி குடுகுடுவென்று ஒரே ஓட்டமாக ஓடியதாம்.

தெப்பக் குளத்தெரு அம்பி மாமா வீட்டுத்தட்டோட்டியில் நின்று பார்த்தார்களாம். தேர் அசைந்து வரர மாதிரி என்கிறது சரியாகத் தான் இருக்கிறதாம். அவ்வளவு அழகாம் அது. கோழு எல்லாவற்றையும் கேட்டுக் கொண்டே நின்றாள். வீட்டுக்குள் நுழைவதற்கு முன் தேர் பார்த்தவர்களில் ஒருத்தருக்கு ஒருத்தரே மாறி மாறி இவ்வளவையும் பேசிவிட்டு நடை ஏறினார்கள். நடை ஏறும் சமயம் கோழு சிரித்துக் கொண்டே கைப்பிள்ளையை வாங்கின பொழுது 'என்னடி பண்ணிக்கிட்டு இருந்தே இவ்வளவு நேரம், ஆற்றுத் தண்ணீர் பிடிச்சு வச்சியா இல்லையா?' என்று தெய்வு ஆச்சி கேட்டாள். 'பிடிச்சாச்சு' என்று கோழு சொன்னதைக் கேட்காமலேயே எல்லோரும் உள்ளே போனார்கள். கோழு

மறுபடியும் வாசலிலேயே உட்கார்ந்தாள். துவையலுக்குப் பொரிகடலை வேணும், தேங்காய் கூடக் காணாது. பிள்ளையைக் கொடுத்துட்டுக் கடைக்குப் போயிட்டு வா'- உள்ளேயிருந்து சத்தம் வந்தது. கோழு பொரிகடலையும் தேங்காயும் வாங்கின கையுடன் தேரையே பார்த்து கொண்டு நின்றாள். தேர் நிலைக்கு வந்து நின்றிருந்தது. ரோட்டில் கார், பஸ் ஒன்றுமில்லாமல் அகலமாக இருந்தது.

தேரின் வடம் ஒவ்வொன்றும் நீளம் நீளமாக அம்மன் சன்னதி வரைக்கும் பாம்பு மாதிரி வளைந்து வளைந்து கிடந்தது. தேர் சகல அலங்காரங்களுடனும் தோரணங்களுடனும் வாழைமரத்துடனும் நிலவுவெளிச்சத்தில் மௌனமாகப் பேசாமல் நின்றது. கோழுவோடு கோபித்துக் கொண்டு சண்டை போட்டது போல் தோன்றியது. தேருக்குக் கீழே காஸ்லைட் வைத்துக்கொண்டு, இரண்டு மூன்று போலீஸ்காரர்கள் வடத்துக்குமேல் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். வடத்துக்கு மேல் இப்படி குந்த வைத்து உட்கார்கிறதே பாவம். அதோடு அவர்கள் பீடியும் குடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். கோழுவுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. தேர்ப்பக்கத்தில் போய்ப் பார்க்கவும் பயமாக இருந்தது. தேர்ப்பக்கத்தில் போக வேண்டும். ஒரு மாதிரி எண்ணெய் மக்கு அடிக்கும் தேரில். அது நன்றாக இருக்கும். போலீஸ்காரர்கள் பிடித்துக் கொண்டால் என்ன பண்ண? கோழு மறுபடியும் பையைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு தள்ளிப்போய்ப் பார்த்தாள். புதிதாக கலர் அடித்த நாலு குதிரையும் பாய்கிற மாதிரிக் காலைத் தூக்கிக் கொண்டிருந்தது. அவளுக்கு வெள்ளைக்குதிரைதான் பிடித்திருந்தது. அந்த வெள்ளைக் குதிரையில் ஏறிக் கொண்டால்

மானம்வரை பறந்து போகலாம். ஏரோப்ளேன் மாதிரி போகலாம். கோழு சிரித்துக்கொண்டே தள்ளித் தள்ளிப் பின்னால் போய்க்கொண்டிருந்தாள்.

தென்னை ஓலையைத் தரையில் தடவித் துழாவுகிற குட்டியானை தும்பிக்கை மாதிரி வடம் கிடக்கிற இடத்துக்கு வந்ததும் கோழுவுக்குத் தேர் இழுக்க வேண்டும் என்று ஆசையாக இருந்தது. தோளில் பையை நன்றாகக் கக்கத்துக்குள் கொருத்துப் போட்டுக்கொண்டு, குனிந்து சவுரி சவுரியாக நுனியில் பிய்த்திருந்த வடத்தைத் தூக்கிப் பார்த்தாள். முடியவில்லை. தொட்டுக் கும்பிட்டுக் கொண்டு கோழு நிமிர்ந்து பார்த்தாள். தேர் நிலையத்துக்குள் இருந்து கோழுவையே அசையாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

குழந்தை தொழிலாளரின் மனநிலை

குழந்தைகள் எதிர்காலச் சமுதாயத்தின் தூண்கள். சமுதாயத்தின் முகவரிகளாகவும் இக்குழந்தைகள் திகழ்கின்றனர். அத்தகையக் குழந்தைகள் எந்த விதமான மனநெருக்கடிகளுக்கும் ஆளாகாமல் வளர வேண்டும். குழந்தைகள் மனதழுத்தத்துடன் வளர்கின்ற போது அவர்களின் வாழ்க்கை இருளடைந்து விடுகிறது. சமுதாயம் கலையிழந்துவிடுகிறது. குழந்தைகளை அவர்களின் குழந்தைமைப் பருவம் பாதிக்காத வகையில் வளர்க்கப்பட வேண்டும்.

வண்ணதாசன் தமது சிறுகதைகளில் குடும்ப வறுமைச்சூழலில் சிக்குண்டு குழந்தைமைப் பருவ வாழ்க்கையை இழந்து வாடும்

குழந்தைகளின் மனநிலையைப் பல்வேறு நிலைகளில் எடுத்துரைத்துள்ளார்.

குழந்தைத் தொழிலாளர்களை நியமிப்பதற்கான சட்ட விதிமுறைகள் கடுமையாக்கப்பட்டுள்ளன. மனிதப் பரிமாண வளர்ச்சியில் ஒவ்வொரு படிநிலைகளுக்கும் உண்டான செயல்பாடுகளை வகுத்துக் கொண்டு வாழ்வதே அதன் இயல்பாக அமைந்துள்ளது. அவ்வாறு இல்லாமல் ஏழ்மையினால் குழந்தைகள் தங்களின் கலை, கல்வி, விளையாட்டு, சுகாதாரங்களை இழந்து மகிழ்வின்றி மனச்சோர்வோடு வாழ்கின்றனர்.

பள்ளிக்குச் செல்ல வேண்டிய குழந்தைகள் குடும்ப வறுமையின் காரணமாக வேலைக்குச் சென்று அவதியறுவதை 'நிலை' என்ற சிறுகதையில் வரும் கோழு வீட்டு வேலைக்குச் செல்வதை வண்ணதாசன் படைத்துக் காட்டுகிறார்.

குழந்தைகள் கல்வி கற்பதும் குழந்தைமைப் பருவ நுகர்வுகளை நுகர்ந்து வளர்வதும் அடிப்படை உரிமைகளைப் பெற்று வாழ்வதும் ஆகிய வாழ்வுரிமைகளை வறுமைச் சூழலில் வாழும் குழந்தைகள் இழந்து விடுகின்றனர் என்பதை இச்சிறுகதையின் வாயிலாக ஆசிரியர் உணர்த்துகின்றார்.

தலைப்பு பொருத்தம்

தேரை மையமாகக் கொண்டே கதை நகருகிறது. தேரை பார்க்க ஆசைப்பட்ட சிறுமி, தேர் நிறுத்தப்படும் நிலையிலேயே சென்று பார்வையிடுவதாக கதையை அமைத்துள்ளார் ஆசிரியர். எனவே நிலை என்ற தலைப்பு இக்கதைக்கு முற்றிலும் பொருத்தமாக காணப்படுகிறது.

இன்னும் குழந்தை தொழிலாளர்களின் நிலை மற்றும், குழந்தையின் ஏக்க நிலையையும் சுட்டுவதாகவும் இக்கதையை ஆசிரியர் படைத்துள்ளார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

3.நிறை

ஒரு இல்லத்தில் வருடம் தோறும் சந்தா கட்டுவதால் நூல்கள் மற்றும் புத்தகங்கள் வீட்டிற்கே வருகின்றன. ஏன் நீங்கள் இதனை படிக்கவில்லை என்று ஜோதி கேட்டதற்கு அவள் சொல்லும் பதிலாக இக்கதை அமைந்துள்ளது.

கதாபாத்திரங்கள்

- அவள்
- தாத்தா
- அப்பா
- ஆச்சி
- கருத்த முதலியார்
- பேப்பர் காரன்
- தபால்காரன்
- ஜோதி
- சித்தேஷன் (ராப்பாடி)
- பாம்பு பிடாரன்
- பொம்மலாட்டக்காரன்
- பக்கத்து வீட்டு மணி

தலைப்பு பொருத்தம்

தாத்தா படிக்கும் புத்தகங்கள் தற்போது படிக்கப்படாமல் இருப்பதால் அதனை பேப்பர் காரனிடம் கொடுக்கின்றனர். பழைய பேப்பரை விட தாத்தாவின் 'நிறை' (எடை) அதிகம் அல்லவா? என்று கதை நிறைவு செய்கிறார் ஆசிரியர் .அதனால் நிறை என்றத் தலைப்பு இக்கதைக்கு சரியாக காணப்படுகிறது.

கதை சுருக்கம்

சந்தா கட்டி வரும் பேப்பர் மற்றும் புத்தகங்கள் 'நீ படிக்கவில்லை என்றால் யார் படிப்பார்கள்?' அல்லது பேப்பர் காரரிடமா செல்லும், என்று ஜோதி அந்த இல்லத்தில் இருப்பவர்களிடம் கேட்க,அவள், ஆமாம்! தாத்தா ஒரு வரி விடாமல் படித்து வந்தார். தற்போது அவரது பார்வைக் குறைபாடு காரணமாக, மற்ற யாரும் படிக்காமல் பேப்பர் காரரிடம் மாதா மாதம்செல்கிறது என்று தொடர்கிறாள்.

நடமாடி கொண்டு இருக்கிற வரைக்கும் போஸ்ட்மேன்களுக்கு காகிதங்களை வீசிவிட்டுப் போகிற சந்தர்ப்பத்தைக் கொடுக்க மாட்டார் தாத்தா.

காலையில் சாப்பிட்டு விட்டு தொழுவத்தை மறுபடி பார்த்துச் சாணியை வழித்துப் போட்டுவிட்டு, ஒரு கை வைக்கோலை அள்ளி அழிக்குள் போட்டுவிட்டு வாசல் கல்லில் போய் உட்கார்ந்தால், போஸ்ட்மேன் வந்த பிறகுதான் தாத்தா வீட்டுக்குள் வருவார். இந்த வீட்டு வாசலுக்கு ஒரு மேடை மாதிரி அந்தக் கல் திண்டு போட்டிருக்கிறது.

இந்த பேப்பர் படித்து முடிகிறதுக்குள்ளேயே தாத்தாவுக்குத் தபால்காரர் ஞாபகம் வந்துவிடும். கொஞ்ச நேரத்துக்கு ஒரு தடவை தெரு

வாசலை ஏறிட்டு ஏறிட்டுப் பார்க்க ஆரம்பித்துவிடுவார். தபால்காரர் வந்தவுடன் எல்லாவற்றையும் கையில் வாங்கிக் கொண்டு உள்ளே வந்து விடுவார்.

இந்தப் பழைய வீட்டை நாங்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நாகரீகமாக்குகிறது போல கொத்திப் பூசிச் சிறுசிறு சின்ன மாறுதல்களை உண்டாக்கிப் பொருட்களை இடமாற்றி வைத்தாலும், தாத்தாவுடைய அறையின் அந்தக் காலத்து ஜாதையை மாற்ற முடியவில்லை. தாத்தாவுக்கு அதிகப்படியான நியாயமும் ஒழுங்கும் உண்டு.

ஒரு வட்டமான கருங்காலி மேஜையும் நாற்காலியும், தாத்தாவின் ரூமில் இருக்கிறது. அது வட்டம் தான் என்றாலும் அப்படியொரு தாத்தாவின் வட்டத்தை இப்போதுள்ள தச்சாசாரிகள் கொண்டு வந்து விட முடியாது லேசில். அந்த மேஜைமேல் ஒரு பழைய மைக்கூடு இருக்கும். கவிழ்த்தினால் மை கீழே சிந்தாத அந்த மைக்கூடுக்கு இப்போது உபயோகமில்லை. அப்புறம் ஒரு பித்தளை டம்ளர். கீழிருந்து மேலே வரை தகடு போல், வண்டிக்குப் பின் முகப்பில் மயில், கொடி என்று அலங்காரம் பண்ணுவது மாதிரியான வேலைப்பாடு இருக்கும். அதில்தான் தற்சமயம் கூட பளபளப்புக் குறையாத காக்கிப்பித்தான்கள், ஊசி நூல், பழைய பக்கிள்கள், பேனாக்கட்டை நிப்புகள், பென்சில் பேனாக்களின் பொருத்திக் கொள்கிற குப்பிகள் எல்லாம் இருக்கும். மிகவும் திடகாத்திரமான மதுப் புட்டிகள் இரண்டு, ஆகாய நீலத்தில் சின்னஞ்சிறு சென்ட் குப்பி ஒன்று. 'ராங்கிங் சேர்' மாதிரி ஆடுகிற குமிழ்ப்பிடி வைத்த ப்ளாட்டிங் பேப்பர். ஒரு நேர்த்தியான கருப்பு பஞ்சிங் மெஷின். எல்லாம் பார்க்கையில்

தாத்தாவின் அலுவலகம் மேஜையில் ஒரு அந்தரங்க நகல்' இது என்று தோன்றும்.

தாத்தா இப்படித் தினசரி வருகிற தபால்களை எல்லாம் சேகரிப்பதற்கென்று அளவு வாரியாக இரண்டு தபால் பையை தன்னுடைய கோட் ஸ்டாண்டில் தொங்கவிட்டிருப்பார். வரிசைக் கிரமமாக அன்றன்றைக்கு வர வர, தேதி பிசகாமல் எல்லாவற்றையும் படித்துவிட்டு தபாலின் மடிப்பையெல்லாம் சரி பண்ணி, முழு சைஸ் பேப்பராக ஒரு பையிலும், அப்புறம் பத்திரிகையாக, துண்டுப் பிரசுரங்களாக வருகிற விஷயங்களை இன்னொரு பையிலும் வைத்திருப்பார்.

தாத்தா ஒவ்வொரு வருஷமும் பொங்கல் அன்றைக்கு ஒவ்வொரு ரூபாய் எல்லாருக்கும் கொடுப்பார். தாத்தா கொடுக்கிறவராய் இந்த வயதிலும் இருப்பதிலும் ஆச்சிக்கு சந்தோஷமும் பெருமையை உண்டு. ஒவ்வொருவராக ஆச்சி எங்கள் பெயரைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டு, நீ தாத்தாகிட்ட பொங்கல் படி வாங்கியாச்சா? என்றுகேட்டுக் கொள்வாள். பொங்கல் அன்றைக்கு மட்டுமல்ல சமயா சமயத்தில் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் தாத்தா அபூர்வமான தின்பண்டங்கள் வாங்கி வருவார். பேரிச்சம் பழங்கள், சீனாக் கற்கண்டு, அண்டி, மாம்பழங்கள், சப்போட்டாப் பழங்கள் எல்லாவற்றையும் உண்ணுவதற்குப் பழக்கியது தாத்தா தான்.

ஆச்சி இறந்த பிறகு, தாத்தா அதிகம் செலவழித்ததில்லை. ஆச்சி, தாத்தாவுடன் எவ்வளவு தூரம் 'ஒட்டாதது போல் தூர இருந்தே வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தாளோ அவ்வளவுக்கு அந்நியோந்நியமாகவும் இருந்துவிட்டுப் போயிருக்கிறாள். தாத்தா, தன்னுடைய மகனிடம் கூட

செலவுக்கு வாங்கக்கூடாது என்ற அக்கறையுடன் ஆச்சிதான் தன்னுடைய கையில் இருந்து கொடுத்து வந்திருப்பாள் போலிருக்கிறது.

தாத்தா ஆச்சியிடம் போய் 'துட்டு வேணும்' என்று நின்றதைப் பார்த்தவர் யாருமில்லை. இதை உங்க தாத்தாகிட்டக் கொடு' என்று ஆச்சி எங்கள் மூலமாக ரூபாய் கொடுத்ததும் நடந்ததில்லை. ஆனாலும் தாத்தாவின் கை நிறைந்திருக்கும்படியாக ஆச்சி நடந்து வந்திருக்கிறாள்.

ஆச்சிக்கு இறந்த பிறகு, தாத்தா காலையில் கிளப்பிற்குப் போகிறதில்லை. தொழுவத்து வேலைகளில் பசு சம்பந்தப்பட்ட விஷயங்களிலேயே தாத்தா ரொம்ப நேரத்தை ஒதுக்க ஆரம்பித்து விட்டார்.

'பசிக்கிறது தட்டை எடுத்து வை' என்று தாத்தா இதுவரை சொன்னதில்லை. இது வேண்டும் அது வேண்டும் என்று குழம்போ கீரையோ கேட்டது கிடையாது. மறதியில் அம்மா அடுத்த வேலையாய் இருந்துவிட்டால் வெறுஞ்சோற்றைத் தின்றுவிட்டுக் கை கழுவுகிற வீம்பெல்லாம் ஆச்சி போனதிலிருந்தே வந்து விட்டது. இத்தனைக்கும் இடையில், தாத்தா வெற்றிலை போடுவதையும் புகையிலை போடுவதையும் நிறுத்தி விடவில்லை.

இங்கிலீஷ் பேப்பர் அதற்கு மேல் தேதி வாரியாக வரிசையாக இருக்கும். தாத்தாவைப் போல யாராலும் அப்படி ஒண்ணுபோல அடுக்க முடியாது.

அப்பா வேறு ஊருக்கு, வேலைக்குப் போன பிறகு, இங்கிலீஷ் பேப்பர் வருவது நின்று போயிற்று. தாத்தாவும் இங்கிலீஷ் பேப்பர்

வாசிக்கக் கூடியவர்தான். தாத்தா 'பேப்பரை ஏன் நிறுத்தியாச்சு' என்று கேட்கவில்லை. ஆனால் வெற்றிலை பாக்கு போடுவதை நிறுத்திவிட்டுக் கொஞ்ச நாளாகப் புகையிலை மாத்திரம் வாயில் ஒதுக்கிக் கொள்ள ஆரம்பித்திருக்கிறார் என்று தெரிந்தது.

அப்புறம் பார்த்தால் புகையிலை போடுவதையும் தாத்தா நிறுத்திவிட்டார்.

தாத்தா அதையெல்லாம் விட்டாச்சு என்று கருத்த முதலியார் சொல்லித்தான் எங்களுக்கு தெரியும்.

வயது முதிர்ச்சியின் காரணமாக பிரியமற்றவராகவும், எரிந்து விழுகிறவராகவும் மாறிப் போனார். பாம்புப்பிடாரனை விளையாட்டு காட்ட சொல்வார். சித்தேசனை(ராப்பாடி) அர்த்தமில்லாமல் சத்தம் போடுகிறார்.

வேலையற்றுத் தன்னைப் போல இருக்கிற எல்லாரையும் வெறுக்கிற குணமாக இது எப்போது மாறினது என்று தெரியவில்லை.

தாத்தாவின் கண்களில் பார்வை மறை ஆரம்பித்தது தெருவாசலில் நடைபெறும் போதே வாரும் ஐயா சிங்கி குலத்த ஐயா என்று வருகிற ஆட்களுக்கு தக்க இங்கு இருந்தே வரவேற்கிறவர் இப்போது வெறுமனே வாங்க என்று மட்டும் சொல்லி நிறுத்திக் கொள்ளுகிறார்

தாத்தாவின் கண்ணாடிக் கூடு எப்போது உபயோகமில்லாமல் உள்ளே ருமிலுள்ள வட்ட மேஜையிலேயே இருந்தாலும், தாத்தா தினசரி வாசல் கால்லில் வந்து உட்காந்து, தபால் காரரிடம் அப்பாவின் பெயருக்கு

இன்னமும் வந்து கொண்டிருக்கிற அந்தத் தூதாகச் செய்திகளை வாங்கிப் பத்திரம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தார்.

ஒரு நாள் தபால் வாங்கும் போது கைகள் நடுங்கின. இதைப் பார்த்த தபால்காரர் 'இந்தாங்கய்யா' என்று கையைச் சேர்த்துப் பொத்தி அவர் மடியிலேயே காகிதங்களை வைத்தார்.

தாத்தா முன்னைப் போல இப்பொழுது சவரம் செய்து கொள்வது இல்லை. சவரம் செய்யாமல் கண்ணில் பீழை சாடியும், பழைய வேட்டியில் கிழித்த வெள்ளைத் துணியில் மூக்குப் பொடியைத் துடைத்துக் கொள்வதும் என்று தாத்தாவின் தோற்றமே உருமாறிப் போய்விட்டது.

தாத்தாவுக்குப் பார்வை மங்கிச் சுவர்கள், கதவுகள், ஜன்னல் விளிம்புகள் ஓரமாகவே ஒரு மூஞ்சுறு நடமாடுவது போல நடமாட ஆரம்பித்ததும் எல்லாக் கோபமும் சுய வெறுப்பும் போய் ஒரு அமைதி வந்து விட்டிருந்தது. இந்தப் பயங்கரமான அமைதிக்கு முன்னால் கடைசியாக அந்த மாடு இறந்ததற்காகத் தான் தாத்தா ரொம்ப சங்கடப்பட்டார்.

அன்றைக்கு ராத்திரியைப் போல தாத்தா அதிகப் பரபரப்பும் சோகமும், ஏலாமையும் அடைந்த நாள் இருக்காது

புழங்கி வந்த எல்லா வாசல்களின் கதவுகளும் ஒவ்வொன்றாக அடைப்பட்டு, இந்த அறையுடன் கடைசியாக முடிந்தது போல தாத்தா அந்த கட்டிலுடன் கட்டிலாகிவிட்டார்.

இப்படி படுத்துக் கொண்டாலும் கூட அந்தத் தபால்காரரை எதிர்பார்க்கிறகுணமும், தபால் வரவில்லையா என்ற கேள்வியும் தாத்தாவிடம் இருந்தன. இரண்டு மூன்று நாட்களாக அம்மா வந்து தொடர்ந்து தபாலை வாங்கவும், போஸ்ட்மேனே 'பெரியய்யா எங்கே' என்று கேட்டிருக்கிறார். அம்மா விவரம் சொன்னதும், 'பெரியம்மா' போனதே அய்யாவை உருக்கிட்டுது என்று சொல்லிவிட்டு, தாத்தா வழக்கமாய் உட்காரும் வாசல் கல்லைப் பார்த்துக்கொண்டே நின்றாராம்.

இருக்கத்தானே செய்யும். தாத்தாவுக்கும் தபால்காரனுக்கும் எத்தனை வருஷம் பழக்கம். முதலில் கொஞ்ச நாளைக்குச் சரியான அந்தச் செய்தி தபால் எல்லாம், தாத்தாவிடம் போய்ச் சேர்ந்தன சில சமயம் தாத்தாவின் தலை மாட்டிலோ, அல்லது வலது பக்கத்து ஜன்னலிலோ வைக்கப்பட்டன.

என் கையில் கிடைத்த சிலவற்றைப் புரட்டுகையில்தான் அதில் கதை, கவிதைகள் கூட வருவது தெரிந்தது.

சாப்பாடு அனுப்பும்போது, அப்பளம் அனுப்ப வசதியாக இருக்கிறது என்று காகித உறையைச் சில சமயங்களில் அம்மா எடுத்துக் கொண்டாள்.

இப்படி ஆளுக்குக் கொஞ்சமாக எடுத்துக்கொண்டால், தாத்தா கைக்கு என்ன போய்ச் சேரும்? பக்கத்து வீட்டு மணியிடம் சொல்லி தாத்தா அதைக் கையில் போட்டால் என்ன கிடைக்கும்?

தாத்தா பொடி மட்டுமாவது போட வேண்டும் என்று தோன்றிய போது தான், வீட்டுக்கு சந்தாவாக வருகிற அந்தப் பிரதிகள் பக்கமே நான்

போகாமல் என்னைக் கட்டுப்படுத்தி கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. மேலும் காகிதங்களை விட தாத்தாவை நிறை அதிகம் அல்லவா.

சமுதாய கருத்து

மனிதன் முதுமை நிலை அடைகிற போது உடலும் உள்ளமும் மாற்றமடைகிறது. அதுமட்டுமல்லாமல் தன் துணை இல்லாத போது பெரிய இன்னலுக்கு ஆளாகின்றான்.

விட்டுக்கொடுத்து போகிறபோது குடும்பத்தில் பிரச்சனைகளை தவிர்க்கலாம் என்ற பல சமுதாய கருத்துக்கள் இக்கதையில் இடம் பெற்றுள்ளன.

4. ஞாபகம்

ஒரு நாள் நடைபெறும் நிகழ்வுகளை மையமாகக் கொண்டு ஞாபகம் என்ற சிறுகதை ஆசிரியர் படைத்துள்ளார் .

கதாபாத்திரங்கள்

- அவள் - கதை தலைவி
- உமா- கதை தலைவியின்தோழி
- நர்ஸ்
- கண்டக்டர்
- வாட்ச்மேன்

தலைப்பு பொருத்தம்

இக்கதையில் அலுவலகத்திலிருந்து கிளம்பி வீடு செல்லும்போது டிபன்பாக்கை எடுக்க மறந்து, அதை எடுத்துச் செல்ல மறுபடி பஸ் பிடித்து அலுவலகம் வருகிறாள். அந்த முன்னிரவு நேரம் காட்டும் அலுவலகம், ஆட்களில்லாத, பரபரப்பில்லாத, இரைச்சல்களில்லாத, வெறும் மேசை, நாற்காலிகளுடன் கூடிய அந்த அறை அவள் மனதை நெகிழ்த்துகிறது. வேலை நேரம் தாண்டி, வீட்டிற்குச் செல்லாமல் அலுவலகத்தில் தனது அறையில் வேலை செய்துகொண்டிருக்கும் கிளார்க்கைப் பார்த்து அவளுக்குப் பாவமாய் இருக்கிறது (“இவளுக்கு அந்த விரல்களின்மீது இரக்கமாக இருந்தது”). “அவர் அப்படித்தாம்மா; வழக்கம்போல ஓவர் டைம் பாக்குறார். நேரங்காலம் தெரியாம வீட்ட மறந்து இங்கேயே உட்கார்ந்துருவார்,” சொல்லிவிட்டு வாட்ச்மேன் சிரிக்கிறான். அவளுக்கு சிரிப்பு வரவில்லை; ‘தனக்கு டிபன்பாக்ஸ் ஞாபகம் வந்ததுபோல், அவருக்கு வீட்டின் ஞாபகம் வரவேண்டும்’ என்றுமட்டும் உடனடியாகத் தோன்றுகிறது.

இச்சிறுகதை முழுவதும் ஞாபகத்தை மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டுள்ளது. எனவே சிறுகதைக்கு ஞாபகம் என்ற பெயர் பொருத்தம் சிறப்பாக காணப்படுகிறது.

கதைச்சுருக்கம்

அலுவலகத்தில் வேலை பார்க்கும் பெண், தன் டிபன் பாக்ஸ் மறந்து ஆபீஸில் வைத்து விட்டு வருகிறாள். பஸ்ஸில் அவசர அவசரமாக ஏறி உட்காரும்போது சீட்டில் ணங்கென்று இடிக்கும். ஆனால் இன்று இடிக்கவில்லை. அதனால் அவளுக்கு டிபன் பாக்ஸ் ஞாபகம் வருகிறது.

பஸ்ஸில் இருந்து கொண்டு நாளைக்கு மதிய உணவு எப்படி எடுத்து செல்வது, பொட்டலமாக எடுத்து செல்லலாமா? மற்றவர்கள் பார்த்தால் என்ன நினைப்பார்கள் என்று பலவாறு சிந்திக்கிறாள்.

மறந்து போனது டிபன் பாக்ஸ் தானே ஒருநாள் சமாளிக்கலாம் என்று பார்த்தால், அதனுடன் ரிஸ்ட் வாச்சும், கொஞ்சம் பணமும் இருந்ததுது. ஆபீஸில் யாராவது திருடி கொண்டு சென்றால் என்ன செய்வது அதனால் உடனே போய் எடுத்து வர வேண்டும் என்று முடிவெடுக்கிறாள்.

பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கி அலுவலகம் செல்லுகிறாள். இந்த எட்டரை மணிக்கு இப்படி வந்து நிற்பதற்கு ஏதேனும் பிரயோஜனம் இருக்குமா? என்று யோசிக்கிறாள். கேட்ட வெறுமனே சாத்தி இருந்தது. உள்ளே நுழையும் போது மத்திய காலில் விளக்கு எரிவது தெரிந்தது. தான் பணிச் செய்யும் அமைதியான அலுவலகத்தை பார்த்த பிரமிப்படைகிறாள். பகலில் இருக்கும் வேலை பழுவினால் அழகிய பல காட்சிகளை இழந்ததை எண்ணிப் பார்க்கிறார்.

வராண்டாவில் வாட்ச்மேனின் சைக்கிள் இருந்தது. வாட்ச்மேன் பின் வாசலிக்குரிய கதவுகளை ஒட்டி உற்பக்கமாக ஸ்டூலில் உட்கார்ந்து இருந்தான். இவளை பார்த்ததும் எழுந்திருந்தான். பளிச்சென்று வணக்கம் வைத்தான். சிரித்தான். வந்த விவரத்தை சொன்னாள் அப்படியாம்மா என்று கேட்டுவிட்டு, 'ஐயையோ' என்கிற மாதிரி சீக்கிரம் பாருங்க என்று கூறினான்.

தான் வேலை செய்யும் சத்தம் இல்லாத இடத்தை பார்த்து ரசிக்கிறாய். இவ்வளவு அழகான இடத்திலா வேலை செய்கிறோம் என்று வியப்பு வந்தது.

சீட்டுக்கு போனாள். கையில் முதல் துளாவிலே டிபர் பாஸ் கிடைத்தது. மறுபடியும் டிபன் பாக்ஸை அணைத்தபடி ஹூலை சித்திரம், சித்திரமாக ரசித்துக்கொண்டே வந்தாள். இவளுடைய நாற்காலி இருக்கும் இடத்தில் இருந்து புறப்பட்டு நேராக முடிந்த வாசல் கதவில் பின்புறம் இருந்த டிரம்மில் தண்ணீர் குடித்தாள். அப்பொழுது எதிர்த்த கோடியில் இருந்து பி. எம் அறையில் நறநறவென்று நாற்காலி நகர்வது கேட்டது. பொட் பொட்டென்று டைப்ரைட்டிங் செய்கிற ஓசை கேட்டது. இவ்வளவு நேரம் தான் உணர்ந்த அழகையும், நிம்மதியையும் தாண்டி உயரப் போய்க் கொண்டிருந்த விரல்களின் தட்டின் மீது இரக்கமாக இருந்தது.

இவளைப் பார்த்த வாட்ச்மேன் நம்ம எஃப் கிளாக்மா, வேலை என்றால் அவருக்கு வீடு கூட மறந்து போகும் என்று சொல்லி சிரித்தான். ஆனால் அவளுக்கு சிரிப்பு வரவில்லை. தனக்கு டிபன் பாக்ஸ் ஞாபகம் வந்தது போல் அவருக்கு வீட்டில் ஞாபகம் வர வேண்டும் என்று மட்டும் உடனடியாக தோன்றியது அவளுக்கு.

கதை

டிபன் பாக்ஸ் எடுத்துக்கொண்டு வர மறந்து விட்டது. டிபன் பாக்ஸ் மாத்திரம் என்றால் பரவாயில்லை. நாளைக்கு ஒரு பொட்டலம் கட்டிக் கொண்டு வந்து விடலாம் வழக்கமாக இந்த வட்டமான எவர்சில்வர் டப்பாவையே வழக்க வழக்கப் பிடித்த அவனுடைய கை விரல்களுக்குக்

கூட நாளை வித்தியாசம் தெரியும். மிகவும் நன்றியுடன் விரல்கள் அந்தக் காகிதப் பொட்டலத்தின் அமுங்குகிற மிருதுவைப் பற்றிக் கொள்ளும். டிபன் பாக்ஸில் இருக்கிற உலோகத்தனம் இருக்காது. பழைய கிண்டுவில் உருவின தாளில் ட்ரைக் லீனர்ஸ் பையில், அல்லது பல சரக்கு வாங்கிய சீரகமோ பெருங்காயமயமோ இன்னும் வாசனையடிக்கிற தெலுங்கு அல்லது மலையாளப் பத்திரிகையின் தாளில் பொரிந்து கொண்டு வந்து விடலாம். குறுக்கே சுத்தமாக ஏதாவது டொயின், கண் மைக்கும் சாந்துக்கும் நடுவில் பல் உதிர்ந்த சீப்புக்கும் ஹேர் பின்னுக்கும் இடையில் கிடக்கிற ரப்பர் வளையம் எதையாவது போட்டுக் கொள்ளலாம்.

டிபன் பாக்ஸிற்குப் பதில் கையில் பொட்டலத்தைப் பார்த்து பஸ்ஸில் அல்லது ஆபீஸில் யாராவது மெதுவாகக் கிண்டல் பண்ணுவார்கள். அந்தக் கிண்டல் சந்தோஷமாகக் கூட இருக்கும். பஸ்ஸில் மட்டுமே பார்த்து, பஸ்ஸில் மட்டுமே பார்த்த பழக்கத்தில், இன்ன முகத்துக்கு இன்ன நிறச் சட்டை, இன்ன நிற பாண்ட் என்று படிந்து போன எத்தனை முகங்கள்? அதில் எது தன்னுடைய இந்த மாறுதலைக் கவனிக்கும்? விரலின் மருதாணிப் பூச்சை, அறுந்து போன செருப்பு வாரை, நிறம் மாறுகிற வாட்ச் ஸ்ட்ராப்பை எல்லாம் கவனிக்கிற கண்கள் பஸ்ஸில் நிச்சயம் இருக்கும். அது டிபன் பாக்ஸ் பொட்டலம் ஆனதையும் கவனிக்கும்.

அப்படிக் கவனிக்கலாம் என்ற சந்தோஷத்திற்காக மட்டுமே கூட மறந்து போன டிபன் பாக்ஸை ஆபீஸில் கிடக்கட்டும் என்று இன்றைக்கு விட்டுவிடலாம், ஆனால் டிபன் பாக்ஸில் ரிஸ்ட்வாச்சும் இருக்கிறது,

அவளுடையது இல்லை, அவள் தங்கை யுடையது ரிப்பேருக்குக் கொடுத்து வாங்கி வைத்தது, அப்புறம் கொஞ்சம் பணமும் இருக்கிறது.

ஆபீஸில் பணம் திருட்டுப் போய்க் கொண்டுதான் இருக்கிறது. சம்பளம் வாங்கி டியாயரில் வைத்துவிட்டு வெளியில் போய்விட்டு வந்து பார்ப்கையில் சிலருக்குக் கணிசமாகக் குறைந்திருக்கிறது. ஸ்கூட்டரில் தொங்கப்பையில் வைத்த டிபன் கேரியர் காணாமல் போயிருக்கிறது. நீள்கிற கைகள் யாருக்கோ இருக்கின்றன. மெயில் ஹால் அதிரச்சத்தம் போடுகிற, 'இதைக் கண்டுபிடிக்காமல் விடப்போவதில்லை' என்று நீளம் நீளமான காம்புகளுடன் சுற்றுகிற விசிறிகளும் நீலம் நீலமான வெளிச்சம் சிரிக்கிற குழல் விளக்குகளும், ஆலிவ் பச்சை ஸ்டீல் பீரோக்களும், இறுக்கமான கலிக்கோ தைத்த லெட்ஜர்களும் கூடப் பயப்படுகிறது போல் வன்மையாக முடிவெடுக்கிற ஆண்களுக்கே கண்டுபிடிக்க முடியாத அல்லது கண்டுபிடித்தும் நிரூபிக்க முடியாத கைகள், தன் டிபன் பாக்ஸ் பக்கம் வந்து விடக்கூடாது, உடனே போய் எடுத்து வர வேண்டும்.

இப்போது கூட உடனே இல்லை, இரண்டு மூன்று மணி நேரத்துக்கு மேலாகி விட்டது.

ஐந்து மணிக்கு உமாவும் அவளும் புறப்பட்டார்கள். உமாவை

லேடி டாக்டரிடம் காண்பித்து, இந்த ஆறு மாதத்திற்கு ஏற்ப அவள் திடமாக இருக்கிறாள் என்று சந்தோஷத்துடன் வெளியே வரும் வரை சில சட்டமிட்ட பப்பாக்களின் சிரிப்புகளின் கொழு கொழுப்பைச் சுவரில் ரசித்துவிட்டு ஒரு தாயைப் போலவும் அல்லாமல் சகோதரியைப் போலவும் அல்லாமல் நடுவான வயதில் மனதுக்கு இணக்கமாகத்

தோன்றிய நர்ஸிடம் தனியாகச் சொல்லிய இவளை பிளாட்பாரத்தில் குவித்திருக்கிற கட்பீஸ் வண்ணங்களில் அமிழவிட்டுவிட்டு மெடிக்கல் ஸ்டோர் போய் சில மாத்திரைகளை வாங்கி ஒப்படைப்பதற்குள் மழை வந்துவிட்டது. மலிவாக இருக்கிறதாகத் தோன்றிய பட்டர் பீன்ஸை நாளைக்கு வாங்கிக் கொள்ள ஒத்திப் போட்டு அவசர அவசரமாக அவளை ஒரு ஆட்டோவில் ஏற்றி அனுப்புவதற்குள் நேரம் ஆகிவிட்டது. நேரம் ஆகவில்லை. நேரம் போனது தெரியவில்லை. இத்தனை

பெரிய அலுவலகத்தில் வேலை பார்க்கிற மூன்றே பெண்களில் ஒருத்தியான உமாவுடன் அவள் இதைவிடக் கூடுதலாகக் கூட கழிக்கலாம். உமாவுக்கு ஜாஸ்தி பேசாமலே பிரியமாக இருக்கத் தெரியும். கையில் இதோ இருக்கிற 'வீக்லி'யைக் கூட அவள் படிக்கப் போவதில்லை. இருந்தாலும் உமா, 'படிச்சுக்கிட்டுக் கொடேன்' என்று சொன்னதற்காக வாங்கி வைத்திருக்கிறார். தான் புரோட்டிக் கூடப் பார்க்காமல் திறக்காத பக்கங்களுக்குள் இன்னும் நியூஸ் பிரிண்டின் வாசனை கலையாமல் இருக்க, வாங்கினது வாங்கியபடிக்கு 'படிச்சுட்டுக் கொடேன்' னு சொன்ன முகத்தை 'வேண்டாம்' என்று சொல்லி எப்படிக்கலைக்க? அதற்காகத்தான் வாங்கி வைத்திருக்கிறாள். இதை வாங்கி ரெண்டாகச் சுருட்டும் போது தான் டிபன்பாக்ஸ் ஞாபகம் வந்தது. பத்திரிகை, டிபன்பாக்ஸ் இரண்டையும் ஒன்றுக்குள் ஒன்றாய், ஒன்றோடு ஒன்றாய்க் கொண்டு வருகிற பழக்கம் உள்ள கைக்கு வெறுமனே படிந்த பத்திரிகை வித்தியாசம் தெரிந்தது. ஏதோ குறைய மாதிரி மரத்தை வெட்டி அப்புறப்படுத்தின இடத்தை முதல் தடவை பார்க்கிற மாதிரி சட்டென்று

டிபன் பாக்ஸ் ஞாபகம் வந்தது. டிபன் பாக்ஸ், ரிஸ்ட் வாட்ச், பணம் எல்லாம் தான்.

இந்த ஞாபகம் பஸ்ஸில் ஏறுவதற்கு முன்னால் வந்திருக்கலாம். மழை விரட்டுன விரட்டில், தார்ப்பாயும் முக்காடுமாக பஸ் வேஷம் போட்டுக் கொண்டு வந்து" மழையில் நனையாதே உள்ளே ஏறு" என்று பயங்காட்டுவது போல உறுமினதில், பஸ்ஸில் ஏறி உட்கார்ந்த பிறகு ஞாபகம் வருகிறது. அவசரமாக ஏறி அவசரமாக உட்கார வேண்டிய நேரங்களில் கையில் டிபன்பாக்ஸ் இருந்திருந்தால் அநேகமாய் நிக்கல் குரோமியம் பளபளக்கிற சீட் தண்டில் ணங்கென்று இடித்திருக்கும். இன்று இடிக்கவில்லை. இடிக்காததால் ஞாபகம் வந்தது. "ஐயோ" என்று வாயைப் பொத்தினாள். சத்தமாகச் சொன்னதற்கு நாக்கை கடித்தால் நாக்கைக் கடித்தாள்.' அடுத்த ஸ்டாப்பில் இறங்கி எதிர்பார்க்கும் போய்....' என்று யோசனை செய்வதற்குள் பஸ் ஸ்டாப்பின் மேல் கொஞ்சம் தண்ணீரைச் சுருட் வீசிவிட்டு நிற்காமல் போனது. அடுத்த ஸ்டாப்பிலாவது நிறுத்தலாமா? கண்டக்டரைத் தேடினாள். கண்டக்டர் முன்னால் நின்றார்.

இந்த நீளமான 58 + 25 பிரியாணிகள் தாங்கிச் செல்கிற பஸ்ஸில் முதல் வரிசையில் நின்ற கண்டக்டரைப் பார்த்த பொழுது ஏறினவாக்கில் கடைசி சீட்டில் உட்கார்ந்து விட்டா இவளுக்கு பஸ் முழுவதையுமே பார்க்க வேண்டியதாயிற்று.ஸ்டாண்டிங் சீட் யாருமே இல்லாத பஸ்தியேட்டரில் படம் பார்க்க உட்கார்ந்த மாதிரி, கல்யாண ரிசப்ஷனில் கலந்து கொள்ள வந்து ஸ்டீல்சேரில் உட்கார்ந்த மாதிரி அவளுக்கு திடீரென்று இந்த நகங்கல் அற்ற பயணம் சுகமாக இருந்தது. ரொம்பவும் நெருங்கின ஒரு ஐம்பது அறுபது பேர்களுடன் ஒரு நிச்சயமான பிரயாணத்திற்குப்

புறப்பட்டது போல் இருந்தது. மங்கலான வெளிர் மஞ்சளில் எரிந்து கொண்டிருந்த உள் விளக்கின் வெளிச்சத்தில் மழுங்கல் கூட உறுத்தவில்லை. ஒவ்வொரு சீட்டின் பின்பலகையிலும் இடைவெளி விடாது எழுதப்பட்டிருந்த பெயர்களையும் இன்வியல்களையும் வாசித்துப் பார்த்தாள். தான் கல்லூரிக்குப் போன காலத்தில் தன் பெயரை இப்படிப் பஸ்ஸில் சீட் முதுகில், இளம் பச்சைப் பெயிண்டைச் சுரண்டி யாராவது எழுதியிருப்பார்களா என்று நினைத்து சிரித்தாள். இப்போது இதில் இருக்கிற பெயர்களும் இதை எழுதிய இன்சியல்களும் ஒரு காலேஜ் பெண்ணிற்கும் பையனுக்கும் தான் மட்டுமானது என்று எனது நிச்சயம்? ஏதாவது முதிர்ந்த, ரிஸ்ட் வாட்ச் வட்டத்தில் ரோமம் புல்லாய்ச் சரிந்த, வேலைப்பார்க்கிற கை எழுதினதாகக் கூட இருக்கும். ஒரு ஹேர்பின்னை உருவினால் இப்போதுதான் கூட ஏதாவது எழுதிவிட முடியும்.

பக்கத்தில் யாரோ உட்கார்ந்தார்கள். தலைகனக்கிற அளவு பூ, மழைக்கால பூவுக்கே உள்ள வாசனை, ஈரமான வாசனை, கண்டக்டர் அந்த கோடியில் இருந்து இந்தக் கோடிக்கு வந்து டிக்கெட்டைக் கிழித்து, இவளும் புதிதாக ஏறினவள் போல இவளிடமும் டிக்கெட் கேட்டு, கைக்குள்ளிருந்த டிக்கட்டின் ஆரஞ்சு நிறத்தை இவள் காட்டுவதற்கு முன்பே இவள் ஏற்கனவே டிக்கட் வாங்கினவள் என்பது ஞாபகத்துக்கு வந்துவிட்டதில் சிரித்துக் கொண்டு போனான்.

சிரிக்கிற கண்டக்டர், எரிச்சல் இல்லாமல் டிக்கட், டிக்கட்ஸ் என்று தொண்டை ஓயாமல் சத்தாமல், முன்னுக்கும் போகச் சொல்லாமல் சிரிக்கிற கண்டக்டர். இறங்கி ஏறுவதற்குப் பதிலாக இந்தபஸ்ஸிலேயே போய் திரும்பி விட்டால் என்ன என்று தோன்றியது இவளுக்கு:

நிறுத்த சொல்லித்தான் அவள் ஆபீஸ் ஸ்டாப்பில் இறங்க வேண்டியதிருந்தது. காலையில் நெரிசல் நேரத்தில் ஒரு பத்துப் பேராவது இறங்குவார்கள், கண்டக்டர் இவளுடைய அலுவலகத்தின் பெயரைச் சொல்லி இறங்கச் சொல்வான், டிரைவர் கூட ஸ்டியரிங்பில் கையை ஊன்றித் திரும்பி கடைசி ஆள் இறங்குவதற்காக காத்திருப்பான். இப்போது இவளுக்காக மாத்திரம் பஸ் தின்றது. இவள்இறங்கினதைச் சாக்காக வைத்து ஓர் கூடாப்பில் வேலை செய்துவிட்டு நிற்கிற ஒருவர் பீடியை உதறிவிட்டு இவள் இறங்கின உடன் ஏறிக்கொண்டார். இவள் இறங்கிய பிறகு பீடி தரையில் சிவப்பாக உருண்டது.

ரோடின் எதிர்ச்சாரிக்குப் போகும் முன்பே அலுவலகத்தின் நீல நீயான் உயரத்தில் எரிந்தது. சினிமாக்களுக்குப் போய்விட்டுத் திரும்பிப் போகும்போது மாத்திரம் ராத்திரிகளில் பஸ்ஸில் வழியாக எட்டி இந்த நீலத்தைப் பார்த்திருக்கிறாள். குளுமையான நீலம், மழை பெய்த மாலைக்குப் பின் துல்லியமான இருட்டுக்குள் பூத்திருக்கிற நீலம், டிபன் பாக்ஸ் இருக்குமா? இருந்தாலும் மற்றதெல்லாம் இருக்குமா? இவ்வளவு அவசரமாக வந்ததற்கு, இந்த எட்டரை மணிக்கு இருட்டில்வந்து நிற்பதற்குப் பிரயோஜனம் இருக்குமோ?"

கேட் வெறுமனே சாத்தியிருந்தது, ரொம்பவும் மெதுவாகத் திறக்கிற போது தான் இந்த கேட் அதிகமாகச் சத்தம் போடுகிறது. இரும்புக் கொண்டு டங் கென்று அடித்துக் கொண்டது. நாக்கைக் கடித்துக் கொண்டு உள்ளே நுழையும் போது மத்திய காலில் விளக்கெரிவது தெரிந்தது. முன்பக்கத்தின் மூன்று வாசல்களும் பூட்டியிருந்தன. காலையில் பத்து மணிக்கு மட்டுமே திறக்கிற முன்பக்கத்தின் பித்தளை பளபளக்கிற

உயர்ந்த கதவுகள், தொட்டுத் தொட்டு விழுந்த வெளிச்சத்தில் ரொம்ப அழகாக இருக்கிற மாதிரிப் பட்டது. இவ்வளவு உயரமான கதவை, திண்மையை எல்லாம் பார்க்காமல் விறு விறுவென்று தோளைப் போர்த்திக் கொண்டு அல்லது கூட வருகிற உமாவிடம் அல்லது மற்றவனிடம் பேசிக்கொண்டு அட்டெண்டன்ஸில் இத்தனை நாளும் முட்டி கொண்டு இருப்பது தெரிந்தது.

இடது பக்கமாகச் சுற்றிப் பின்னால் போய் மறுபடியும் பின்புறக் கதவு வழியாக அலுவலகம் போகலாம். இடது பக்கத்தில் தான் கார்கள் நிற்கும் இடம். ஸ்கூட்டர்கள் வலது விளிம்பில். பிரகாரம் போல் சுத்தமாக இருந்தது இடம். ஏதோ ஒரு மரத்தின் வாசனை, மஞ்சணத்திப்பூ மாதிரி, வாகை மரம் பூத்திருக்கிற மாதிரி, குடை போட்டுடிருக்கிற குல்மோகர் பூவிற்கு வாசனை கிடையாது. தீக்கங்காய் நிறம் தான் உண்டு. நிறம் தான் வாசனை. இதுவெல்லாம் பகலில் ஏன் தெரியவில்லை.

டெஸ்பாட்சில் அரக்கு உருக்குற வாசனை, ஸ்பிரிட்விளக்கு வாசனை, பாட்டிலாய்க் கவிழ்கிற கோந்து வாசனை, ரிக்கார்ட் ரூமில் வெது வெதுவெதுவென்று புழுக்கமாக அடிக்கிற வாசனை , ஹெட்கிளார்க் டிராயரில் வைத்திருக்கிற இங்க் பாட்டிலைத் திறந்ததும் வருகிற வாசனை, இதைத் தவிர இப்படிப் பூவும் ரம்மியமகவா அலுவலகம் இருக்கிறது.

டைனிங்ஹாலுக்கும் ஆபீஸ் மத்திய ஹாலுக்கும் நடுவில் வந்தபோது, மேலே வானம் திறந்து கிடந்தது, மழை எல்லாம் கரைந்து விட்ட வானம் இறகையெல்லாம் கோதிச் சிலுப்பி ஈரம் போக உட்கார்ந்திருக்கிற பறவை போன்ற வானம், நட்சத்திரம் இல்லை, ஒரு

பக்கம் ஓரத்தில் மின்னிக்கொண்டு இருந்தது. சிலேட்டில் எழுதி அழித்தது மாதிரி நிலா.

தனக்கு முன்னும் பின்னும் மேலேயும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க பந்தாக, அடை காக்குறது போல் பொதிந்து கொள்கிற இருட்டின் சிறகுகளில் பத்திரமாக அவள் நின்றாள். இந்த வானத்தை இப்படிப் பார்த்து நாளாக்கிவிட்டது. பகலில் எங்கே வானமும் நீலமும், எண்கள், கூட்டல்கள், கழித்தல்கள், கிரிடிட், டெபிட் பிராடக்ட் என்று உட்கார்ந்த உடனேயே வானம் மறந்து போயிருக்க வேண்டும்

வராண்டாவில் வாட்ச்மேனின் சைக்கிள் இருந்தது. மிகவும் துப்புரவாகத் துடைக்கப்பட்டு, துப்புரவான உபயோகத்திற்குள்ளாகிற சைக்கிள், பிறுபிறு என்று மணல் இல்லாமல் சகதி இல்லாமல், அப்பா முன்பு வைத்துக் கொண்டிருந்த சைக்கிளைப் போல் சீட்டுற்கு அடியில் அழுக்கு துடைக்கிற துணி அசிங்கமாகத் திணிக்கப்படாமல் இருக்கிற சைக்கிள். ஆனால் காலையில் வட்டமாக நிற்கிற சைக்கிள்களைப் போல அழகில்லை, காலை அரைவட்டமாக வீசி வீசி இறங்கி, ஒன்பதே முக்காலுக்கு பத்துக்கும் இடையில் வரிசைக்கு விரைகிற அவசரத்தின் அழகு இல்லை. இது வேறு மாதிரி அழகு காலில் சங்கிலி கட்டிக்கொண்டு முன்னாள் தென்னை ஓலை குவிந்து கிடக்க, நெற்றியில் நாமக்கட்டியும் பூ வேலையுமாக நிற்கிற கோவில் யானை மாதிரி ஒரு ஒற்றை அழகு.

வாட்ச்மேன் பின் வாசலுக்குரிய கதவுகளை ஒட்டி உடுபக்கமாய் ஸ்டூலில் உட்கார்ந்து இருந்தான், பக்கத்தில் கீழே நீளமான டார்ச் குப்புற நின்றது. துப்பாக்கி ஓரமாக, சுவரோடு இவளைப் பார்த்ததும் எழுந்திருந்தான். பளிச் சென்று வணக்கம் வைத்தான். சிரித்தான். கையில்

ஒரு புத்தகம் வந்த விவரத்தைச் சொன்னாள்,' அப்படியாம்மா 'என்று கேட்டான். 'ஐயையோ' என்கிற மாதிரி 'சீக்கிரம் பாருங்க' என்பது மாதிரி.

இவள் சீட் இடது பக்க கடைசியில், எல்லா இடங்களிலும் மேஜை நாற்காலிகள் நிரம்பி, ஒரு புதிய பிரிவிற்கான அவசியம் ஏற்பட்டபோது இந்த ஹாலின் காரிடாரையோ ஒரு எக்ஸ்டென்ஷனாக அமைத்து நாற்காலி மேஜைகள் இட்டிருந்தார்கள். முன் பக்கம் வழியாய் வந்தால் உடனடியாகவும் அப்படி வந்தால் கடைசியாகவும் போக வேண்டியதிருக்கும்.

போய்க்கொண்டிருக்கும் போதே ஹாலில் மத்தியில் நெஞ்சைப் பொத்திக் கொண்டு நின்றாள். பகல் நேரத்திலும் கூட எல்லா விளக்குகளும் எரிகிற எல்லா விசிறிகளும் ஓடுகின்ற இந்தப் பிரதான ஹாலில் விசாலத்தின் நடுவில் விட்டுவிட்டு இரண்டு டியூப் லைட்டுகள் மாத்திரம் எரிந்தன. நூறு மனிதர்களில் இரைச்சல் இல்லை. கூச்சல் இல்லை. ரிக்கார்ட் ரூமிலிருந்து ட்ராலிகள் கீச் கீச் என்று அலைகிற பல் கூச்சம் இல்லை, லெட்சர்கள் மொந்து மொந்து என்று விழுகிற சத்தம் இல்லை, இங்க் பேடும் ஸ்டாம்பும் அடிபடுகிற காதுத் துளைச்சல் இல்லை. செருப்பும் காலும் தேயும் சரசரப்பில்லை, சீட்டுக்கும் சீட்டுக்கும் எழுந்திருக்காமல் கத்துகிற அலுவலக பாஷை இல்லை. சத்தம் இல்லாமல் ஓடுகிற நதியின் கரையில் இருக்கிற மாதிரி இருந்தது. இவ்வளவு அழகாக இடத்திலா வேலை செய்கிறோம் என்று வியப்பு வந்தது.

செவ்வகம் செவ்வகமாக ஹாலில் முழுவதும் இரும்பு மேஜைகள், நாற்காலிகள், பீரோக்கள், எல்லாம் மெளனமாக அவளைச் சுற்றிக்

கிடந்தன. போகும்போது ஒவ்வொரு மேஜையாகத் தொட்டுக் கொண்டே போனாலள். இது இவர்இடம். இது இந்த இடம். இது எஸ்டாப்ளீஸ்மென்ட். ஒவ்வொரு நாற்காலியும்மேஜையும் நுனிவிரலில் குளிர்ந்தன. விரலுக்கு மனம் வந்த மாதிரி,மனதுக்கு விரல் வந்த மாதிரி, விறைக்காமல் பல்லுக்குப் பல் அடிக்காமல் இலேசாக இறங்குகிற ஒரு குளிர்.

சீட்டிற்குப் போனாள், கையில் முதல் துளாவலிலேயே டிபன் பாக்ஸ் கிடைத்தது. மேலேயே இருந்தது. வழுவினாற் போல் நகர்ந்து கைக்குள் வந்தது. கைக்குள் குளிர் வட்டமாக அப்பியது. எல்லாம் இருக்கும் என்று திறக்கிறதுக்கு முன்பே தோன்றியது. இந்த அலுவலகம். இந்த கால் எல்லாம் அவளை நம்ப வைத்தன.நம்பினது சரி என்கிற மாதிரி உள்ளே எல்லாம் இருந்தது." நல்ல வேளை" என்றாள். இது கூட வேறு யாரோ சொன்ன மாதிரி இருந்தது. இது இருக்குமா என்று பயந்து கொண்டே வந்த குரல் சொன்னதில்லை. இவ்வளவு நேரம் உணர்ந்த அழகும் சிலிர்ப்பும் நல்லுங்கிப் போகவில்லை என்ற நிம்மதியில் சொன்ன மாதிரி இருந்தது.

மறுபடியும் டிபன் பாக்ஸை அணைத்தபடி ஹூலை, சித்திரம் சித்திரமாக ரசித்து நகர்கிற பார்வையாளன் மாதிரிப் பார்த்துக்கொண்டே வந்தாள். மறுபடியும் மறுபடியும் இந்த விசாலமும் அமைதியும் வெளிச்சமும் அவளுக்குள் பெருகிப் பெருகி வந்தது இவளுடைய நாற்காலி இருக்கிற இடத்தில் இருந்து புறப்பட்டு நேராக முடிந்த வாசல் கதவின் பின்புறம் இருந்த டிரம்மிலிருந்து தண்ணீர் குடித்தாள் திரித்திரியாகக் கலக்கலக்கிற, இலேசாகத் தம்ளருக்குள் பிரதிபலித்து அலம்புகிற தண்ணீர்.

அதைக் குடிக்க நிதானித்த நேரத்தில் தான் இதற்கு நேராகக் கோடு போட்டது போல் எதிர்த்த கோடியில் இருந்து பி.எம். அறையில் நறநறவென்று நாற்காலி நகர்வது கேட்டது, கன்றுக் குட்டி செவியை நிமிர்த்துகிறது மாதிரி பார்த்தாள். யாரும் தெரியவில்லை.

பொட்பொட்டென்று டைப்ரைட்டிங் செய்கிற ஓசை கேட்டது. ரொம்பவும் துரிதமான விரல்களின் தட்டு, எவ்வளவோ வேலை இன்னும் செய்ய இருக்கிறது என்பதை உணர்ந்த விரல்களின் அவசரமான தட்டு. இவ்வளவு நேரத்திற்கு அப்புறம், இவ்வளவு நேரம் தான் உணர்ந்த அழகையும் நிம்மதியையும் தாண்டி உயரப் போய்க் கொண்டிருக்கிற விரல்களின் தட்டு,

இவளுக்கு அந்த விரல்களின் மீது இரக்கமாக இருந்தது. கொஞ்சம் பெட்டியை மூடி வைத்துவிட்டு இங்கே தன்னுடன் வந்து நின்று ஹாலைப் பார்க்கச் சொல்ல வேண்டும் அந்த விரல்களிடம் என்றிருந்தது.

வாட்ச்மேன் பார்வைக்குப் பதில் சொல்லுகிறது போல்," நம்ப எஃப் கிளார்க்கும்மா ஓவர் டைம் செய்தாரு, வேலைண்ணா அவருக்கு வீடு கூட மறந்து போகும்" சிரித்தான்.

அவளுக்குச் சிரிப்பு வரவில்லை. தனக்கு டிபன்பாக்ஸ் ஞாபகம் வந்தது போல் அவருக்கு வீட்டில் ஞாபகம் வர வேண்டும் என்று மட்டும் உடனடியாகத் தோன்றியது.

5. ஒரு புகைப்படம், சில.

வாசனைகள்-

கதாபாத்திரங்கள்

சோமு - சோமுவுக்கு 50 வயது

சுந்தரம்- சோமுவின் பெரியப்பா வேணி- சுந்தரத்தின் அண்ணன் மதனி

ராமையா, வேணி -சோமுவின் பெற்றோர்

ராஜேஸ்வரி- சுந்தரம் மனைவி

சேகக்கர்

நர்கீஸ் - சோமுவின் நண்பன்

திருவாசகம்- டாக்டர்

அல்சேஷன் நாய்- 13 வயது

மேல கால் பண்ணையார் குடும்பத்தினர்

கதை சுருக்கம்

சோமு இல்லை. வேறு யாரோ வந்து கதவைத் திறந்தார்கள். சுந்தரத்திற்கு யார் என்று அடையாளம் தெரியவில்லை. "சோமு இல்லையா"? என்று கேட்டுக்கொண்டே சுந்தரம் வீட்டுக்குள் நுழைந்தார்.

"சுந்தரம் பெரியப்பா வந்திருக்கார்ன்னு சோமு கிட்ட சொல்லுமா" என்று சொல்லிக்கொண்டு வீட்டில் உள்ளே சென்று நாற்காலியில் அமர்ந்தார். நார்க்கட்டில் பின்னல் போலக் கண் கண்ணாக இருந்த அந்தப் பிரம்பு வழுவழுப்பு அவருக்குப் பிடித்திருந்தது. தடவிக்கொண்டே இருந்த கையை முகந்தவர் அதில் ஒரு பிரம்பு வாயையை

எதிர்பார்த்தார். திருவாசகம் டாக்டர் வீட்டில் விட்டுவிட்டு வந்திருந்த அவருடைய 13 வயது அல்சேஷன் நாயின் வயோதிக வாடை தான் அடித்தது.

வீட்டைச் சுற்றிப் பார்க்க ஆரம்பித்தார். வேணியும் ராமையா அண்ணாச்சியும் இருக்கிற அந்த போட்டோவைப் பார்க்க வேண்டும் போல் இருந்தது. வேணி மதினி அந்தப் படத்தில் எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறாள். ராமையா அண்ணாச்சி வேணி மதனியை விடக் களை என்று சொல்ல முடியாது. ஆனால் மேலக்கால் பண்ணையார் குடும்பத்துக்கே உண்டான பணக்காரக் களையும் தோரணையும் இருந்ததே தவிர மற்றபடி குறிப்பிட்டு எதையும் சொல்ல முடியாது. என்று நினைத்துக் கொண்டு இருக்கும்போது, சோமு வந்து "வாங்க. பெரியப்பா" என்று அழைக்கிறாள்

"நல்லா இருக்கியா சோமு?" என்று கேட்டதற்கு "உட்காருங்கள் பெரியப்பா" என்று சுந்திரத்தின் பக்கம் வந்து உட்காந்தாள். "எப்படி இருக்கீங்க பெரியப்பா" என்று சோமு கேட்டதற்கு சுந்தரம் ஒன்று சொல்லாமல் அப்படியே இருந்தார்.

"கதவைத் திறந்து விட்டது யார் என்று தெரியவில்லையே?" என்று சுந்தரம் கேட்க, என் கூட ஒண்ணா வேலை பார்க்கா?" என்று சொல்லிவிட்டு, "அங்கே ஒத்தையில் என்னத்த உருட்டிக்கிட்டு இருக்கே. இங்கே வந்து எங்க கூட உட்காரு. வா" என்று சத்தம் கொடுத்தாள்.

"அம்மையைக் கடைசி வரைக்கும் நல்லாப் பாத்துக் கிட்டே" என்று சுந்தரம் சோமுவைத் தட்டி கொடுத்தார். அம்மா ரொம்ப

கஷ்டப்பட்டுட்டாளா? இல்லையே?" நான்கு வருஷங்களுக்கு முன்பு வேணி மதனிக்கு ரொம்ப முடியாமல் போய், ஒரு ஆப்பரேஷன் ஆகி இருக்குன்னு கேள்விப்பட்ட உடனே நான் மதனியைப் பாத்துட்டு வந்துரணும்னு புறப்பட்டேன்.உம் பெரியம்மையைப் பத்தி தான் உனக்குத் தெரியுமே. ஆடு ஆடுண்ணு ஆடித் தீர்த்துட்டா. இத்தனை காலம் இல்லாம அவளைப் போய் உமக்கு இப்ப என்ன பார்வை...? இதுவரைக்கும் அவ என் குடியை கெடுத்தது போதாதா? அப்படி இப்படின்னு ஆதி ராமாயணத்தை எல்லாம் ஆரம்பிச்சிட்டா"என்று ராஜம்மாள் ஞாபகம் வர," என்னை அம்புட்டுப் பாடாப் படுத்தினா. ராமையா அண்ணாச்சிக்கு அப்படி ஆகும்னு யாருக்குத் தெரியும். உங்க அம்மையையும் என்னையும் சேர்த்து வாயில வந்தது எல்லாம் பேசினா. கடைசியில என்ன கதி கிடைத்தது அவளுக்கு? ஆளில்லாமல் தேளும் இல்லாம, கண்காணாத இடத்துல போய் சேந்தா. என்னையும் மகனையும் விட்டால் எண்ணிப் பத்து பேர் கூட இருக்காது குழியிலே இறக்கும்போது," என்று அவர் ராஜம்மாளிடம் கணக்குத் தீர்க்க ஆரம்பித்தார்.

சோமு "பெரியப்பா" என்று அவர் தோளில் கையை வைத்து சாந்த படுத்தினாள்.

தெரு வாசலைப் பார்க்க வேறு மாதிரியாக இருந்தது சோமுவுக்கு. அடிக்கடி இந்த பக்கம் நடமாடுகிற நாய் தெரு நடையில் படுத்திருந்தது. நேற்றை விட அதற்கு அதிக வயதானது போன்ற தோற்றம். ஒரு நாளில் அப்படி எல்லாம் ஆகிவிடுமோ என்ன?

என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள் சோமு. " யோசனை எங்கே போயிட்டு சோமு" என்று சுந்தரம் கேட்டதற்கு," கூடு கட்டுவது போல"

என்று தொடர்பு இல்லாமல் சோமு சுந்தரத்திடம் சொல்லும் போது "என்ன உளறிக்கிட்டு இருக்க" என்று சொல்லிக்கொண்டு அடுப்படி உள்ளே இருந்து ஒரு எவர்சில்வர் ஜாடியில் போஞ்சி போட்டு எடுத்துட்டு வரேன் அதான் நேரம் ஆயிடுச்சு என்று சொல்ல பெரியப்பாவுக்கு ஒரு டம்ளர் எல்லாம் காணாது என்று கிண்டலாக சோமு சொல்லி சிரிக்கிறாள்.

தன் அம்மாவின் அறையை காட்டி கொடுத்து, இதுதான் அம்மை ரும். இருப்பு, குளிப்பு எல்லாம் கடைசி வரைக்கும் இங்கே தான் பின்னால் வந்து கொண்டிருந்தசுந்தரத்திடம் சொன்னாள்.நிலைப் பக்கம் இரண்டு கைகளையும் ஊன்றிக்கொண்டு சுந்தரம் அப்படியே நின்றார். இதுதான் வேணி மதினி இருந்த அரை என்று தெரிந்ததும் அவருக்கு என்னமோ போல ஆகிவிட்டது. கண்ணைக் கட்டிக்கொண்டு வந்தது. "இங்க வச்சு தான் சீவம் போச்சா?" என்று கேட்க நினைத்ததை மாற்றி "அடங்கினது இந்த ரும்ல வச்சா?" என்றார்.சோமு தலை அசைப்பதற்கு முன்பே அவர் இரண்டு கைகளையும் உயர்த்திக் கும்பிட ஆரம்பித்திருந்தார்.

தலைப்பு பொருத்தம்

சிறுகதை முழுவதும் தலைப்பை மையமாகக் கொண்டே நகர்கிறது.சுந்தரம், வேணியும் ராமையா அண்ணாச்சி இருக்கிற போட்டோவை பார்த்து கடந்த கால நிகழ்வுகளை குறிப்பிடுவதாக ஆசிரியர் கதையை அமைத்துள்ளார். மேலும் வயோதிக நாயின் வாசனையும் இச்சிறுகதையில் ஆசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். எனவே "ஒரு

புகைப்படம் சில வாசனைகள்" என்ன தலைப்பு இக்கதைக்குப் பொருத்தமாக காணப்படுகிறது.

கதை:

சோமு இல்லை. வேறு யாரோ வந்து கதவைத் திறந்தார்கள். சுந்தரத்திற்கு யார் என்று அடையாளம் தெரியவில்லை. திறந்த பெண்ணுக்கும் இவரைப் பார்த்ததும் ஒரு சிறு தயக்கமும் கூச்சமும் வந்திருந்தது. நைட்டியைக் கீழ்ப் பக்கமாக நெஞ்சுப் பகுதியில் இழுத்துவிட்டுக் கொண்டு, பாதி கதவைத் திறந்த வாக்கில் நின்றாள். வாசல் நடை தெருவை ஒட்டி இருந்தது. சுந்தரத்துக்குப் பின்னால் மத்தியான வெயிலும் ஒரு ஆளைப் போல அவரோடு உள்ளே நுழையத் தயாராக நின்றது.

சோமு இல்லையா?" என்று கேட்டார். இன்னும் கொஞ்சம் கதவை அகலத் திறந்து ஒதுங்கி நின்று, அவரை உள்ளே வரவிடுவது போலவும் வரவிடாமல் மறிப்பது போலவும் நின்ற அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்து லேசாகச் சிரித்தார். பின் பக்கம் உடையைத் தளர்த்திவிட்டுக் கொள்கிற முனைப்பிலேயே இருந்தபடி, "உள்ளே இருக்கா" என்று சொன்னாள்.

"ஏனத்தை எல்லாம் ஒழிச்சுப் போட்டுட்டு, கொஞ்சம் எல்லாரும் படுத்து எழுந்திருக்கிற நேரம். தொந்தரவு பண்ணிட்டேன் போல" என்று சுந்தரம் நடையைத் தாண்டிப் பட்டாசலில் காலை வைத்தார். அந்தப் பெண் கதவை மறுபடி சாத்துவதா வேண்டாமா என்ற யோசனையில் அங்கேயே இருந்தது. "திறந்தே இருக்கட்டுமே, இப்போ என்ன?" என்று மீண்டும் சிரித்தார். "சுந்தரம் பெரியப்பா வந்திருக்கா"ன்னு அவகிட்ட சொல்லும்மா" என்றார்.

இரண்டு பேர் உட்கார்கிற ஒரு சோபாவும் இரண்டு நாற்காலிகளும் இருந்தன. முதலில் ஒரு நாற்காலியில் உட்கார்ந்தவர், அது ஏதோ அசௌகரியமாக இருப்பது போல, இரட்டை சோபாவிற்கு மாறினார். நார்க்கட்டில் பின்னல் போலக் கண் கண்ணாக இருந்த அந்தப் பிரம்பு வழுவழுப்பு அவருக்குப் பிடித்திருந்தது. தடவிக் கொண்டே இருந்த கையை முகர்ந்தவர் அதில் ஒரு பிரம்பு வாடையை எதிர்பார்த்தார். திருவாசகம் டாக்டர் வீட்டில் விட்டுவிட்டு வந்திருந்த அவருடைய பதின்மூன்று வயது அல்சேஷியன் நாயின் வயோதிக வாடை தான் அடித்தது. இத்தனைக்கும் டாக்டர் வீட்டில் லைபாய் சோப் போட்டுக் கழுவத்தான் செய்தார். இடையில் முக்கால் மணி நேரம் பஸ்ஸில் வேறு பிரயாணம் செய்து வந்திருக்கிறார்.

“வரும் போது அப்படியே ஒரு செம்பு குடிக்கத் தண்ணி கொண்டுட்டு வா, தாயி” என்றார். சுற்றிப் பார்க்க ஆரம்பித்தார். வேணியும் ராமையா அண்ணாச்சியும் இருக்கிற அந்த போட்டோவைப் பார்க்கவேண்டும் போல இருந்தது. வேணி மதினி அந்தப் படத்தில் அவ்வளவு அழகாக இருப்பாள். பஃப் கை வைத்த ரவிக்ை. என்ன நிறத்துப் பட்டோ? கருப்பு வெள்ளையில் மாங்காய் பார்ட்ருடன் துடிப்பாக இருக்கும்.

அப்படிப் பார்த்தால் ராமையா அண்ணாச்சி வேணி மதினியை விடக் களை என்று சொல்ல முடியாது. கொஞ்சம் மட்டு தான்.. மேலக்கால் பண்ணையார் குடும்பத்துக்கே உண்டான பணக்காரக் களையும் தோரணையும் இருந்ததே தவிர மற்றபடி குறிப்பிட்டு எதையும் சொல்ல முடியாது. என்னதான் கோட்டுப் போட்டு, அதற்கு வெளியே வெள்ளைக் காலர் தெரியும் படியாக இருந்தாலும் மதினியோடு இருக்கிற அந்தப்

படத்தில் வேணி மதினி போட்டிருந்த ஜிமிக்கிக்குப் பக்கத்தில் கூட வரமுடியாது அவருடைய தங்கப் பித்தான்கள். வேணி மதினி அந்த :போட்டோ சட்டத்துக்குள் இருந்து குதித்து வெளியே வந்துவிடுவது போல இருப்பதாக எப்போதும் சுந்தரத்துக்குத் தோன்றும்.

“வாங்க பெரியப்பா” கொஞ்சம் அவசரமாகவே சோமு உள்ளே இருந்து முடியைக் காதோரம் ஒதுக்கிச் செருகிக் கொண்டே வந்தாள். சோமுவுக்கு இப்போது ஐம்பது வயதாவது இருக்கும். வேணி மதினியின் ஐம்பது வயதைத் தன்னிடம் அப்படியே வாங்கிப் பத்திரப் படுத்தியது போல சோமு ஒரு திரட்சியான அழகுடன் வந்து கொண்டிருந்தாள். கை இரண்டையும் உயர்த்திக் கொண்டே போட்டில் சேலை விலகியிருந்தது. சுந்தரத்துக்கு அப்படிப் அவளைப் பார்க்க ரொம்பவும் விருப்பம் உண்டாயிற்று. அவரை அறியாமலே இருந்த இடத்தைவிட்டு எழுந்து, அவளை அப்படியே அணைத்துக் கொள்ளப் போவது போலக் கையை சற்று விரித்தபடி நின்றிருந்தார்.

நல்லா இருக்கியா சோமு?” என்று கேட்கும் போது அவர் பார்வையைச் சிறிதும் அகற்றவே இல்லை. தான் நினைத்தது போலச் செருக முடியாத அலுப்பில் கூந்தலை ‘அட’ என்று முனங்கிக்கொண்டே விட்டுவிட, தன் முடிச்சைத் தானே அவிழ்த்துக்கொண்டு சோமுவின் முதுகுப் பக்கம் ஒரு தயக்கமான நொடியில் அவ்வளவு முடியும் படுதாவாக இறங்கியது. அதை முன் பக்கமாக வழித்து வலது தோளின் பக்கம் போட்டவளாக வந்து, “உட்காருங்க பெரியப்பா” என்று சுந்தரத்தின் பக்கம் உட்கார்ந்தாள். சுந்தரம் அதை எதிர்பார்க்கவும் இல்லை. எதிர்பார்க்கவும் செய்தார். சற்று உயரத்தில் மிதந்து வந்து தணிந்து

உட்கார்கிற அவளின் பக்கத்தில் தன் கைகளை உடலோடு சேர்த்தபடி அமர்ந்தார். ஏற்கனவே ஒரு பறவை அமர்ந்திருக்கும் கிளையில் இன்னொரு பறவை சிறகு ஒடுக்கி இறங்கும் நேரத்தின் சிறு வெக்கையும் இடம் பெயரும் காற்றும் அங்கு உண்டாயிற்று.

“எப்படி இருக்கீங்க பெரியப்பா?” என்று சோமு அவருடைய வலது கையை எடுத்துத் தன் மடியில் வைத்துக்கொண்டாள். சற்று நைந்த பழைய நூல் சேலையின் மிருதுவான மடிப்பில் அவளுடைய கைகளுக்குள் சுந்தரத்தின் வலது கை இருந்தது. சுந்தரம் ஒன்றும் சொல்லாமல் அப்படியே இருந்தார்.

“கதவைத் திறந்துவிட்டது யாருண்ணு தெரியலையே?” என்று மெதுவாகக் கையை உருவித் தன் இடது கையில் ஒப்படைத்துவிட்டுக் கேட்டார். வலது கையைத்தான் சோமு மடியில் வைத்திருந்தாள். சுந்தரத்தின் இடது முன்கை ரோமம் அனைத்தும் சுருளுக்குள் சுருளாகச் சிலிர்த்திருந்தன. ஒரு கடிஎறும்பு தனியாகவும் வேகமாகவும் அந்த முடிகளுக்கு ஊடாக இப்போது போனால் நன்றாக இருக்கும்.

“என் கூட ஒண்ணா வேலை பார்க்கா?” என்று சொல்லிவிட்டு, உள் பக்கமாகப் பார்த்து “அங்கே ஒத்தையில என்னத்தை உருட்டிக்கிட்டு இருக்கே. இங்கே வந்து எங்க கூட உட்காரு. வா” என்று சத்தம் கொடுத்தாள். “வரட்டும், வரட்டும்” என்று சுந்தரம் சொன்னார். அப்படிச் சொன்னதில் அவருக்கு ஒரு தடங்கலாக இருந்த சிறு தூரத்தைக் கடந்துவிட்டது போல இருந்தது. சோமுவின் கையை எடுத்துத் தன் கைகளில் வைத்துக் கொண்டார். தட்டிக்கொடுத்தார்.

"அம்மையைக் கடைசி வரைக்கும் நல்லாப் பார்த்துக் கிட்டே" என்று தட்டிக் கொடுப்பதை நிறுத்தித் தரையையே பார்த்தார். உள்ளே இருந்து நறுக்கின எலுமிச்சம்பழ வாடை வந்தது. சுந்தரம் எப்போதோ பார்த்த ஒரு விளைந்த எலுமிச்சம் பழத்தின் பாதி மூடியையும் நடுவில் அறுபட்ட விதையையும் திரித் திரியாய் ஒன்றுக்குள் ஒன்றாய் அப்பியிருந்த சதைப் பற்றையும் நினைத்துக்கொண்டார்.

"அம்மை ரொம்பக் கஷ்டப்பட்டுட்டாளா? இல்லையே?" என்றார். நான்கு வருஷங்களுக்கு முன்பு வேணி மதினிக்கு ரொம்ப முடியாமல் போய், இடது பக்க மார்பைக் கூட எடுத்துவிட்டார்கள் என்று அவருக்குத் தெரியும். அதைக் கேள்விப்பட்ட சமயத்தில் சுந்தரத்தால் அதைத் தாங்கவே முடியாமல் இருந்தது. அவருக்குள் பொக்கிஷமாக வைத்திருந்த ஒரு உருவம் அநியாயமாக மூளியாகிவிட்டதாகவே நினைத்தார்.

"அது வந்தா பொழைக்க மாட்டாங்கண்ணு சொல்லுவாங்க. அதிலே இருந்து எல்லாம் கூடத் தப்பிச்சு வந்துட்டாளே,பாவி" என்று எதையும் குறிப்பிடாமல் மொட்டையாகக் கேட்டவர், குனிந்த தலையை நிமிர்த்தி சோமுவைப் பார்த்து விட்டுக் குனிந்து கொண்டார். தான் சோமுவின் முகத்தைத்தான் பார்த்திருக்க வேண்டும், அங்கே பார்த்திருக்கக் கூடாது என்று விரல்களை விரைப்பாக நீட்டி நகக் கண்களைப் பார்த்தார். நகக் கண்களில் என்ன , "நீ செய்தது தப்பு, சரி என்றா எழுதியிருக்கப் போகிறது?."

அப்படி ஒரு ஆப்பரேஷன் ஆகியிருக்குண்ணு கேள்விப்பட்ட உடனே நான் மதினியைப் பார்த்துட்டு வந்துரணும்னு புறப்பட்டேன். உம் பெரியம்மையைப் பத்தி தான் உனக்குத் தெரியுமே. ஆடு ஆடுண்ணு ஆடித்

தீர்த்துட்டா. இத்தனை காலம் இல்லாம அவளைப் போயி உமக்கு இப்ப என்ன பார்வை.? இது வரைக்கும் அவ என் குடியைக் கெடுத்தது போதாதா? அப்படி இப்படிண்ணு ஆதி ராமாயணத்தை எல்லாம் ஆரம்பிச்சுட்டா”

சுந்தரம் இதைக் கூடுமானவரை நிதானமாகத்தான் சொல்ல ஆரம்பித்தார். ஆனால் தொண்டை நெரிந்து குரல் மாறி எப்படியோ ஆகிவிட்டது. வெளியே சொல்லவில்லையே தவிர சோமு பக்கத்தில் இப்படி அவர் இருக்கும் போது கூட, அவரைப் பார்த்து அவ்வளவு அசிங்கம் அசிங்கமாக ராஜம்மா என்று அவர் கூப்பிடுகிற ராஜேஸ்வரி கேட்டதெல்லாம் அப்படியே காதில் விழுந்தது.

“அவ அப்படியே உம்மகிட்ட அவுத்துக் காட்டுவா. நீரு ரெண்டு இருக்கா, ஒண்ணு இருக்காணு தடவிப் பார்த்துச் சொல்லீட்டு வரப் போறேராக்கும்?” பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு ராஜம்மா கத்தும் போது, வாசலில் இ.பி. ரீடிங் எடுக்கிறவர் வராண்டாவில் நின்று கொண்டு இருந்தார். இங்கே இருந்து பார்த்தால் தெரியாது. ஆனால் அன்றைக்கு மீட்டருக்குப் பின்னால் அவர் அந்த வெள்ளைக் கார்டைச் செருகிவிட்டு, உதிர்ந்து கிடக்கும் வாதாம் இலைகளைத் தாண்டி, வாசல் இரும்புக் கதவின் நாதாங்கியை வெளியிலிருந்து கையைக் கொடுத்துப் போட்டுப் போவது வரை மெளனப் படம் ஓடுவது போல இருந்தது.

“நீங்க வராட்டா என்ன. ஆவலாதியா? அம்மைக்கு இது எல்லாம் தெரியாதா என்ன? அம்மைக்கும் சரி, எனக்கும் சரி, கோர்ட்டு, கேஸுண்ணு எவ்வளவு நீங்க அலைஞ்சிருக்கியோ, செஞ்சிருக்கியோ?!” -சோமு முன்னை விடவும் சுந்தரத்தின் பக்கத்தில் நெருங்கி வந்து உட்கார்ந்து

கொண்டாள். ரொம்ப நாள் பெட்டிக்குள் இருந்து எடுத்து உடுத்தின நூல் சேலை போல ஒரு வாசனை அடித்தது. இப்போது உவர் மண் போட்டு எந்த ஊரில் இப்படி வெள்ளாவி வைக்கிறார்கள்?

இது உங்க அம்மை சேலையா?" சுந்தரம் சோமுவைப் பார்த்துக் கேட்டார். "இல்லையே" என்று முதலில் சொன்னவள். "அம்மா சேலை கட்டுகிறதை எல்லாம் கடைசியில் விட்டாச்சு. அனேகமா நைட்டி தான் லாஸ்ட் வரைக்கும்" சோமு அப்படிச் சொன்னாலும், சுந்தரத்துக்கு அது வேணி மதினியுடைய சேலை என்றே தோன்றியது. அவர் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து பேசுவது கூட மதினிதான், சோமு இல்லை.

சுந்தரத்திற்கு மறுபடியும் ராஜம்மாள் ஞாபகம்தான் வந்தது. அவளுடைய வெவ்வேறு வக்கிரமான குரல்கள் ஒன்றின் பின் ஒன்றாக அவரைப் பலகையில் சாய்ந்து நிற்க வைத்துச் சுற்றுக் கோடுகள் வரைந்து, கத்திகளாக வீசப்படுவது போல இருந்தார். ஒரு ஈர மரத்தில் கூர்மையான முனை இறங்கும் போது உண்டாகும் ஒருவித இறுக்கமான சதசதப்பு, கழுத்துப் பக்கம் உண்டாயிற்று அவருக்கு.

"என்னை அம்புட்டுப் பாடாப்படுத்தினா. ராமையா அண்ணாச்சிக்கு அப்படி ஆகும்னு யாருக்குத் தெரியும். உங்க அம்மையையும் என்னையும் சேர்த்து வாயில வந்தது எல்லாம் பேசினா. சேகருக்கு ராத்திரியே ஆக்ஸிடெண்ட் ஆகி சாத்தூர் ரோட்டில ஆம்புலன்ஸ் வராம பாடி வெயில்ல கிடக்காம்." சோமு பாவம் ராஜம்னு அவகிட்டே சொல்லுதேன். "ஈரமே இல்லாம, பவம் என்ன பாவம். அம்மையை அவுத்துவிட்டது மாதிரி மகளையும் அவுத்து விட்டாச்சு. உமக்கு இப்ப ஒண்ணுக்கு ரெண்டா வசதியாப் போச்சல்லா'ங்கா. கடைசியில் என்ன கதி கிடைச்சது

அவளுக்கு? ஆளும் இல்லாம தேளும் இல்லாம, கண் காணாத இடத்தில் போயிச் சேந்தா. பேருதான் யு.எஸ். என்னையும் மகனையும் விட்டால், எண்ணிப் பத்துப் பேர் கூட இருக்காது குழியில இறக்கும் போது..” சுந்தரத்தின் குரலில் ஒரு ஆங்காரம் வந்திருந்தது இப்போது. “இது எல்லாம் வேண்டும் உனக்கு” என்று அவர் ராஜம்மாளிடம் கணக்குத் தீர்க்க ஆரம்பித்திருந்தார்.

சோமு “பெரியப்பா” என்று அவர் தோளில் கையை வைத்து சாந்தப்படுத்தினான்.. தெரு வாசலைப் பார்க்க வேறு மாதிரி இருந்தது. இந்த இடத்தில் இருந்து அவள் எத்தனையோ தடவை பார்த்த ஒன்றுதான். இப்படி அதைப் பார்த்தது இல்லை.. திறந்த கதவு வழியாக வெயில் ஒரு தடுக்குப் போல் உள்ளே சாய்ந்திருந்தது. இன்று காலையில் கூடப் பெருக்கிய தரைதான். குதித்துக் குதித்து உள்ளே வந்த அடைக்கலாங் குருவி ஒரு துரும்பைப் பொறுக்கி வெளியே பறந்தது. அடிக்கடி இந்தப் பக்கம் நடமாடுகிற நாய். தெரு நடையில் படுத்திருந்தது. நேற்றை விட அதற்கு அதிக வயதானது போன்ற தோற்றம். ஒரு நாளில் அப்படி எல்லாம் ஆகிவிடுமா என்ன?

“யோசனை எங்கே போயிட்டு சோமு? கண்டதும் கழியதுமாப் பேசி, வேண்டாத குப்பையை எல்லாம் கிளறி விட்டுட்டேன். எனக்கும் வேற புகல் இல்லை” சுந்தரம் அவளிடம் சொன்னார். “கூடு கட்டுது போல” என்று தொடர்பே இல்லாமல் சோமு சுந்தரத்திடம் சொல்லும் சமயம் அவளுக்குள் அந்தக் குருவி பறந்த சத்தம் வந்து போனது.

“என்ன உளறிக்கிட்டு இருக்கே?” என்று சொல்லிக்கொண்டே அடுப்படி உள்ளே இருந்து ஒரு எவர்சில்வர் ஜாடியும் தம்ளர்களுமாக

வருகிறவளைச் சுந்தரம் பார்த்தார். கதவைத் திறந்த போது பார்த்ததை விட, இப்போது சுந்தரத்துக்கு அவளைப் பிடித்திருந்தது. சோமுவிடம் பேசிய குரலில் இருந்து வேறு குரலுக்கு மாற வேண்டும் என்று அவர் நினைத்திருக்க வேண்டும்.

“யம்மா, நீ இவ்வளவு நேரம் வீட்டுக்குள்ள தான் இருந்தியா. இந்த ஆளைப் பார்த்தா வில்லங்கமான ஆளா இருப்பான் போலயேண்ணு புறவாசல் கதவைத் திறந்துக்கிட்டு வெளியில போயிட்டியோண்ணு நினச்சேன். உன் கிட்டே ஒரு செம்பு தண்ணி குடிக்கக் கேட்டதுக்கு இந்தப் பாடா?” - சுந்தரம் இடம் மாறி முதலில் உட்கார்ந்த ஒற்றை நாற்காலிக்கு மாறினார். பெருங்கால் பிடித்து மரத்துப் போயிருந்தது. தரையில் இடது காலை நான்கைந்து தடவை தட்டிக்கொண்டார். மோட்டார் ஓடுவது போல் காலுக்குள் ஏற்பட்டிருந்த அந்த விருவிருப்பு இன்னும் அடங்கவில்லை.

“எலுமிச்சம்பழம் கிடந்தது. போஞ்சி போட்டு எடுத்துட்டு வாரேன். அதான் கொஞ்சம் லேட்டாயிட்டு” என்று அவள் தம்ளர்களில் ஊற்ற ஆரம்பித்த போது, “பெரியப்பாவுக்கு ஒரு தம்ளர் எல்லாம் காணாது” என்று சோமு வந்து உட்கார்ந்தாள். சோமுவும் இப்போது எதிர் நாற்காலிக்கு வந்திருந்தாள். ஒரு காலை மடக்கி நெஞ்சோடு வைத்து, இன்னொரு காலைத் தளர்வாகத் தரையில் நீட்டிக்கொண்டு இருப்பதைப் பார்த்து, “வசதியா உட்கார்ந்தா என்ன?” என்றார்.

“பெரியப்பா, இவ நர்கிஸ்.” என்று சொல்லி முடிப்பதற்குள் சுந்தரம், “அப்பதையே பார்த்தேன். மீசையெல்லாம் வச்சிருக்கா” என்று சிரித்தார். கை எட்டுகிற தூரத்தில் இருந்திருந்தால் தட்டிக்கொடுத்திருப்பார். நர்கிஸ் மேலுதட்டிலும் முன் கைகளிலும் பூனைமுடிகள் இருந்தன. அவர் அப்படிச்

சொல்கையில் அவள் ஒன்றுமே இல்லாமல் போஞ்சியை ஊற்றிக் கொண்டு இருந்தாள். எலுமிச்சைக் கொட்டை ஒன்று ஒரு தம்ளரில் கிடந்தது. கரண்டிக் குழிக்குள் விழாமல் அது வழுவழுத்துத் தப்பிக் கொண்டே போனது.

“சில பேருக்கு அது நல்லாத் தான் இருக்கு” என்று சுந்தரம் சிரித்தபடியே ஒரு மடக்கு வாயில் விட்டுக்கொண்டார். எலுமிச்சைக் கரகரப்பும் உப்பு ருசியும் அவரை மேலும் வேறொருவராக மாற்றியது. “கதவைத் திறக்கும் போது நீ நைட்டிதானே போட்டிருந்தே. அதுக்குள்ளே எப்போ சேலைக்குப் போனே? அதை நான் கவனிக்கவே இல்லையே” என்று சொன்னவர், இதை விட அது உனக்கு நல்லா இருந்துது” என்று நெஞ்சுப்பக்கம் இழுத்துவிடுவதுபோல் சைகை காட்டினார். தாராளமாக வாய்விட்டுச் சிரித்தார்.

அப்படி அதிரச் சிரித்ததில் முத்திரம் ஒரு சொட்டு இறங்கினது போல இருந்தது அவருக்கு. “சோமு, பாத்ரும் எங்கே இருக்கு? ஒண்ணுக்குப் போணும்” என்று சொன்னார். நர்கிஸ் அது இருக்கிற திசையைக் காட்டினாள். சோமு “வாங்க, காட்டுதேன்” என்று எழுந்தாள். அதற்குள் மேலும் இரண்டு மூன்று சொட்டுக் கசிந்துவிட்டது தெரிந்தது.

சோமு முன்னால் போய்க் கொண்டு இருந்தாள். அவர் முகத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருந்த நர்கிஸ்ஸிடம் “என்ன பார்க்கே?” என்று சிரித்தார். நர்கிஸ் அப்படிப் பார்த்தது அவருக்கு நெருக்கமாக இருந்தது. “வயசு ஆயிட்டுதுல்லா?” என்று சிரித்தார். “வந்திருதேன்” என்பது போல, இங்கிருந்து அங்கே வரை கையை வீசிக் காட்டினார். “போயிட்டு வாங்க” என்று நர்கிஸ் அவரைப் பார்த்துக் கும்பிட்டாள். இப்போது

எதற்குக் கும்பிட வேண்டும் என்று தெரியவில்லை. கிறுக்குப் பிள்ளையாக இருப்பாள் போல இருக்கிறது.

“இதுதான் அம்மை ரும். இருப்பு, குளிப்பு எல்லாம் கடேசி வரைக்கும் இங்கே தான்” பின்னால் வந்துகொண்டிருந்த சுந்தரத்திடம் சொன்னாள். நிலைப் பக்கம் இரண்டு கைகளையும் ஊன்றிக்கொண்டு சுந்தரம் அப்படியே நின்றார். இது தான் வேணி மதினி இருந்த அறை என்று தெரிந்ததும் அவருக்கு என்னமோ போல ஆகிவிட்டது. கண்ணைக்கட்டிக் கொண்டு வந்தது. “இங்க வச்சதான் சீவம் போச்சா?” என்று கேட்க நினைத்ததை மாற்றி, “அடங்கினது இந்த ரும்புல வச்சா?” என்றார். சோமு தலையசைப்பதற்கு முன்பே அவர் இரண்டு கையையும் உயர்த்திக் கும்பிட ஆரம்பித்திருந்தார்.

பாத்தரூம் கதவை அகலமாகத் திறந்து வைத்தாள். சுவிட்சைப் போட்டாள். “லைட்டு என்னத்துக்கு?” என்று சுந்தரம் சொல்லும் போது “இருக்கட்டும்” என்று சொல்லிவிட்டு அவசரமாக மறுபடி உள்ளே போய், நர்கிஸ் களைந்து போட்டிருந்த நைட்டியை உருவித் தோளில் போட்டுக்கொண்டு வந்தாள். தூத்தல் விழ ஆரம்பிக்கும் போது கொடியில் காயப் போட்ட துணிகளை உருவி, முகம் முங்கிவிடுகிற உயரத்திற்குப் போட்டபடி அவருடன் பேசுகிற வேணி மதினி நினைவு வந்தது. ராஜம்மாள் கூட அப்படியான தோற்றத்தில் நன்றாகவே இருந்திருக்கிறாள். சோமுவும் இப்போது நன்றாக இருக்கிறாள். தோளில் அள்ளிப்போடுகிற துணிகள் என்னமோ செய்துவிடத்தான் செய்கின்றன.

“அது அங்கன கிடந்தாத் தான் என்ன? நான் என்ன இங்க குடியிருக்கவா போறேன்?” என்று சுந்தரம் உள்ளே போனார். அவருக்கும்

கொஞ்சம் அவசரம்தான். “நீ நிக்காண்டாம். நான் வந்திருவேன்.” என்று கதவை ஒஞ்சரித்துக்கொண்டே சத்தம் கொடுத்தார். இப்படிப் பாத்ருமில் இருந்து வெளியே இருக்கும் ஒருவருடன் பேசி ரொம்ப காலம் ஆகியிருந்தது. அவருக்கு ராஜம்மாவைத் தேடாமல் இல்லை.

கை காலைத் துடைத்துக் கொள்வதற்கு சோமு ஒரு துண்டைப் போட்டிருந்தாள். சுந்தரம் கையில் ஒவ்வொரு விரலாகத் துடைத்துக் கொண்டே அந்த அறையையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றார். ராமையா அண்ணாச்சி வீட்டு மேல அறையில் சன்னலோரமாக ஒரு மேஜையும் நாற்காலியும் கிடக்கும். வேணி மதினி ஜன்னல் விளிம்பில் உட்கார்ந்திருப்பாள். ஒரு ஆள் தாராளமாக அதில் உட்கார முடியும். சன்னலுக்கு அந்தப் புறம் இரண்டு நாரத்தைச் செடிகள் உண்டு. நாரத்தை பூக்கிற காலத்தைப் பற்றி ஒரு தடவை வேணி மதினி அவருடன் பேசிக்கொண்டு இருந்தாள். சுந்தரம் மேஜையில் கையை ஊன்றியிருந்தார். மேஜை மீது இருந்த டேபிள் ஃபேன் ஓடுகிற அதிர்வு கைவழியாகச் சுந்தரத்துக்குள் இறங்கிக் கால் பெருவிரல் நகம் வரை ஓடிக் காணாமல் போனது. அது எங்கே போயிருக்கும்?

சோமு தேடிக் கொண்டு வந்துவிட்டாள். கையில் இருந்த துண்டை வாங்கிக் கொள்வது போலக் கையை நீட்டினாள். “நான் வச்சிருக்கேன்” என்று சுந்தரம் சொன்னார். எதற்கு அதை வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று அவருக்குத் தோன்றியது என்று தெரியவில்லை. ஆனால் இப்படித்தான் ஏதாவது தோன்றுகிறது.

நர்கிஸ் இரண்டு இருக்கை சோஃபாவில் உட்கார்ந்து கால் மேல் கால் போட்டுக்கொண்டு அன்றைய தினசரியை வாசித்துக்

கொண்டிருந்தாள். கண்ணாடி போட்டிருந்தாள். அவள் வெவ்வேறு ஆளாக மாறிக்கொண்டே இருப்பது போலச் சுந்தரத்துக்கு இருந்தது. இப்போது முக்கால் வாசிப் பேர் கருப்பு ஃப்ரேம் போட்ட கண்ணாடிதான் போடுகிறார்கள் போல. “பேப்பர்ல இன்னைக்கு என்ன போட்டிருக்கான்?” என்று சுந்தரம் அவள் பக்கம் உட்கார்ந்தார். தினசரியைச் சரசரப்பின்றி அதன் மடக்கு வடிவத்திற்குள் கொண்டு வந்தபின் கொஞ்சம் நகர்ந்து உட்கார்ந்த நர்கிஸிடம் “கண்ணாடி உனக்கு நல்லா இருக்கு. அப்படியே உன்னை ஒரு ஃபோட்டோ பிடிச்ச இங்க மாட்டீரலாம்” என்றார்.

சுந்தரத்துக்கு வேணி மதனியும் ராமையா அண்ணாச்சியும் இருக்கிற அந்த ஃபோட்டோ ஞாபகம் வந்தது. அவர் நர்கிஸ் பக்கம் வசமாகத் திரும்பி உட்கார்ந்து “நீ அந்தப் படத்தைப் பார்த்திருக்கிறியா?” என்று கேள்வியில் ஆரம்பித்தார். அதைப் பற்றிச் சொல்வதற்கு முன் தற்செயலாக சுந்தரம் அவருடைய இரண்டு உள்ளங்கைகளையும் உரசித் தேய்த்துக்கொண்டு முகர்ந்து பார்த்தார்.

இப்போது அவருடைய கிழட்டு நாயின் வாசனை தவிர, கூடுதலாக எலுமிச்சையின் வாசனையும் வந்திருந்தது. அது எலுமிச்சையின் வாசனையா நாரத்தம் பூ வாசனையா என்று திட்டமாக அவரால் சொல்ல முடியவில்லை.

அலகு :4

“நாவல்”

கிடை

அலகு :4
“நாவல்”
கிடை

முன்னுரை:

"கிடை" காட்டும் சமூக உறவுகள் மிகவும் இறுக்கமானவை. சாதி வேறுபாடும் பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வும் அங்கு இறுகிப் பிணைந்து கிடக்கின்றன. எல்லப்பனின் கலியாண ஊர்வலமும் செவனியின் பேயோட்டு வைபவமும் இந்தச் சமூக முரணை உக்கிரமாகக் காட்டுகின்றன. கிராமத்தின் சில வலிய கரங்கள் சில தனிமனிதர்களின் வாழ்வை ரகசியமாக இறுக்கிக் கொண்டிருப்பதை இதில் காணலாம்.

ஆசிரியர் குறிப்பு:

கி. ராஜநாராயணன் (1923) கோவில்பட்டி அருகே இடைசெவல் கிராமத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ண ராமானுஜம் - லக்ஷ்மி அம்மாள் தம்பதியரின் ஐந்தாவது குழந்தையாகப் பிறந்தார். பெற்றோர் இட்ட பெயர் ஸ்ரீகிருஷ்ண ராஜநாராயண பெருமாள் ராமானுஜம் நாயக்கர். இவரது முன்னோர்கள் சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் தெலுங்கு தேசத்திலிருந்து வந்து இங்கே குடியேறியவர்கள்.

கி.ரா. வின் படிப்பு எட்டாவது வகுப்புடன் நின்றுவிட்டது. ஆனால் நிறைய புத்தகங்களைப் படிக்கத் தொடங்கினார். கரிசல்

பூமியும் அதன் மக்களும் இவரை எழுதத் தூண்டின. தந்தையிடமிருந்து கேட்ட நிறைய கதைகள் அதற்கு உரமிட்டன. கி.ரா.வின் எழுத்து நடை கிராமிய மணமும் கரிசல் மண்ணின் அழகும் கொண்டது. பாமர மக்களின் பேச்சுவழக்கையும் சொலவடைகளையும் லாவகமாகக் கையாள்பவர். முதல் நாவல் 'கோபல்ல கிராமம்' பெரிய வரவேற்பைப் பெற்றது. தொடர்ந்து நாடோடி இலக்கியம், சிறுகதைகள், நாவல்கள், கட்டுரைகள் என்று முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட நூற்கள் வெளிவந்துள்ளன. இவரது வட்டார வழக்குச் சொல்லகராதி ஒரு முக்கியத் தொகுப்பு. '

கதைசொல்லி' என்ற இதழைத் தொடர்ந்து நடத்தி வருகிறார். இப்போது பாண்டிச்சேரியில் வசித்து வருகிறார். அங்குள்ள பல்கலைக் கழகத்தில் நாட்டுப்புறவியல் துறையின் இயக்குனராகப் பணி புரிந்துள்ளார். சாகித்ய அகாதெமி விருது , தமிழக அரசின் விருது ,கனடா தமிழ் இலக்கிய தோட்டத்தின் 2016 ஆம் ஆண்டுக்கான தமிழ் இலக்கியச் சாதனை விருது உள்ளிட்ட தமிழின் முக்கிய இலக்கிய விருதுகளை பெற்றிருக்கிறார் .

இவர் 2021 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 17ஆம் நாள் புதுச்சேரியில் காலமானார். இவரது உடல் இவரது சொந்த ஊரான இடைசெவலில் அரசு மரியாதையுடன் தகனம் செய்யப்பட்டது.

நாவல் ஒரு பார்வை:

இந்நாவலில் கீதாரிகளின் வாழ்வை படம்பிடித்துக் காட்டுகிறது. ஆடுகளின் வகைகளையும் அவற்றின் இயல்புகளையும் இந்நாவல் குறிப்பிடுகிறது.

ஆடுகளை மேய்ச்சலுக்குப் பிரித்துக் கொண்டு போகும் நேரத்தில் கிடை மறிச்சிருக்கு என்று ஒரு பெண் மூச்சு வாங்க வந்து நிற்கிறாள். ஆடுகளை அப்படியே மறித்து நிறுத்துகிறார்கள்.

விதவையான அப்பெண்ணின் அரை ஏக்கர் பருத்தியை ஆடுகள் நாசம் செய்து விட்டதாய் ஞாயம் கேட்கிறாள். ஊர் பஞ்சாயத்து கூடுகிறது.

பஞ்சாயத்தில் இருப்பவர்களை ஒவ்வொருத்தர் பற்றியும் விலாவாரியாக வர்ணிக்கும் பாங்கு கி.ராவுக்கே உரியத் தனி பாணி.

துப்பு துலக்கப் போகும் பெரியவர்களில் ஒருவர் இரண்டு பேரின் காதல் விளையாட்டால் தான் ஆடுகள் பருத்தி தோட்டத்தை பதம் பார்த்துள்ளது என்று கண்டு பிடிக்கிறார் இதில் முள் வாங்கி முக்கிய சாட்சியாய் நிற்கிறது.

இதில் பொன்னுசாமியும் அவர் மனைவியும் செய்யும் அட்டகாசங்கள் சிரிப்பை உண்டாக்கினாலும் அடுத்தவனின் உடைமையில் ஆட்டையைப் போட்டு சொகுசு அனுபவிக்கும் அவரின் ஆட்டத்திற்குக் கடைசியில் செய்யாத தவறுக்கு அபராதம் கட்டுவது சரியான தண்டனை.

எல்லப்பனும் செவனியும் ஜாதியால் மாறுபட்டவர்கள் என்பதால் ரகசியமாக எல்லப்பனுக்கு கல்யாணம் முடிப்பதும் அவனின் செய்கையை வெளிப்படுத்தாமல் , செவனிக்கு பேய் பிடித்ததாகக் காட்டுவது பரிதாபம். எல்லப்பனின் கல்யாண ஊர்வலம் நடக்கும் பொழுது செவனிக்கு பேய் ஓட்டுவது பெரிய மனிதர்களின் முரணான செயல்களை அப்பட்டமாகக் காட்டுகிறது.

கீதாரிகளின் வாழ்வு கம்பும் காடுகளிலுமே முடிந்து விடுகிறது.

கதை கரு :

ஜாதி என்னும் ஒற்றைச் சொல்லின் விளையாடல்தான் கதை கருவாக அமைந்துள்ளது. இந்தநாவலின் நிகழிடம் தான் கிடை .

செவனி என்னும் பள்ளர்குல பெண்ணும் எல்லப்பனும் ஒருவரை ஒருவர் விரும்புகின்றனர்.செய்தி ஊருக்குப் பரவும் முன்பே இரகசியமாக நுன்னகொண்ட நாயக்கரின் செவிக்கு எட்டுகிறது. எல்லப்பனைக் கேட்காமலே திருமண ஏற்பாடுகள் முடிகிறது .திருமணம் நடக்கிறது .செய்தியைக்கேள்விப்பட்ட செவிலி குழம்பி போகிறாள். பிரம்மை பிடித்தவளை போல் ஆகிறார் .எல்லப்பனின் திருமணம் கோலாக்கலமாக நடந்து கொண்டிருக்கும் அதே நேரம் செவினிக்குப் பேய் ஓட்டும் நிகழ்வு அவளது இல்லத்தில் நடக்கிறது. பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வுமே கதையின் கருவாகும் .

தலைப்புப் பொருத்தம்

ஆடு, மாடு போன்ற கால்நடைகளைத் தங்க வைக்கும் இடம் தான் கிடை.ஆடுகளைக் கொண்டது ஆட்டுக்கடை மாடுகளைக் கொண்டது மாட்டுக்கிடை .இக்கதையின் நிகழிடம் முழுக்க முழுக்க ஆட்டுக்கிடையேச் சுற்றியே அமைந்துள்ளது. கதை மாந்தர்களும் ஆடுகளின் மேய்ப்பாளிகள் தான் .எனவே கிடை எனும் தலைப்பு இக்கதைக்கு முற்றிலும் பொருத்தமாக அமைந்துள்ளது .

கதாபாத்திரங்கள் :

- செவனி : கதை தலைவி, சிவனுக்குடும்பனின் மகள் ,பள்ளி, எல்லப்பனை விரும்பியவள்
- எல்லப்பன் : கதைத் தலைவன், இரட்டை கதவு நாயக்கரின் மகன் வயிற்று பேரன்
- செவ்வாழைப் பயல் : செம்முஞ்சி, லவெணக் கவுண்டரால் ராசஸீ என அழைக்கப்பட்டவன்.
- நுன்ன கொண்ட ஸ்ரீ வேங்கடராமானுஜுலு நாயக்கரர்:
- இரட்டைக் கதவு நாயக்கர் ,பழைய கீதாரி
- ராமசுப்பா நாயக்கர்: கீதாரி
- ராக்கம்மாள் : கிடையை மறித்தவள் ,ஆதரவற்ற விதவை, அரை ஏக்கர் பருத்தி பயிரிட்டு இருந்தவள்.
- திம்மைய நாயக்கர்: அழிவை மதிப்பட அனுப்பப்பட்டவர்களில் முதன்மையானவர், குழந்தைகளின் மந்திரவாதி

- கிட்ணக் கோனார் : ஆடுகளைப் பெயர் சொல்லி அழைப்பவர், செம்மறி ஆடு ,ஈசான மூலை
- கோபால நாயக்கர் : வடகோரம், வெள்ளாடு
- கந்தையா : கோபால நாயக்கரின் மகன்
- ரகுவணக் கவுண்டர் :வயசாளி
- ராமகோனார்: ஒழுங்கா ஆடு மேய்ப்பவர், முருக பக்தர் ,திருச்செந்தூர் ,புகைவண்டி பயணம்
- பொன்னுசாமி நாயக்கர்: ஊரில் களவு செய்து பிழைப்பு நடத்துபவர்,பேய் கதை காமம்மாள் :பொன்னுசாமி நாயக்கரின் மனைவி
- கோபால் நாயக்கர்
- மன்தூர் நாயக்கர்
- கலெக்டர் நாயக்கர் : ஊர் கூட்டத்தைத் துவக்கி வைத்து நடத்துபவர்
- கொண்டிக் காவல்காரன்
- கொம்பாடி நாயக்கர்

அருஞ்சொற்கள் :

- மொய் : 21 ஆடுகளைக் கொண்டது
- வாக் கூடு : வாய்க்கூடு என்பது மாடுகள் கதிர்களை தின்ன இயலாமல் போடப்படும் ஒரு வாயுறை. இது பேச்சு வழக்கில் 'வாக்கூடு' என்று கூறப்படும்

- .கீதாரி : கிடைக்குத் தலைவன்.
- பாங்கி: கிடையை எழுப்புகிற நேரத்தில் ஆட்டின் சொந்தக்காரர்கள் அல்லது அவர்களுடைய மேய்ப்பாளிகள் தங்களுடைய ஆடுகளை அடையாளம் பார்த்துக் கிடையிலிருந்து மேய்ச்சலுக்கு எழுப்பி, ஒரு பக்கமாக நிறுத்துவது .அதாவது மேய்ப்பர்கள் கிடையிலிருந்து தங்கள் ஆடுகளை ஒதுக்கி நிறுத்துவது
- .வட்டம்: ஆட்டுக்குட்டிகளின் கூடுகளை அதற்கான முறையில் வரிசைப்படுத்தி வைப்பது
- கஞ்சிரா :உடும்புத் தோலினால் செய்யப்படும் இசைக்கருவி ஆகும். இந்த இசைக் கருவியானது வட்ட வடிவ மரச் சட்டத்தில் இறுக்கமாக ஒட்டப்பட்டு இருப்பதால் அதிலிருந்து வெளிப்படும் நாதம் உச்ச ஸ்தாயியில் இருக்கும் .
- கிடை மறிச்சல்: மேய்ச்சலுக்குச் செல்லும் ஆடுகள் விளைநிலங்களில் உள்ள பயிர்களைச் சேதப்படுத்தினால் பயிர்களின் உரிமையாளர்கள் ஆடுகளை மேய்ச்சலுக்குச் செல்ல விடாமல் தடுப்பது, அதாவது கிடையை மேய்ச்சலுக்கு விடாமல் மறிப்பது ஊர்க் கூட்டம் கூட்டி இதற்குத் தீர்வு காண்பவர்.
- ரவை: ராத்திரி

கதைச்சுருக்கம்

கிடை மேய்ச்சலுக்கு தயாராகிக்கொண்டிருக்கும் காலை நேரம். கிடையில் மக்கள் மிகுந்த ஆரவாரத்துடன் காணப்பட்டனர். குழந்தைகள் ஆட்டுக்குட்டிகளுக்கு பாலாட்டங்குழைகளைக் கட்டுதல் ,மேய்ப்பர்கள் ஆடுகளைப் பார்த்து மகிழ்தல், குழந்தைகளுக்கு தருமப் பால் வாங்குதல் , வயிற்றுக் கோளாறு உள்ள குழந்தைகளுக்கு 'உதவி'யை(ஆடுகள் அசைபோடும் திரவம்) பாலில் கலந்து கொடுத்தல், கண்வலிக்காரர்கள் வெள்ளாட்டின் பாலைக் கண்ணில் விடுதல் போன்ற அழகான காலைப்பொழுதில் மேய்ச்சலுக்கு அனைவரும் தயாராகி கொண்டிருக்கின்றனர். திடீரென ஒரு பெண் தலையை விரித்து போட்டுக்கொண்டு "கிடையை மறச்சிருக்கு, கிடையை மறைச்சிருக்கு" என்று சத்தம் போட்டுக்கொண்டு வருகிறாள். அவள் பெயர் ராக்கம்மாள். ஆதரவற்ற விதவை. அரை ஏக்கரில் பருத்தி பயிரிட்டவள் . கீதாரி (ராமசுப்பு நாயக்கர்)சமாதானம் செய்தும் சமாதானம் ஆகவில்லை .கிடை மறிச்சிருக்கு 'என்று சின்ன குழந்தைகள் சொன்னாலும் கிடையை மேய்ச்சலுக்கு அனுமதிக்க மாட்டார்கள் .அதனால் ஊர் கூட்டம் கூடுகிறது. ஊர் கூட்டம் அழிவை பார்வையிட மூன்று பேர் திம்மைய்ய நாயக்கர் தலைமையில் அனுப்பப்பட்டார்கள் .திம்மைய்யநாயக்கர் அறிவாளி ."மனிதன் சாதாரணமாக நடக்கும் போது பதியும் காலடிகளின் தடங்களுக்கும், ஓடும் போது விழும் காலடிகளின் தடங்கலுக்கும் உள்ள வித்தியாசத்தை அவர் அறிந்தார். காலடிகளின் பக்கத்தில் தோறட்டிக்கம்பு ஊன்றிய தடம்

ஏதாவது வருகிறதா என்று கவலைத்தார்; இல்லை ,ஆகவே ஆடுகள் தவறி விழுந்து வெகு நேரம் சுயேச்சையாக அலைந்து மேய்ந்திருக்கின்றன. ஓடிவந்து, ஒரு கால்தடம் ஆடுகளைத் திருப்பி இருக்கிறது. பக்கத்தில் உள்ள ஓடைக்குள் அவர் பதனமாக இறங்கிக் கவனித்தார். ஓடை மண்ணின் தேறல்களில் விழுந்த அதே காலடிகள் ிரண்டு ஜதைகளும், அவைகளில் ஒரு ஜதையில் நடுவிரலில் அணிந்து இருந்த மிஞ்சுவின் பதிவையும் கவனித்து அது ஒரு பெண்ணின் இளம் காலடி என்று தெரிந்து கொண்டார். சற்றுத் தொலைவில் மொச்சிச் செடியின் ஒரு புதர் அருகே குறுமணலில் இரண்டு தொறட்டிக்கம்புகள் கிடந்த தடங்களும் மனித பிரஷ்டம் பதிந்த தடமும் மணலில் கால்கள் உளம்பலாடிய இடங்களையும் பார்த்தார். அதன் பக்கத்தில் உடைந்த வளையல் ஒன்று கிடந்தது .நாயக்கர் அந்த உடைந்த வளையலின் நொறுங்கல்களை எடுத்துப் பொருத்திப் பார்த்துத் தமக்குள் சிரித்தார்." திம்மய்ய நாயக்கருக்கு தடயம் கிடைத்துவிட்டது .கூட வந்தவர்கள் ஆடுகளால் தான் பாதிப்பு ஏற்பட்டுள்ளது என்று கூறினர்.

மறுபடியும் கூட்டம் கூடுகிறது திம்மய்ய நாயக்கர் இதைக் குறித்து எதுவும் பேசவில்லை. அனைவரும் கேட்கின்றனர். ஆடுகளால்தான் அழிவு வந்துள்ளது என்று கூறுகின்றனர். அழிவு அதிகமாய் ள்ளது என்பதையும் கூறுகின்றனர். திம்மையரிடம்

கேட்கின்றனர். அவர் ஊர் என்ன முடிவு சொல்கிறதோ அதுதான் என் முடிவு என்று கூறுகிறார். அதன் பிறகு ஊர்க் கூட்டத்தில் குறி கேட்க முடிவானது. ஊரிலிருந்து இரண்டு பேரும் ஒருவர் கிடையிலிருந்தும் என மூன்று பேரை கூறி கேட்க அனுப்புகின்றனர்.

குறி கேட்டுவிட்டு அன்றே மாலைப்பொழுதில் வந்து விட்டனர். மறுநாள் ஊர் கூட்டத்தில் குறி என்னச் சொல்லப்பட்டது என்று கேட்டபோது, பொன்னுசாமி நாயக்கர் பெயரில் உறுதியானதைச் சொல்லுகின்றனர். பொதுவாக அந்த ஊரில் என்ன நடந்தாலும் பொன்னுசாமி நாயக்கரை தான் குறிப்பிடுவர். ஆனால் இப்போது இந்த செயலை பொன்னுசாமி நாயக்கர் செய்யவில்லை. அவர் மறுக்கிறார். ஆனால் ஊருக்கு கட்டுப்படுகிறார். இதனைப் பார்த்து அவரின் மனைவி வருத்தமடைகிறாள் .

முந்தின நாள் மதிய நேரம் எல்லப்பனும் செவிலியும் தனித்திருந்த போதுதான் கவனக்குறைவால் ஆடுகள் பருத்திக்காட்டு அழித்திருந்தன. இதனை தடயங்களை வைத்து திம்மய்ய நாயக்கர் கண்டுபிடித்து இருந்தார் . அது மட்டுமல்லாமல் தடயங்களை உறுதிப்படுத்துகிறார். செவணி கையில் இருக்கும் வளையல்களும், அவருக்கு கிடைத்த வளையல் துண்டுகளும் ஒரே மாதிரியாக இருப்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொள்கிறார். அதுமட்டுமல்லாமல் ஒரு முள் வாங்கி கிடைத்திருந்தது. அது எல்லப்பனின் முள்வாங்கி தானா என

உறுதிப்படுத்துவதற்காக,"எல்லப்பனிடம் உன் முள் வாங்கியை தா காலில் முள் தைத்திருக்கிறது என்று கேட்க, எல்லப்பன் முள்வாங்கியைத் தேடுகிறான். ஐயோ காணவில்லையே தொலைத்து விட்டேன் என்று கூற பரவாயில்லை அப்புறம் பார்த்துக் கொள்ளலாம்" என்று தடயங்களை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளுகிறார் .

எல்லப்பனும் செவனியும் சேர்ந்து ஆடுகளை மேய்ப்பார்கள். மர நிழலில் இருந்து கதைகளைப் பேசுவார்கள். ஆனால் கிடையில் இதுவரை இருவரைப் பற்றியும் எந்த கிசுகிசுப்பும் இதுவரை ஏற்படவில்லை. காரணம் செவினி பருவமடையாத சின்ன பெண். பருவம் அடையக்கூடிய வயதில் இருந்தாள். இரண்டு பேரும் தனியாக கருவ மரவிழலில் இருக்கிறார்கள்." அந்த சிறுசுகள், முட்டையை உடைத்துக் கொண்டு தடை இன்றி துள்ளி நீந்தும் மீன் குஞ்சுகளைப் போல், ஆனந்தமாகச் சஞ்சரித்தார்கள். பலப் பல நூற்றாண்டுகளாக அவர்களது முன்னவர்கள் பின்னி வைத்திருந்த பெண் உடம்பு, ஜாதி முதலிய மூடநம்பிக்கைகள் யாவும் சிலந்தியின் பலஹீனமான வலைகளைப் போல அறுந்து போயின"

இவர்கள் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போது எல்லப்பன் காலில் முள் குத்தி இருக்கிறது. முள்வாங்கியை வைத்து எடுக்க முயற்சி செய்கிறான். அப்பொழுது செவனி நான் எடுத்துத் தருகிறேன் என்று கூற, நீ பள்ளி என்னை தொடக்கூடாது என்று எல்லப்பன்

கூறுகிறான். அப்படி பேசி சிரித்துக் கொண்டிருக்கும் போது அவர்களை உணர்வுகள் எல்லை மீறுகிறது.

ஒருவரை ஒருவர் காண நாணி, ஆடுகள் தங்கள் அருகே காணாததால் திடுக்குற்று, அவைகளைத் திரும்ப விரைந்தார்கள். அதற்குள் பருத்திப் புஞ்சையில் ஆடுகள் மேய்ந்து பாதிக்கு மேலேயே அழித்து விட்டிருந்தன.

இந்த செய்தி திம்மய்ய நாயக்கருக்கு தெரிந்திருந்தது. ஆனால் அதனை மற்றவர்களுக்கு தெரியாமல் ரகசியமாக வெங்கட்ராமானுஜ நாயக்கருக்கு ராமசுப்பாநாயனார் மூலம் தெரிவிக்கப்பட்டது.

செய்தி தெரிந்தவுடன் எல்லப்பனை மேய்ச்சலுக்கு அனுப்பவில்லை. ஊர் கூட்டம் முடிந்து ஆடுகளை மேய்ச்சலுக்கு அனுப்ப மதிய நேரம் ஆகிவிட்டது. செவனி காலையில் எதுவும் சாப்பிடவில்லை. பசி மயக்கத்தில் இருந்தாள். எல்லப்பன் மேய்ச்சலுக்கு வராதது மேலும் குழப்பத்தை ஏற்படுத்துகிறது. மற்றவர்களிடம் கேட்கிறாள்.

எல்லப்பனின் ஆடுகளை வேற ஒரு பெண் மேய்ச்சலுக்கு கொண்டு வந்தாள். அவளிடம் கேட்கும் போது அவளின் பார்வையே செவினியை அழிக்கும்படியாக இருந்தது.

அந்த அத்வானக் காட்டில் உச்சி வெயில் அவள் வயதுக்கு வந்து விடுகிறாள். அந்த நேரம் அவள் உடல் சோர்வு மனசோர்வுடன் அதை உணர்ந்து கொள்ளும் முன்பே மயக்கம் போட்டு விழுகிறாள்.

மயக்கம் போட்டு விழுந்தவள் மறுநாள் கண் விழித்த போது வீட்டில் பெற்றோர் அழுகையுடன் இருப்பதை பார்த்தாள். அதே நேரம் எல்லப்பரின் திருமணம் செய்தியை கேள்விப்படுகிறாள்.

உடல் அசதியுடன் மனவேதனையும் சேர்ந்து கொண்டது. பித்து பிடித்தவள் போலானாள். பெற்றோர்கள் அத்வான காட்டில் தனியாக இருக்கும்போது வயதுக்கு வந்ததால் காற்று தோஷம் பிடித்திருக்கிறது என்று எண்ணுகின்றனர். அதனால் கோடாங்கிக்காரனை அழைத்து பேய் விரட்ட முயற்சி எடுக்கிறார்கள்.

எல்லப்பரின் வீட்டில் அவனிடம் கேட்காமலே திருமண ஏற்பாடுகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. அவர்கள் வழக்கப்படி இரண்டு மனைவிகள். வயதுக்கு வராதவள் ஒருத்தி, வயதுக்கு வந்தவள் ஒருத்தி. பெரிய இடம் .சொத்துக்கள் அதிகம் உண்டு திருமண ஏற்பாடுகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது.

இதே நேரத்தில் அங்கே பள்ளக்குடியில் செவனியை எருக்கம் விளாரினால் அடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். 'யார் நீ சொல்லு!

சொல்லு!' என்று கோடாங்கிக்காரன் அவளை அடித்துக் கொண்டே கேட்டான். அவளுடைய தலைமயிர் அவிழ்ந்து நீளமாகத் தொங்கித் தரையைத் தொட்டது. நெற்றி தலையில் எல்லாம் ஒரே விபூதி; அதில் கருப்பு மை. அவள் தன்னுடைய இரண்டு கைகளையும் தனக்கு முன்னால் தரையில் ஊன்றி, வீர மண்டியிட்டு அமர்ந்திருந்தாள். கண்கள் மூடி இருந்தன. அதிலிருந்து கண்ணீர் சொட்டிக் கொண்டிருந்தது. திரும்பவும் ஒரு பாய்ச்சல் அவளை எருக்கம் விளாரினால் அடித்து முடித்துவிட்டு, கோடாங்கி உடுக்கை எடுத்து, அதைத் தடவி விட்டுக்கொண்டு ஒலியை எழுப்பினான். அந்த உடுக்கின் சப்தம் கேட்பவரின் இதயத்தை என்னவோ செய்தது. அவன் பாடினான். அந்தப் பாட்டு கல்லு கசியும்படியான சோகம் நிறைந்தது. தன்னுடைய கதையைச் சோகம் ததும்பச் சொல்ல, அது அடி எடுத்துக் கொடுப்பது போல் இருந்தது.

செவனி அந்த உடுக்கின் அடுக்கேற்ப ஆடிக்கொண்டே 'தன்' கதையைப் பாட்டாக அங்கு இருப்பவர்களுக்குச் சொல்லத் தொடங்கினாள் .

சமூகக் கருத்து

- ஜாதி
- பொருளாதாரம்
- பெண்மை
- மூடநம்பிக்கை

- பேய் பற்றிய பயம்
- பேய் ஓட்டுதல்
- குறி கேட்டல்

ஆடுகளின் வகைகள்

பள்ளையாடு, சீனி ஆடு, நரிப் பள்ளை ஆடு, வேலி ஆடு, ஓங்கோல் ஆடு, செம்மறி ஆடு, வெள்ளாடு

ஆடுகளின் பெயர்கள்

கருத்தாடு, மறை, போர், கோட்டை மறை (உடம்பைச் சுற்றி ஒரு வேற்று நிற வட்டம்) சுட்டி ,பூவால் (வாலின் முனையில் வெள்ளை) தாலி, பூலி (காதுக் கருப்பில் வெள்ளைப் புள்ளிகள்) கன்னி(கால், கண்பட்டை, அடி வயிறு முதலியதில் வெள்ளைக் கோடுகள்) பால் கன்னி, செவலைக்கன்னி, தவிட்டுப்போர் (தனி ஒரு நிறத்தில் நாலு நாலு ரோமங்களாய் வெள்ளை) சாம்பல் போர், மொட்டை, குடைக் கொம்பு, உச்சிக் கொம்பு, ஒத்தைக் கொம்பு, மாடக் கொம்பு, முஞ்சி வெள்ளை, நெத்திச் சுட்டி, செவலைப்போர், மச்சை (தனி நிறத்தில் மச்சம்) குரா (இளம் வயது) சுணக்கி (புள்ளிமான் மாதிரியான நிறம்) நரை ரோமம் (கருப்பும் வெள்ளையும் கலவன்) குருட்டாடு (ஒற்றைக் கண் தெரியாதது) சொட்டைக்காது (சிறிய சுருங்கிய காதுகளை உடையது) துடை மறை, ஓங்கோல் (நீண்ட தொங்கட்டான் காதுகள்) புளியம்போர் புளியம் பூவைப் போல நிறம்

தாவரங்களின் பெயர்கள்

கருவை, யானைக் காடு, நாய்க் கொட்டான், வெள்ளாதாளை, நெருஞ்சி, தொட்டா மினுக்கி, மொச்சி,ஆவாரம், ஆடு தின்னா பாளை, நாயுருவி தண்ணிக்காய் ,சிரிமா, துளசி, பாலாட்டம், திகைப்பூண்டு, வன்னி, எருக்கு

நாவலுக்கு கிடைத்த விருதுகளும் பாராட்டுகளும்

ஒருத்தி என்ற திரைப்படமாக வெளிவந்தது. இந்திய சர்வதேச திரைப்பட விழாவில் இந்தியன் பானோரமா பிரிவில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது.

கேரளத்தின் சலச் சித்ரா புதுவை மாநில விருது, நியூ ஜெர்சி, நியூயார்க் உள்ளிட்ட 13 சர்வதேச திரைப்பட விழாக்களில் திரையிடப்பட்டு உலக சினிமா ஆர்வலர்களால் கொண்டாடப்பட்டது .

முடிவுரை

கிடை நாவல் தனித்துவமான ஓர் அரை நாடோடி வாழ்வை எடுத்துரைக்கிறது. அரை நாடோடியம் என்று சிறு விவசாயத்துடன் கூடிய கால்நடை மேய்ச்சலைக் குறிக்கிறது. பெரிய அளவில் நீர் வளமோ, பாசன வசதியோ இல்லாத மழையை மட்டும் நம்பி விதைக்கும் இந்த சிறு விவசாயத்தை அரைவிவசாயம் என்று சொல்லுவர். சிறு விவசாயத்திற்கும் அரை மேய்ச்சலுக்கும் இடையில் நிலவும் பனிப்போரை ஒத்த உரசலை இலாவகமாக எடுத்துக்காட்டுகிறது கிடை .

அலகு : 5

நாடகம்

" உண்மை வாரிசு"

அலகு : 5

நாடகம்

" உண்மை வாரிசு"

முன்னுரை

"பெண்ணடிமையை எதிர்த்துப் போராடிய சமூகம் ஏனோ இவர்களைப் பற்றிப் பேசாமல் போய்விட்டது. இன்றைக்கு

அவர்களுக்காகக் குரல் கொடுக்கும் விதமாக ஆசிரியர் முனைவர்.ப.பாலசுப்பிரமணியன் இந்நாடகத்தின் மூலமாக சமூகத்தின் பார்வையையும், திருநங்கைகளின் வாழ்க்கையையும் படம் பிடித்துக் காட்டுவது சிறப்பு.

மூன்றாம் பாலினமான அவர்களைப் பற்றி முழுமையாய்த் தெரிந்துகொள்ள இந்தப் புத்தகம் உதவுகிறது. இந்தப் புத்தகத்தைப் படித்து விட்டு நேரில் திருநங்கைகளைப் பார்க்கும் போது நம்முடைய பார்வைகள் மாறும்.ஆணாகப் பிறந்து, பாலின உணர்வைப் பெறும் வயதில் குரோமோசோம் குறைபாட்டால் மனதளவில் மட்டும் பெண்ணாக உணர்ச்சி மாற்றம் அடைபவர்கள் திருநங்கைகள். விடை சொல்ல முடியாத இயற்கையின் படைப்புகளில் சிறப்பானவர்கள், வரலாறுகளில் இவர்களைக் குறிப்பிட்டு காட்டும் நாடகத்தின் பாங்கு சிறப்பானது.திருநங்கைகள் இந்திய ஆட்சித்துறை, கல்வித்துறை, கலைத்துறை, தொழில்துறை மற்றும் சினிமா என இவர்களின் தடம் பதிக்காத துறையே இன்று இல்லை. இதற்காக அவர்கள் மேற்கொண்ட முயற்சிகளும், போராட்டங்களும் ஏராளம்.

ஆசிரியர் குறிப்பு

"உண்மை வாரிசு" என்ற நாடகம் எழுதிய பா. பாலசுப்பிரமணியம் அவர்கள் 23.08.1972 அன்று திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் பிறந்தார்.

தந்தை பலவேசம், தாய் காமாட்சி அம்மாள்,மனைவி தேவி.
இவருக்கு மூன்று குழந்தைகள்.

மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம் நூலக
துறையில் தலைவராகவும், நூலகராகவும், சிறந்த
ஆய்வாளராகவும்,எழுத்தாளராகவும் திறம்பட செயல்பட்டவர்.
இவரின் கீழ் 40க்கும் மேற்பட்டமாணவர்கள் முனைவர்
பட்டம்பெற்றுள்ளனர்.

100க்கும் மேற்பட்ட கட்டுரை நூல்களை இவர்
எழுதியுள்ளார்.மேலும் 3 நாவல்கள், பத்து நாடகங்கள் 150 க்கும்
மேற்பட்ட ஆய்வு கட்டுரைகளையும் எழுதி உள்ளார்.14 க்கும்
மேற்பட்ட விருதுகளையும் இவர் பெற்றுள்ளார்.

கதை கரு

திருநங்கைகளின் வாழ்க்கையும் அவர்கள் மேல் இந்த
சமூகத்தின் பார்வையும் இந்த கதையின் கதைக் கருவாகும்.

திருநங்கைகள் இந்திய ஆட்சித் துறை, கல்வித்துறை,
கலைத்துறை, தொழில்துறை, சினிமாத்துறை அனைத்திலும் கால்
பதித்துள்ளனர். ஆனால் இவற்றின் முன்னால் அவர்களது
முயற்சிகளும் போராட்டங்களும் ஏராளமாக உள்ளன.

பெண்ணடிமை பற்றிப் பேசிய சமூகம் இவர்களைப் பற்றி
பேசவில்லை என்று ஆசிரியர் ஆதங்கப்படுகிறார். 'பிறப்புக்கும்

எல்லா உயிர்க்கும்' என்பதே இந்த நாடகத்தில் ஒலிக்கும் ஒலியாக அமைந்துள்ளது. எல்லா திறமைகளும், எல்லா உணர்வுகளும் கொண்டவர்கள்திருநங்கைகள். எனவே இவர்கள் பற்றிய பார்வை இவர்கள் வாழ்க்கை போராட்டமே கதை கருவாக அமைந்துள்ளது.

தலைப்பு பொருத்தம்

வாரிசு என்பது ஒருவருக்கு பிறக்கும் மகன் அல்லது மகளைக் குறிக்கிறது. ஒருவருக்கு பின் அவருடைய சொத்து முழுவதையும் சொந்தமாகி கொள்ள அதிகாரபூர்வமான உரிமை படைத்தவர் என்பதை வாரிசு என்பதற்கு இலக்கணமாகும். குழந்தை பிறப்பால் வாரிசு ஆகலாம் உண்மை வாரிசு ஆக முடியாது. உண்மை வாரிசு என்பது பெற்றோர்களை பேணுதல், முதுமையில் விழுதாய் தாங்குதல், கனவுகளை நினைவாக்குபவர்கள் தான் உண்மை வாரிசாக இருக்க முடியும்.

இந்நாடகத்தில் வரும் சண்முகம் என்பவருக்கு நான்கு குழந்தைகள். அதில் மூன்றாவது குழந்தை விஜயன் என்ற விஜயா திருநங்கையாக மாறியவர். மற்ற குழந்தைகள் பெற்றோரை பாதுகாக்கவில்லை. விஜயா தான் குடும்பத்தை பாதுகாத்து சிறப்பாக நடத்தியுள்ளார். அதனால் "குடும்பத்தை பாதுகாத்து அதன் பெருமையை நிலைநிறுத்துவர் தான் தலைமகன், நீதான் எனக்கு தலை மகன், நீ தான் எனக்கு உண்மையான வாரிசு" என்று தந்தை(சண்முகம்) சொல்லுகிறார். வளர்ப்பு தந்தையான

ஆனந்தனுக்கும் விஜயா தான் உண்மை வாரிசாக இருக்கிறார். எனவே நாடகத்துக்கு உண்மை வாரிசு என்ற பெயர் பொருத்தம் சிறப்பாக காணப்படுகிறது.

கதாபாத்திரங்கள்

- விஜயா வாக மாறிய விஜயன்- திருநங்கை, ஆனந்த பவுண்டரி லிமிடெட் என்ற கம்பெனி உரிமையாளர் மற்றும் நிர்வாக இயக்குநர்.
- ரவிச்சங்கர் - சூப்பர் மேனுபேக்கரிங் லிமிடெட் நிர்வாக இயக்குநர்.
- சேகர் - பொறியாளர்
- சண்முகம் - தலைமை ஆசிரியர், விஜயாவின் தந்தை
- சரஸ்வதி அம்மாள்- விஜயாவின் தாய்
- விவேக்- விஜயாவின் அண்ணன்
- சதீஷ்- விஜயாவின் தம்பி
- திவ்யா - விஜயாவின் தங்கை
- ரங்காச்சாரி- சென்னை மயிலாப்பூர் ரங்காச்சாரி நர்சிங் ஹோம் மருத்துவர், விஜயாவின் மாற்றுத்திறத்தை பெற்றோருக்கு தெரிவித்தவர்.
- ஆனந்தன்- கோவை ஆனந்தா பவுண்டரி லிமிடெட் உரிமையாளர். விஜயாவின் வளர்ப்பு தந்தை.

- ராமநாதன்- ஓய்வு பெற்ற தலைமை ஆசிரியர், விஜயாவுக்கு கல்வி கற்பித்தவர்.
- ராமு - ஆனந்தன் வீட்டு வேலைக்காரன்
- மீனா - விஜயாவின் அலுவலகம் வரவேற்பாளர்
- சிவராமன்- பம்பாயில் ஒரு கம்பெனியில் விற்பனைப் பிரதிநிதி
- வினோத்- திவ்யாவை காதலிப்பது போல் நடத்து ஏமாற்ற பார்த்தவர்.
- சுரேஷ்- குடிபோதையில் நடைபாதையில் கிடந்த விவேக்கை ஆட்டோவில் ஏற்றி வீட்டில் சேர்த்தவர்.
- கீதா - திவ்யாவின் தோழி
- மாலா -வினோத்தால் ஏமாற்றப்பட்டவள், வினோத்தின் குணத்தை திவ்யாவுக்கு தெரியப்படுத்தியவள்
- சுகுமாரி சுகுமார்- தமிழ்நாடு திருநாங்கையர் நல சங்க செயலாளர்
- மைதிலி நடராஜன் - பொருளாளர்
- மாலதி மாதவன் - இணைச்செயலாளர்
- ராமு - திவ்யாவின் கணவர்
- கருணாகரன்- ராமுவின் தந்தை
- கற்பகம் - ராமன் தாய்
- பிரகாஷ்- நியூ இண்டியா கன்சர்ன் சேர்மன்

- டாக்டர் நாகிரட்டி - விஜயாவுக்குக் குழந்தையைத் தத்தெடுத்துக் கொடுத்தவர்,
- சங்கரி சங்கர் - திருநங்கை விஜயாவின் வளர்ப்புக் குழந்தை
- ரமேஷ்- வழக்கறிஞர்

கதைச்சுருக்கம்

சென்னையை சார்ந்தவர்கள்சண்முகம் சரஸ்வதி தம்பதியினர் இவர்களுக்கு நான்கு குழந்தைகள் விவேக், விஜயன், சதீஷ், திவ்யா

ஒரு நாள் காலை வேளையில் உணவு உண்பதற்காக இருக்கும்போது விஜயாவின் அண்ணன் தம்பிகள் விஜயனின் நடத்தையில் மாற்றம் இருப்பதை குறிப்பிடுகின்றனர்.பெற்றோர்களும் அப்போதுதான் கவனிக்கிறார்கள். அவனிடம் கேட்கின்றனர். அவனும் தெரியவில்லை. உடல் சோர்வாக இருப்பதாக கூறுகிறான்.

உடனே மருத்துவரான ரங்காச்சாரியாரிடம் அழைத்து செல்கின்றனர். பரிசோதித்த மருத்துவர் அவன் நடத்தை மாறுதல்களை கண்டுபிடித்து ,விஜயன் திருநாங்கையாக மாறிவரும் செய்தியைச்சொல்லுகிறார்.இதனைக் கேட்ட பெற்றோர் அதிர்ச்சி அடைகின்றனர். குழம்பி போகின்றனர்.

விஜயன் பள்ளிக்குச் செல்கிறான். அங்கு அவனை ஏளனமாக பேசுகின்றனர்.கேலி செய்கின்றனர். அதனைக் கேட்டு மனம் உடைகின்றான்

" இப்படி இரண்டும் கெட்டானாக வாழ்ந்து என்ன பிரயோஜனம்" என்று தாயை சொல்வதைக் கேட்டு மிகவும் மனமுடைந்து போகின்றான்.நான் மிகவும் நேசிக்கும் என் அம்மாவை இப்படி பேசுகிறார்களே என்று மிகுந்த மன வருத்தத்திற்கு உள்ளாகின்றான்.

மனமுடைந்த விஜயன் மனப்போராட்டத்துடன் ஒரு பூங்காவில் போய் அமர்ந்து கொண்டு யோசிக்கிறான். உலகத்தில் உயிரோடு இருப்பதால் எந்த அர்த்தமும் இல்லை என்று எண்ணுகிறான். இன்னொரு மனம் இல்லை சாக வேண்டியது இல்லை, வாழலாம் என்று சொல்லுகிறது. வாழ்வா...? சாவா.....? என்று எண்ணிய நிலையில் ஊரை விட்டு வெளியேச் செல்லலாம் என முடிவெடுக்கிறான்.

ஏற்கனவே தான் சேர்த்து வைத்த பணத்தை எடுத்துக்கொண்டு கோயம்புத்தூர் செல்கின்றான். அங்கு பிளாட்பாரத்தில் ஒரு மரத்தின் அருகில் நின்று கொண்டிருக்கிறான். அப்பொழுது ஒரு கார் வருகிறது. அதில் நடுத்தர வயது மனிதர் வந்து இறங்குகிறார். அப்போது ஒரு பாம்பு தீண்டுவதற்கு ஆயத்தமாக இருந்தது. அதை கவனித்த விஜயன் ஓடி சென்று அந்த பெரியவரை காப்பாற்ற எண்ணி, பாம்பை தன் கையால் தூக்கி வீசுகிறான். பாம்பு அதற்குள்

விஜயனைத் தீண்டி விட்டு மறைந்து சென்றது. அதைப் பார்த்த பெரியவர் தன்னை காப்பாற்றுவதற்காக இந்த பையன் இப்படி ஆகிவிட்டானே, என்று எண்ணி மருத்துவமனைக்கு அழைத்துச் சென்று தீவிர

சிகிச்சை கொடுக்கிறார். அதனால் உயிர் பிழைக்கிறான். உயிர் பிழைத்தவுடன் அந்த பெரியவரான ஆனந்தன் இல்லத்திற்கு அழைத்து செல்கின்றார்.

இந்த ஆனந்தன் கோவை ஆனந்தா பவுண்டரி உரிமையாளர். மனைவியை இழந்தவர். குழந்தை இல்லை. அதனால் விஜயனை மகனாக ஏற்றுக்கொள்ள எண்ணுகின்றார்.

மருத்துவரிடம் விஜயன் திருநங்கையாக மாறி வருவதை அறிந்து கொள்ளுகின்றார். ஆனாலும் இல்லத்திற்கு அழைத்து செல்கின்றார். அவனை கல்வி நிலையத்திற்கு தன் இல்லத்தில் இருந்து அனுப்பலாம் என்று நினைத்து அவனிடம் சொல்லும் போது, அவன் நான் ஏற்கனவே பள்ளிக்கூடத்தில் பல அவமானங்களை அடைந்ததாகவும், தான் இனி பள்ளிக்கூடம் செல்ல மாட்டேன் என்றும் மறுக்கிறான்.

அதனால் விஜயனுக்கு வீட்டில் கல்வியைக் கற்றுக் கொடுக்க ஓய்வு பெற்ற தலைமை ஆசிரியரான ராமநாதன் அவர்களை ஏற்பாடு செய்கிறார் ஆனந்தன்.

எல்லா வகையான கல்வியுடன் கணினியும் கற்றுக் கொடுக்கப்படுகிறது. அதுமட்டுமல்லாமல் மகாபாரதத்தை கூறி அவன் தாழ்வு மனப்பான்மையை அகற்றி தைரியம் கொடுக்கிறார். நீ விஜயன் இல்லை. பெண்ணாக மாறலாம் என ஊக்கப்படுத்தி, மும்பை மருத்துவமனையில் பெண்ணாக மாற்ற ஏற்பாடு செய்து, விஜயன் என்ற பெயரை விஜயா என்று பெயர் மாற்றம் செய்கிறார்.

ஆனந்தா பவுண்டரி உரிமைமையாளரும்ழ நிர்வாக இயக்குநரும் ஆகிறார் விஜயா.

ஒரு நாள் சூப்பர் மேனுஃபக்சரிங் லிமிடெட் நிர்வாக இயக்குனர் ரவிசங்கர் வியாபார விஷயமாக விஜயாவை பார்க்க வருகிறார். விஜயாவின் கதையைக் கேட்டு அவரை உற்சாகப்படுத்தி விஜயாவுக்கு அண்ணனாக மாறுகிறார்.

கம்பெனி ப்ராடக்ட் சம்பந்தமாக பர்சேஸ் மேனேஜரைச் சந்திக்க சண்முகம் சாரின் மாணவன் சிவராமன் வருகிறார். இவர் பம்பாயில் ஒரு கம்பெனி விற்பனை பிரதிநிதியாக செயல்பட்டு வருகிறார். அவரை தன் அறைக்கு அழைத்து, தன்னை அறிமுகப்படுத்திவிட்டு, தன் பெற்றோரை பற்றி நலம் விசாரிக்கிறார் விஜயா.

சென்னையில் சண்முகத்தின் வீட்டில் விவேக் குடிகாரனாக இருக்கிறான். ஒருநாள் குடிப்போதையில் சாலையில் கிடந்தவனை

சண்முகத்தின் மாணவன் சுரேஷ் வீட்டில் கொண்டு போய் சேர்க்கிறான். இதை பார்த்து மிகவும் மனமுடைந்து போகிறார் சண்முகம். என் பெயரைக் கெடுப்பதற்காகவே இப்படி ஒரு மகன் என்று புலம்புகிறார்.

அதுமட்டுமல்லாமல் விஜயாவின் தம்பி சதீஷ் சூதாட்டக்காரனாக இருக்கிறான். இதனால் போதிய வருமானம் இல்லை. இப்படி பிள்ளைகள் இரண்டு பேரும் பொறுப்பில்லாமல் இருக்கிறார்கள் என்று மிகுந்த மன போராட்டத்தில் இருந்தார்.

இந்த சூழலில் திவ்யா வினோத் என்ற ஒருவரை காதலிக்கிறாள். வீட்டுக்கு தெரியாது. ஏற்கனவே வினோத் மாலா என்ற பெண்ணை ஏமாற்றியுள்ளான். அதனால் அந்த மாலா திவ்யாவின் தோழியான கீதா மூலம் வினோத் நல்லவன் கிடையாது பல பெண்களை ஏமாற்றியுள்ளான். அதில் நானும் ஒருத்தி என்று புரிய வைக்கிறாள். இதனை அறிந்த திவ்யா வினோத் உடன் பேசி பிரிந்து விடுகிறாள்.

விஜயா தன் குடும்பம் இருக்கும் சூழலை எண்ணி எப்படியாவது உதவி செய்ய வேண்டும் என்று எண்ணுகிறாள். அதனால் சிவராமன் மூலம் விஜயா தன் குடும்பத்திற்கு பண உதவி செய்கிறாள். தான் தருவதாக நீங்கள் சொல்ல வேண்டாம், சூழல் வரும்போது சொல்லிக் கொள்ளலாம் என்று கூறுகின்றாள்.

சிவராமனும் சண்முகத்திடம் நான் உங்கள் முன்னாள் மாணவன். நான் நல்ல வேலையில் இருக்கிறேன். அதனால் என்னால் உங்களுக்கு உதவி செய்ய முடியும் என்று சொல்லி, சண்முகம் எவ்வளவு மறுத்த பிறகும் கட்டாயப்படுத்தி மாதம் தோறும் பண உதவி செய்கிறான்.

விஜயாவுக்கு சமுதாயத்திற்கு ஏதாவது செய்ய வேண்டுமென்ற ஆவல். மற்றவர்களுக்கு பயன்படும் விதத்தில் வாழ வேண்டும் என்ற எண்ணம். சமுதாயத்தில் திருநங்கைகள் பலர் தாழ்வுமனப்பான்மையுடன் இருக்கிறார்கள், ஒடுக்கப்படுகிறார்கள், சமுதாயத்தில் முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படாத நிலையில் இருக்கிறார்கள், சொந்த பெற்றோரால் துரத்தும் நிலையில் உள்ளார்கள். அவர்களுக்காக தமிழ்நாடு திருநங்கையர் நல சங்க தொடங்க நீண்ட நாட்கள் ஆவல் கொண்டு தொடங்குகிறார். நிறுவன தலைவராக விஜயாவே இருக்கிறார்கள். சுகுமாரி சுகுமார் செயலாளராகவும், மைதிலி நடராஜன் பொருளாளராகவும், மாலதி மாதவன் இணை செயலாளராகவும், அமர்த்தப்பட்டு முதல் கூட்டம் நடைபெற்றது.

மேடையில் விஜயா பேசினார்கள். திருநங்கியரின் தாழ்வு மனப்பான்மை அகல வேண்டும். திரு என்றால் ஆண், நங்கை என்றால் பெண் அதை சேர்த்துதான் திருநங்கை என்று குறிப்பிடுகின்றனர்.

திருநங்கையாய் பிறப்பது குழந்தை காரணம் இல்லை. குரோமோசோம்களே காரணம் என்று சொல்லி, தனது வாழ்க்கைப் பயணம் திருநங்கையின் சமூக அவலங்கள் அனைத்தையும் பேசுகிறார்கள்.

அதன் பிறகு திருநங்கைகளாய் இருந்து வாழ்வில் உயர்வு பெற்றவர்களை சான்று காட்டுகிறார்கள். பத்மஸ்ரீ விருது பெற்ற முதல் திருநங்கை என் நர்த்தகி நடராஜ், நாட்டிய கலைஞர். உதவி ஆய்வாளரான திருநங்கை பிரித்திகா யாசஷினி ஆகியோர் போராடி வாழ்வில் உன்னத நிலையை அடைந்திருக்கின்றனர்.

கடவுள் கூட ஆணும் கிடையாது, பெண்ணும் கிடையாது. ஆணும் பெண்ணும் சேர்ந்த கடவுள் நிலையே திருநங்கை நிலை. அதனால் மனித சமூகத்திற்கு நற்பணி ஆற்றுவோம் என்று பேசி முடிக்கிறார்கள்.

அதன்பிறகு சுகுமார் சுகுமாரி பேசும்போது, திருநங்கையின் முன்னேற்றமே இச்சங்கத்தின் நோக்கம் என்றும், இதன் மூலம் கல்வி வேலை வாய்ப்பு கொடுக்கப்படும் என்றும், மாவட்டம் தோறும் கிளைகள் வலுப்பெறுகின்ற பேரியக்கமாக மாறும் என்றும் குறிப்பிடுகின்றார். ஊனமுற்றோர், கைவிடப்பட்ட முதியோர்கள், வேலை வாய்ப்பற்றோர், நோயாளிகளுக்கு உதவ இச்சங்கம் பாடுபடும். வாழ்வின் அர்த்தம் பிறருக்கு நன்மை செய்வதே என்று கூறிய அமர்ந்தார்.

அதன் பிறகு தொடர்ந்து பொறுப்பாளர்கள் மற்றும் சிறப்பு அழைப்பாளர்களும் பேசினார்.

அடுத்ததாக ரவிச்சங்கம் விஜயாவுக்கு ஊக்க சக்தியாக மகாபாரக் கதையில் அர்ச்சுனன் சிலகால அலியாக இருந்ததைக் கூறி விஜயாவுக்கு நம்பிக்கை ஊட்டினார். குருசேத்திர யுத்தத்தில் அதர்மத்தை வீழ்த்த திருநங்கை வடிவம் உதவியது போல, இந்த சமூக துன்பங்கள் தீர நீங்கள் பாடுபட வேண்டும் என்று ரவிசங்கம் சொல்லி ஊக்கம் கொடுக்கிறார்.

இவ்வாறு விஜயாவின் பணிகள் தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கிறது.

திவ்யாவின் திருமணம் சிவராமன் மூலம் சிறப்பாக நடைபெற செய்கிறார் விஜயா. விவேக் சதீஷ் இரண்டு பேருக்கு ஒரே நேரத்தில் நியூ இந்தியன் கன்சர்ன் கம்பெனியில் வேலை கிடைக்க செய்கிறார். திருமண ஏற்பாடுகளும் நடைபெறுகிறது. அனைத்து பொருளாதார செலவுகளையும் சிவராமர் மூலம் பெற்றோருக்கு தெரியாமல் விஜயாவே செய்கிறார். இரண்டு பேரும் வேலை கிடைத்தவுடன் திருந்பி வாழ தொடங்குகின்றனர். சண்முகமும் சரஸ்வதி அம்மாளும் நிம்மதி பெருமூச்சு விடுகின்றனர். இதற்கெல்லாம் காரணம் சிவராமன் என்று நினைத்து அவனைப் பாராட்டுகின்றனர். எப்படியாவது சிவராமனைப் பார்க்க வேண்டும் என்று எண்ணிகின்றனர்.

டாக்டர் நாகிரெட்டி மூலம் விஜயா, சங்கரி சங்கரன் எந்த குழந்தை தொழிலாளியாக இருந்த 10 வயது திருநங்கைத் தத்து எடுத்துக் கொள்கிறாள்.

சிவராமன் சண்முகத்தின் இல்லத்திற்கு வந்து நடந்த அனைத்தையும் கூறுகிறான். நான் ஒன்றும் செய்யவில்லை அனைத்தையும் விஜயா தான் செய்தார்கள். அவர்கள் இப்போது கோயம்புத்தூரில் மிகப்பெரிய தொழிலதிபராக இருக்கிறார்கள் என்று கூற, விஜயாவின் பெற்றோர் உணர்ச்சிவசப்படுகின்றனர். எப்படியாவது தன் மகனை பார்க்க வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகின்றன.

விஜயாவுக்கு சமுதாய தொண்டிற்காக , பத்மஸ்ரீ விருது கொடுக்க ஒரு பாராட்டு கூட்டம் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. அதற்கு விஜயாவின் பெற்றோரும் வந்திருந்தனர். மேடையில் டாக்டர் ரங்காச்சாரி மற்றும் வி.ஐ.பி.கள் நடுவில் விஜயா அமர்ந்திருந்தார்.

சென்னை மருத்துவர்கள் கூட்டமைப்பு சார்பில் டாக்டர் ரங்காச்சாரி பேசுகிறார். நாங்கள் சமுதாய காவலர்கள் என்ற விருதினை வழங்குவதாக அறிவிக்கிறார்.

வழக்கறிஞர் ரமேஷ் பேசுகிறபோது கற்காலத்தில் கி.மு 9600 முதல் 5000 அந்த காலகட்டத்தில் திருநங்கை கற்சிற்பம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. என்றும், மற்ற நாடுகள் திருநங்கையை

கவுரவப்படுத்துகின்றனர். ஆனால் தமிழ்நாடு
மட்டும் திருநங்கையரை ஒதுக்கப்பட்டவர்களாக நினைத்து
நடத்துகிறார்கள் என்றும் குறிப்பிட்டார். வடமாநிலங்களில்
பெண்கள் திருநங்கைகளின் காலில் விழுந்து வணங்கி
ஆசீர்வாதம் பெற்றால் விரைவில் திருமணம் நடக்கும் என்ற
நம்பிக்கை உள்ளது. அதுமட்டுமல்லாமல் அவர்களை
அவமதித்தால் சாபம் ஏற்படும் என்ற நம்பிக்கையும்
காணப்படுகிறது.

டென்மார்க், மலேசியா, சிங்கப்பூர் ஹாலந்து போன்ற
நாடுகளில் பெண்ணாக மாறுவது சட்டபூர்வமாகப்பட்டுள்ளது.
நார்வே திருநங்கையரின் சொர்க்க பூமி ஆக காணப்படுகிறது. முழு
சுதந்திரம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

தற்போது தமிழகத்தின் நிலைமை மாறி வருகிறது. 2004 ஆம்
ஆண்டு திருநங்கை பிரியா பாபும், வழக்கறிஞர் ரஜினியும்
திருநங்கை நலன் காக்க சென்னை உயர்நீதிமன்றத்தில் வழக்கு
தொடர்ந்தனர். உரிமை பல தரப்பட்டது அதனால் 2006 இல் மாநில
அரசு திருநங்கையர் நல்வாழ்விற்காக துணை குழு அமைத்தது. 2008
திருநங்கைகளுக்காக நல வாரியம் அமைக்கப்பட்டது. 2011 ஏப்ரல்
15ஆம் நாள் திருநங்கையர் தினம் என்று அரசு ஆணை பிறப்பித்தது.
2015இல் மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்டவர் பட்டியல் திருநங்கைகள்
சேர்க்கப்பட்டனர்.

அண்மையில் கணக்கெடுப்பு முதல் முறையாக 30000 திருநங்கைகள் இருப்பதாக தெரிய வருகிறது. திருநங்கையரை பல்வேறு சொற்களால் அழைக்கப்பட்ட நிலையில் அப்போதைய முதல் டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள் தான் திரு என்னும் ஆணைக் குறிக்கும் சொல்லையும், நங்கை என்னும் பெண்ணைக் குறிக்கும் சொல்லையும் இணைத்து திருநங்கை என பெயர் மாற்றம் செய்து உத்தரவிட்டார்.

இப்போது திருநங்கைக்கு மாற்றாக மூன்றாம் பாலினத்தவர் என பெயர் மாற்றம் செய்து அரசு ஆணை பிறப்பித்துள்ளது.

அர்ச்சுனனுக்கும் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்த பெண்ணுக்கும் மகனாக அரவான் பிறவி அமைகிறது. தந்தையின் அரவணைப்பும், சமூக அங்கீகாரம் மறுக்கப்பட்டு வளர்கிறான். பாரதப் போரில் வெற்றி தோல்வியை நிர்மானிக்க கூடியவனாக களப் பலியாகுமுன் தனக்கு ஒரு மனைவியும் வாரிசும் வேண்டும் என ஂண்ணுகிறான். அவனை மனக்கை யாரும் முன் வராததால் கிருஷ்ணனே பெண்ணாக உருவெடுத்து அரவானை மணக்கிறார். அவருக்கு வெற்றி ஒன்றே இலக்காக இருக்கிறது.

களப்பலியாக அரவான் இறந்தவுடன் ஒரு மனைவி செய்ய வேண்டிய சடங்குகளைச் செய்கிறார். கிருஷ்ணன் அரவானுக்காக எடுத்த வடிவம் தான் அரவான் பெயரோடு சம்பந்தப்பட்டு அரவாணி என அழைக்கப்படுகிறது. எனவேதான் அரவாணிகள் தங்களை

கிருஷ்ணரின் மறுவடிவமாக எண்ணி விழுப்புரம் அருகிலுள்ள கூத்தாண்டவர் கோவில் வழிபாடு செய்கின்றனர்.

அன்று அரவானைக் கணவனாக நினைத்துக் கொண்டு கோயில் அர்ச்சகர் கையால் திருநங்கைகள் அனைவரும் தாலி கட்டிக் கொள்கிறனர். இரவு முழுவதும் தன் மணாளனான அரவானை நினைத்து வாழ்த்தி, மகிழ்ச்சி பொங்க ஆடிப்பாடி பொங்கல் வைத்து கும்மி அடித்துக் கொண்டாடுகின்றனர். இந்த மகிழ்ச்சி எல்லாம் அந்த ஒரு இரவு மட்டுமே. பொழுது விடிந்ததம் அரவானின் தலை அமுதக் கலசத்தில் இறக்கப்படுகிறது. திருநங்கையர் அனைவரும் முதல் நாள் மனம் மகிழக் கட்டிக் கொண்ட தாலியை அறுத்து,பூவை தலையிலிருந்து எடுத்து, கைவளைகளை களைந்து வெள்ளை ஆடை அணிந்து கைம்பெண் கோலம் எடுக்கின்றனர்.

அரவானிகளின் வாழ்வில் மிக முக்கியமான தருணம் இந்தக் கூத்தாண்டவர் திருவிழா. இது அவர்கள் வாழ்வில் பின்னிப் பிணைந்த ஒரு சமுதாயச்சடங்கு. அரவானிகள் அடையாளமாக விளங்கும் இந்த விழா ஒவ்வொரு ஆண்டும் சித்திரை பெளர்ணமி நாளில் நடைபெறுகிறது.

ஆனால் இந்த சடங்கு இப்பொழுது திசை மாறி அரவானிகளின் அழகுப் போட்டி, உள்ளூர் வெளியூர் காழகர்கள்

தங்கள் சேட்டைகளைச் செய்யும் கூடாரமாகி விட்டதாகச் சில திருநங்கையர் கூறி வருந்துகின்றனர்.

திருநங்கையர் எவரும் தாழ்வு மனப்பான்மையுடன் இருக்க வேண்டாம். தமிழ்நாடு திருநங்கையர் நலச்சங்கம் என்ற அமைப்பு திருநங்கையர் வாழ்வை மேம்படுத்த வேண்டுமென்பதற்காகவே விஜயா அவர்களால் உருவாக்கப்பட்டது. அவர்களுக்கு வாழ்த்தையும் நன்றியையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். எனவே அனைவரும் சேர்ந்து உழைப்போம். வளர்ச்சியும்வெற்றியும் நம் கையில் என பேசி முடிக்கிறார்.

இப்பொழுது விஜயா அவர்களுக்கு 'சமுதாயக் காவலர்' விருது வழங்கப்படுகிறது.

விஜயா பேசுகிறபோது அனைவருக்கும் என் மாலை வணக்கத்தை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். மனித சமுதாயத்தில் நலனுக்காக டாக்டர்ரங்காச்சாரியும்,வழக்கறிஞர் ரமேஷ் அவர்களும் மிக அருமையான கருத்துக்களை எல்லாம் எடுத்து கூறினார்கள்.

நம் நாட்டு சித்தர்களும் முன்னோர்களும் கூறிச் சென்ற கருத்துக்களையே நீண்ட காலத்திற்குப் பின் விஞ்ஞான உலகம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ஒப்புக் கொண்டு வருகின்றது

ஆணாகப் பிறந்து பாலின உணர்வைப் பெறும் வயதில் குரோமோசோம் குறைபாட்டால் மனதளவில் மட்டும் பெண்ணாக உணர்ச்சி மாற்றம் அடைபவர்கள் என்று சொல்லலாம்

கால காலமாக கோசா, ஒன்பது, அலி அரவாணி என்று பல்வேறு தரப்பட்ட அருவெறுக்கத்தக்க பட்டப் பெயர்களில் அழைக்கப்பட்டு மனம் நோகும்படி நடத்துவது சமூகத்தின் இழுக்கு.

தங்களது வெற்றியின் மூலம் சமூகத்தின் பார்வை மாற்றியவர்கள் பலர் உண்டு அப்படிப்பட்ட ஆளுமைகளில் சிலரைப் பற்றி உங்கள் அனைவரிடம் சொல்ல வேண்டும்.

உதாரணமாக தூத்துக்குடி மாவட்டத்தில் நிலக்குடி என்னும் கிராமத்தில் பிறந்தவர் தாரிகா பானு திருநங்கை என்னும் அடையாளத்துடனே பள்ளிப் படிப்பை முடித்த முதல் நபர் இவர்தான். இவர் சித்த மருத்துவ துறையில் முதல் திருநங்கை மருத்துவராக கால் பதித்துள்ளார்.

பிரித்திகா யாஷினி முதல் திருநங்கை உதவி ஆய்வாளராக செயல்படுகிறார். அடுத்ததாக கிரேஸ் பானு திருநங்கைகள் சமூகத்திலிருந்து முதல் பொறியியல் பட்டதாரி ஆக வெளிவந்தவர்.

நர்த்தகி நடராஜ் தமிழகத்தில் முதல் மதிப்புறு முனைவர் என்னும் பெருமைக்கு உரியவர்.

உலக அளவில் பார்க்கிற போது திருநங்கையின் குரலை ஐக்கிய நாடுகள் சபையில் ஒலிக்கச் செய்த லட்சுமி நாராயணன் திருவாதி இவர் முதல் சமூக பேராளி.

சுயேட்சையாகத் தேர்தலில் போட்டியிட்ட மதுகின்னார். மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட முதல் திருநங்கை மேயராக செயல்பட்டவர்.

பிரித்திகா யாசினி நீதி வழங்கும் நீதிபதியாக உயர்த்தப்பட்டவர். ஐஸ்வர்யா பிரதான் முதல் திருநங்கை வணிகவரித்துறை அதிகாரியாக அரசு நியமித்துள்ளது. பத்மினி பிரகாஷ் முதல் திருநங்கை செய்தி வாசிப்பாளராக பணிப்பொறுப்பு பெற்றவர்.

இவர்கள் அனைவரும் உயர்ந்த காரணம் போராட்டமே. அதனால் நம் ஆற்றலை, நன்மைகள் பக்கம் திருப்பினால் சமுதாயத்தை நம்பிக்கை பெறலாம்.

என கூறிவிட்டு என்னைப் பாராட்டிய அனைத்து அன்பு உள்ளங்களுக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அரங்கத்தின் முன் வரிசையில் கலங்கிய கண்களோடு அமர்ந்திருக்கும் என் அப்பா... அம்மா கால்கள் விழுந்து வணங்கி இந்த விருதினைச் சமர்ப்பித்து ஆசி பெற விரும்புகிறேன். விழாத் தலைவர் அதற்கு அனுமதி தர வேண்டும் என்று கேட்டதற்கு

உடனே டாக்டர் ரங்காச்சாரி சண்முகத்தையும் சரஸ்வதி அம்மாளையும் மேடைக்கு அழைத்துவருகிறார்.

விஜயா அவர்கள் காலில் விழுந்து வணங்குகிறார். ஆனந்தக் கண்ணீரோடு அவர்கள் கட்டி அணைத்து ஆசீர்வதிக்கிறார்கள். இருவருக்கும் டாக்டர் ரங்காச்சாரி பொன்னாடை போர்த்தி கௌரவிக்கிறார். சம்பிரதாய முறைப்படி விழா நிறைவு பெற்றது.

விஜயா வறட்டு கௌரவத்திற்காக உன் மனசை நாங்கள் புண்படுத்திவிட்டோம் முதல்லே பிறக்கிறதால ஒரு பிள்ளை தலைமைகன் என்ற அந்தஸ்தைப் பெறுவதில்லை. குடும்பத்தைப் பாதுகாத்து அதன் பெருமையை நிலை நிறுத்துகிறவன் தான் தலைமகன். நீதான் எனக்கு தலைமகன். நீதான் எனக்கு உண்மையான வாரிசு வா வீட்டுக்கு போகலாம் என்று அன்போடு அழைக்கின்றார் விஜயாவின் தந்தையான சண்முகம்

அந்த அன்புக்கு கட்டுப்பட்டு விஜயா அவர்களோடு செல்லுகிறாள். செல்லுகிறபோது அப்பா இவன்தான் என் மகன் ஆனந்தன் என்று தன்னுடைய வளர்ப்பு மகனை காட்டுகிறார். உடனே சண்முகம் இவன் என் பேரன் வா.. ஆனந்தா எனக்கூறி அன்புடன் அணைத்துக் கொள்கிறார். ஒரே காரில் விஜயா சண்முகம் சரஸ்வதி அம்மாள் மற்றும் குடும்பத்தினர் பயணம் செய்தனர்.

கருத்துகள்

பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் என்ற கருத்து ஒலிக்கிறது. திருநங்கை குறித்து சமுதாயத்தின் பார்வை மாற வேண்டும் என்றும், அது அவர்கள் காரணம் இல்லை என்றும், சித்தர்கள் சொன்ன தாம்பத்தியம் பற்றிய கருத்தைப் பின்பற்றி ஊனமுள்ள குழந்தைகள் பிறப்பதை தவிர்க்கலாம் என்ற செய்தி காணப்படுகிறது. மொத்தத்தில் நன்மை செய்வதுதான்வாழ்க்கை என்ற கருத்து பிரதிபலிக்கிறது .

பயிற்சி வினாக்கள்

1. பாண்டியன் பரிசில் இடம்பெறும் கதிர் நாடு குறித்து எழுதுக.
2. பாண்டியன் பரிசில் அன்னத்தை ஆத்தா கிழவி எவ்வாறு காத்தாள் என்பதை விளக்குக.
3. பாண்டியன் பரிசில் இடம்பெறும் நரிக்கண்ணனைப் பற்றி குறிப்பிடுக.
4. பாண்டியன் பரிசில் இடம்பெறும் கதை தலைவன் யார்? அவனது பண்பு நலன்களை ஆராய்க.

5. பாண்டியன் பரிசில் அன்னம், எவ்வாறு தன் துணையைத் தேர்ந்தெடுத்தாள் என்பதை விவரி?
6. தி.க.சிவசங்கரனின் இளமை பருவத்தைக் குறிப்பிடுக.
7. தி.க. சிவசங்கரின் கவிதை திறத்தை ஆராய்க.
8. தி.க.சி.யின் நாட்குறிப்பு இலக்கியத்தில் இடம்பெறும் சிறப்புகளைப் பட்டியலிடுக.
9. தி.க.சி. ஒரு 'நீர்ப்பாய்ச்சி' என அழைக்கப்படுவதன் காரணத்தை நிறுவுக.
10. தி.க.சி.யின் விமர்சன நூல்கள் எவை என்பதை வரிசைப்படுத்துக.
11. வண்ணதாசனின் செடிகளுக்கு என்ற சிறுகதையின் மூலம், ஒரு குழந்தையின் ஏக்கமும், கடந்த கால நினைவுகளும் எவ்வாறு பிரதிபலிக்கின்றன என்பதை ஆராய்க.
12. குழந்தை தொழிலாளர்களின் மனநிலை எவ்வாறு அமைந்துள்ளது என்பதை 'நிலை' சிறுகதையின் மூலம் புலப்படுத்துக.
13. 'ஒரு புகைப்படம் சில வாசனைகள்' என்ற சிறுகதையின் தலைப்பு பொருத்தம் எவ்வாறு அமைந்துள்ளது என்பதைக் குறிப்பிடுக.
14. 'ஞாபகம்' என்ற சிறுகதையில் ஞாபகம் குறித்து வரும் செய்திகள் யாவை?
15. 'நிறை,என்ற சிறுகதையில் இடம் வரும் சமுதாயக் கருத்துகள் குறித்து எழுதுக.
16. 'கிடை' நாவலில் இடம் பெறும் பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வை குறிப்பிடுக.
17. கிடை நாவலில் இடம்பெறும் அருஞ்சொற்களை பட்டியலிடுக.
18. கீதாரிகளின் வாழ்வை 'கிடை' நாவல் எவ்வாறு படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது என்பது விவரி?

19. 'கிடை' நாவலுக்குரிய கதை கருவினை ஆராய்க
20. 'கிடை' நாவலில் இடம்பெறும் ஆடுகளின் வகைகளைக் குறிப்பிடுக.
21. திருநங்கைகள் குறித்து சமுதாயத்தில் உள்ள பார்வை மாற வேண்டும் என்பதை 'உண்மை வாரிசு' நாடகம் மூலம் விளக்குக.
22. உண்மை வாரிசு நாடகத்தின் கதை கருவினைக் குறிப்பிடுக.
23. 'உண்மை வாரிசு' நாடகத்தில் கதை பின்புலத்தைப் புலப்படுத்துக.
24. 'உண்மை வாரிசு' நாடகத்தின் பாத்திரப்படைப்பு எவ்வாறு காணப்படுகிறது என்பதை விளக்குக.
25. 'பா. பாலசுப்பிரமணியம்'- ஆசிரியர் குறிப்பு தருக.

வினாத்தாள் வடிவம்

பகுதி : அ ($5 \times 5 = 25$ மதிப்பெண்கள்)

கொடுக்கப்பட்டுள்ள எட்டு வினாக்களில் எவையேனும் ஐந்துக்கு விடையளி.

பகுதி : ஆ ($5 \times 10 = 50$ மதிப்பெண்கள்)

கொடுக்கப்பட்டுள்ள எட்டு வினாக்களில் எவையேனும் ஐந்திற்கு விடையளி.